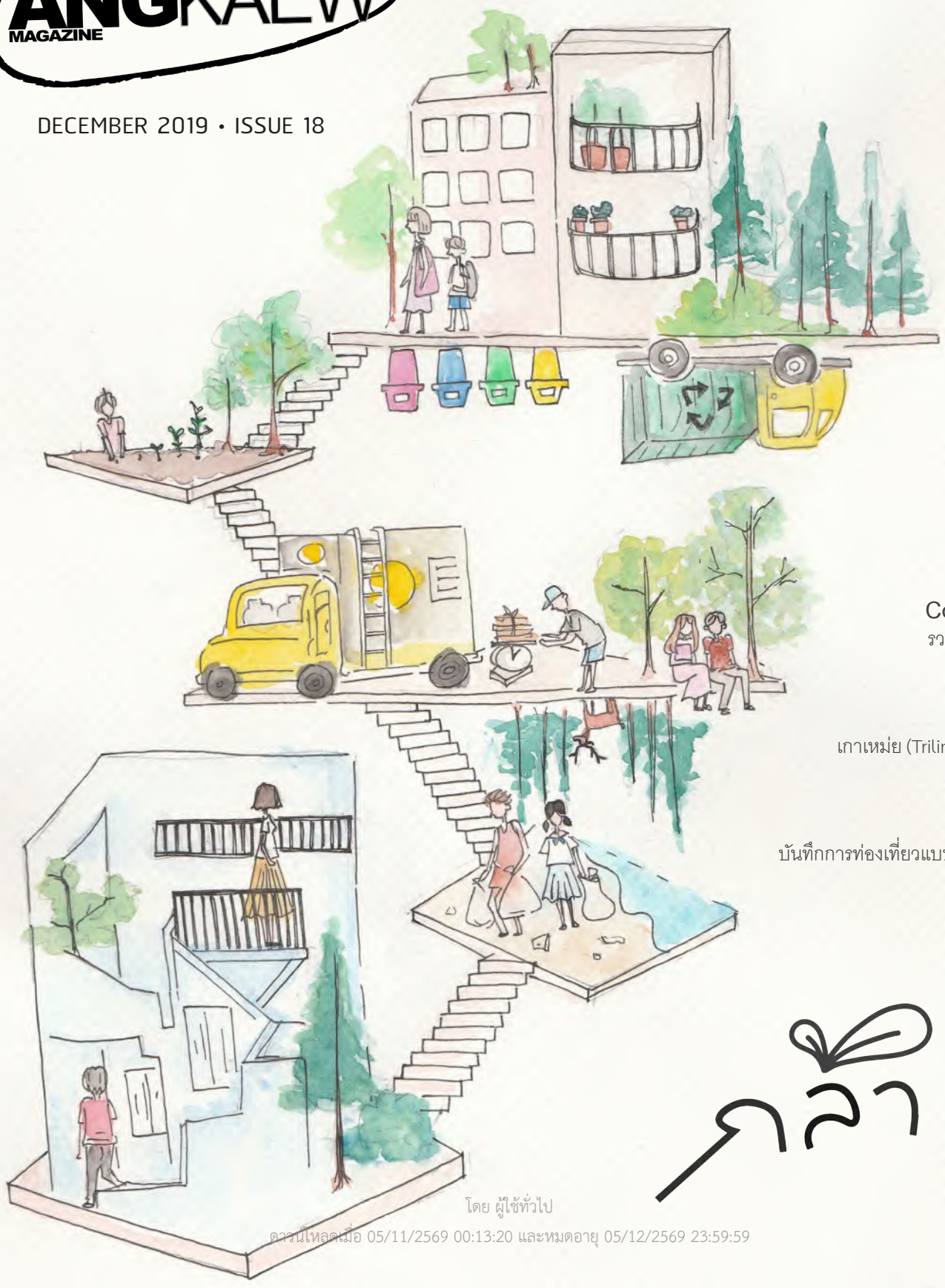
ANGKAEW MAGAZINE PLUS+

DECEMBER 2019 • ISSUE 18

Cover Story
รวมพลคน ‘กล้า’

Special
เกาเหม่ย (Trilingual Article)

Travel
บันทึกการท่องเที่ยวแบบ ‘กรีนดี อยู่ดี’

กล้า

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 05/11/2569 00:13:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

60.-

ออกแบบโดย: ตรีรัก วงศ์รัตนโสภณ

เสียงจากปก

การดำเนินชีวิตที่แตกต่างกันไปของผู้คน ได้ซ่อน '**ความกล้า**' ผ่านการลงมือทำสิ่งเล็กๆ ในทุกวันไว้ เพื่อนำไปสู่สิ่งใหม่ที่มีประโยชน์ต่อสังคม

เปรียบเสมือนการปลูกต้นไม้ ต้องเริ่มจากโปรยเมล็ดลงพื้นดิน งอกเงยกลายเป็นต้นกล้า และเติบโตเป็นต้นไม้ใหญ่ให้ร่มเงาแก่โลกใบ

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 05/11/2569 00:13:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

เจ้าต้น ‘กล้า’

หากลองมองให้ดีชีวิตคนเราไม่ต่างจาก ‘ต้นไม้’ สักเท่าไหร่
การเติบโตให้มีลำต้นที่สมบูรณ์ได้ ไม่ว่าเป็นเมล็ดพันธุ์ไหน ๆ ก็ต้องถูกเลี้ยงดูด้วยความเอาใจใส่เป็นธรรมดา เพื่อเติบโตผลิดอกออกผล แผ่กิ่งก้านสาขาให้ร่มเงาต่อผู้ผ่านไปมาได้พักพิง

ในทางกลับกัน ไม่ใช่ทุกต้นที่เกิดด้วยความตั้งใจ บางเมล็ดอาจบังเอิญพลัดปลิวมากับสายลม จนมาตกลง ณ จุด ๆ หนึ่ง จุดที่เริ่มชีวิตต่อจากนี้ เพื่องอกออกเป็น ‘ต้นกล้า’ เผชิญกับโลกที่มีความหลากหลายและเรียนรู้ความหมายของเรื่องราวเหล่านั้นในสังคมต่อไป แม้ต้องเผชิญอุปสรรคทั้ง แสงแดด ลมฝน หรือการถูกเหยียบย่ำจากหลากหลายผู้คน ไม่ว่าเป็นการพูดหรือการกระทำ นั่นคือการเรียนรู้อย่างหนึ่งเพื่อเอาชนะปัญหาหรือแสดงคุณค่าความเป็นตัวเรา ถึงตอนเป็นต้นกล้าจะอ่อนแอ แต่ก็พิสูจน์ให้เห็นว่ามีพลังที่จะดันตัวเองผ่านก้อนดินก้อนหิน หรืออุปสรรคใด ๆ เพื่อเติบโตเป็นไม้ใหญ่ที่แข็งแกร่งได้

นิตยสารอ่างแก้วพลัสฉบับนี้ เราจึงนำเรื่องราวของคนกลุ่มหนึ่งที่ลงมือปลูกต้นกล้าทางความคิดให้แก่สังคม เพื่อสะท้อนการแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อม ผ่านผู้คนหลากหลายวัยหลากหลายอาชีพอย่าง **น้องพัชรมัย หัวใจเพชร** และกลุ่มเพื่อนนักเรียนทำการศึกษาหาประโยชน์จากเศษซังข้าวโพดมาแปรรูปเป็นถ่านเพื่อบำบัดน้ำเสีย ส่วน Veggie 1st ธุรกิจผักสดของ **คุณพิม วราภาสกุล** ตระหนักถึงปัญหาสิ่งแวดล้อมจึงหันมาใช้บรรจุภัณฑ์รักษ์โลกแทนการใช้พลาสติก อีกทั้ง **คุณสัมพันธ์ เณรรอด** ผันตัวจากอาชีพสื่อมวลชนมาเป็นนักจัดการขยะเพราะอยากมองเห็นบ้านเมืองที่สะอาดมากขึ้น และสุดท้ายโครงการ Imagine MaeKha โดยทีมงาน**ใจบ้านสตูดิโอ** วาดฝันพัฒนาคุณภาพชีวิตของชุมชนริมคลองแม่ข่า

นอกเหนือจากที่กล่าวข้างต้น ยังมีอีกหลายเรื่องราวจากมือผู้ปลูกต้นกล้า ถูกถ่ายทอดแรงบันดาลใจโดยกองบรรณาธิการนิตยสารอ่างแก้วพลัส ด้วยการสร้างสรรค์เนื้อหาส่งต่อ ‘ความกล้า’ ลงบนแผ่นกระดาษพร้อมแบ่งปันสู่สายตาผู้อ่าน ที่กำลังจะเป็นผู้ปลูกสิ่งดี ๆ สู่สังคมต่อไป

แม้ปัญหาสิ่งแวดล้อมกลายเป็นเรื่องคุ้นเคย อาจทำให้ใครหลายคนละเลยคุณค่าสิ่งรอบตัว
การมองว่าการปลูกต้นกล้าต้นหนึ่งลงไป คงไม่ทันได้เห็นมันเป็นต้นไม้ที่สูงใหญ่ เรื่อง ‘ทัน’ ได้เห็นหรือ ‘ไม่ทัน’ ได้เห็นคงไม่ใช่ประเด็นสำคัญมากไปกว่า การได้เริ่มลงมือทำหรือยัง?

ผลมันจะออกมาอย่างไร อย่างน้อยสิ่งที่เริ่มลงมือทำด้วยความตั้งใจของผู้ปลูก ยังส่งผลสร้างความชื่นใจแก่ผู้หว่าน ‘กล้า’ และอาจเป็นแรงบันดาลใจให้ผู้อื่นได้ด้วย

ณัฏฐวุฒิ ลอยสา
บรรณาธิการบริหาร

โดย ผู้ใช้ทั่ว
ดาวน์โหลดเมื่อ 05/11/2569 00:13:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

Angkaew Plus+ Team

บรรณาธิการบริหาร
ณัฏฐวุฒิ ลอยสา

เลขานุการ
ภาสกร คำเลิศ

บรรณาธิการบทความ
ตรีรัก วงศ์รัตนโสภณ

ฝ่ายบทความ
คุลิกา แก้วนาหลวง

ฝ่ายบทความ
นิศาชล สุวรรณ์

ฝ่ายบทความ
เบญญาภา ตานุ

ฝ่ายบทความ
พิทยรัศมิ์ เครือคำปลิว

บรรณาธิการภาพ
ชยพงศ์ เขื่อนยัง

ฝ่ายภาพ
กฤษณะ วงค์คม

ฝ่ายภาพ
ธนพร กันทะเสน

ฝ่ายภาพ
อลงกรณ์ อุ่นจะนำ

บรรณาธิการศิลปกรรม
สุพรรณนิการ์ เกิดโมพี่

ฝ่ายศิลปกรรม
จุฑาทิพย์ บัวเขียว

ฝ่ายศิลปกรรม
อังคณา ศรีไหม

ฝ่ายศิลปกรรม
ปฏิภาณ การะอุ่น

หัวหน้าฝ่ายพิสูจน์อักษร
กชวรรณ มูลละ

ฝ่ายพิสูจน์อักษร
ปฏิภาณ ชังภู่

ฝ่ายพิสูจน์อักษร
นิรชา เทียมจันทร์

ฝ่ายพิสูจน์อักษร
มณฤทัย อิมเอม

หัวหน้าฝ่ายตรวจสอบลิขสิทธิ์
วรัญญา คิดประดิษฐ์

ฝ่ายตรวจสอบลิขสิทธิ์
กัญญ์ฐพิมพ์ ตุ้ยแก้ว

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
เอกสารนี้ถูกสร้างขึ้นเมื่อ 05/11/2569 00:13:20 และดาวน์โหลดเมื่อ 05/12/2569 23:59:59

ฝ่ายตรวจสอบลิขสิทธิ์
กานต์ธิดา ตากาศ

บรรณาธิการโฆษณา
สิริกัลยรัตน์ มงคลดี

ฝ่ายโฆษณา
พิรัชต์นารา ตติยพาณิชย์

หัวหน้าฝ่ายสื่อประชาสัมพันธ์
ภิญญาพัชญ์ แท่นงาม

ฝ่ายสื่อประชาสัมพันธ์
สิตานันท์ รีเอี่ยม

ฝ่ายสื่อประชาสัมพันธ์
กัญญาณัฐ ก้อนแก้ว

ฝ่ายสื่อประชาสัมพันธ์
ภัทรกันย์ แก่นจันทร์

บรรณาธิการสื่อออนไลน์
ศิริมงคล ญาณะก่อง

ฝ่ายสื่อออนไลน์
ชนาภา ศรจิตติโยธิน

ฝ่ายสื่อออนไลน์
สุพัตรา แสงผึ้ง

ฝ่ายสื่อออนไลน์
ทัตติพงษ์ วงษ์สวรรค์

ฝ่ายจัดการและจัดจำหน่าย
รัญพิรชา ชางหน่อ

ฝ่ายจัดการและจัดจำหน่าย
อัญวีณ์ อิทธิศักดิ์โกศล

ฝ่ายจัดการและจัดจำหน่าย
พิสุทธินันท์ จิรัตน์

เหรัญญิกและสวัสดิการ
พิชชาภา พรมนาคา

ANGKAEW MAGAZINE Plus+

เจ้าของ:
คณะการสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา:
รศ. ดร. นรินทร์ นำเจริญ

คณาจารย์ที่ปรึกษา:
รศ. ดร. นรินทร์ นำเจริญ
ผศ. สุนันทา แย้มทัพ
อ. ดร. เมริสา สกุลสุทธวงศ์
อ. พิสิทธิ์ ศรีประเสริฐ
อ. อัคริมา นันทนาสิทธิ์

วัตถุประสงค์ของการผลิตนิตยสารอ่างแก้วพลัส:
1. นักศึกษาฝึกปฏิบัติผลิตนิตยสารอย่างวิชาชีพ
2. นักศึกษาสามารถพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ทางวิชาการนิตยสาร
3. เพื่อเป็นสื่อกลางในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร
4. นักศึกษาสามารถบ่มเพาะความรับผิดชอบ และมีจริยธรรมในวิชาชีพ

พิมพ์ที่:
ห้างหุ้นส่วนจำกัด นันทกานต์ กราฟฟิค/การพิมพ์ 120 ซ. 7 ถ. ช้างเผือก ต. ศรีภูมิ อ. เมือง จ. เชียงใหม่ 50200 โทรศัพท์ 053-217014 โทรสาร053-410009 E-mail: nantakarngraphic@gmail.com

สำนักงาน:
ห้องปฏิบัติการหนังสือพิมพ์และสื่อสิ่งพิมพ์ คณะการสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 239 ต. สุเทพ อ. เมือง จังหวัดเชียงใหม่ 50200
E-mail: angkaew.mc.cmu@gmail.com
Facebook Fanpage: หนังสือพิมพ์อ่างแก้วและนิตยสารอ่างแก้วพลัส

โดยผู้ใช้นิรนาม
ดาวน์โหลดเมื่อ 05/11/2569 00:13:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

IN THIS ISSUE

SCIENCE

8 แฟชั่นรัก (ษ์) โลก อย่างยั่งยืน
11 เจ็ด (R)s ที่ต้องรู้
12 Architecture: Ways to live green รักบ้านรักษ์สิ่งแวดล้อม
16 นวัตกรรมจากขยะเพื่อสิ่งแวดล้อม

INTERVIEW

18 ISDSI สถาบันตัวอย่างจากตู้คอนเทนเนอร์
20 กล้าเก็บรักษ์
22 1 ชีวิต 2 ความฝันของ ปอ ภราดล

COVER STORY รวมพล คนกล้า

26 เอี่ยมดี รีไซเคิล
30 ถ่านมีชีวิต บำบัดน้ำเสีย
32 Veggie 1st ผักสดคุณพิม ธุรกิจผักรักษ์โลก
34 Imagine MaeKha จินตนาการสู่เมืองในฝัน

TRAVEL ท่องเที่ยวแบบ กรีนดี อยู่ดี

40 ไมไม่มาแม่แมะ
42 สัมผัสบ้านจอมแจ้ง
44 อยู่ดีที่ออนใต้
46 ทุ่งดอกไม้ใกล้เมือง
48 Cafe Zero Waste ธุรกิจรัก (ษ์) โลก

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 05/11/2569 00:13:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

LIFESTYLE

50 Trash Hero Chiang Mai
52 Cyber Green พื้นที่สีเขียวบนโลกออนไลน์
54 ถุงไม่ทิ้งเพื่อหมาที่ถูกทิ้ง
55 เก็บขยะบนภูเขา
56 Green Exercise
57 5 ไอเท็ม พกง่าย ใช้สะดวก

INTERNATIONAL Angkaew+ Go Inter (National)

60 ไต้หวัน สองทศวรรษกับการจัดการปัญหาขยะที่ยั่งยืน
63 Angus กระเป๋าเดินทางจากพลาสติก 100%
64 ทางของแก้ว
66 Safety Ride ขับขี่ปลอดภัยในรั้วมหา'ลัย
68 โมริชังกับเรื่องรางขยะในเมืองนากะ
70 บทเรียนจากประเทศเมอร์ไลออน

SPECIAL Trilingual Article

72 เกาเหม่ย บาดแผลการรุกรานธรรมชาติที่ได้รับการเยียวยา
GAOMEI : A healing natural invasion wound
“高美”一个被入侵后成功恢复自然环境的城市

REVIEW

76 กล้า Review

How to

77 จัดการขยะอินทรีย์ด้วยไส้เดือน

Art

78 Street Art สะท้อนสิ่งแวดล้อม
80 ความในใจใต้ท้องทะเล
82 เมื่อพลาสติกไม่ใช่แค่ขยะ

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 05/11/2569 00:13:20 และหมดอายุ 03/12/2569 23:59:59

แฟชั่นรัก (ษ์) โลก อย่าง ยั่ง ยืน

: คุลิกา แก้วนาหลวง, อัญวีณ์ อิทธิศักดิ์โกศล และกานต์ธิดา ตากาศ
: จุฑาทิพย์ บัวเขียว

‘แฟชั่น’ เป็นอุตสาหกรรมหนึ่งที่มีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจไม่แพ้อุตสาหกรรมอื่น ๆ แต่ก็เป็นหนึ่งในอุตสาหกรรมที่ใช้ทรัพยากรธรรมชาติ และสร้างขยะสิ่งทอในปริมาณมหาศาล

หลายอุตสาหกรรมในวงการแฟชั่นจึงหันมายึดแนวคิด Sustainable Fashion หรือ Eco – Friendly Fashion เป็นหลักในกระบวนการผลิตสินค้าแฟชั่นที่คำนึงถึงสิ่งแวดล้อมและเป็นมิตรกับธรรมชาติอย่างยั่งยืน หลายธุรกิจในอุตสาหกรรมวงการแฟชั่นจึงออกแบบสินค้าและวางแผนการผลิต รวมถึงเทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่ทำให้สินค้าของตนถูกใช้งานได้อย่างคุ้มค่าที่สุด

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 05/11/2569 00:13:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

นางแบบ : นภาวรรณ สุนทรหงษ์

SilverTech เสื้อผ้าไม่ต้องซัก

แม้ว่าการซักผ้าจะทำให้เสื้อผ้าของเราสะอาด ทำให้เราปลอดภัยจากเชื้อราและแบคทีเรีย แต่ขณะเดียวกันก็สิ้นเปลืองน้ำ และผงซักฟอกก็เป็นสารเคมีที่ส่งผลเสียต่อสิ่งแวดล้อม ทั้งยังทำให้คุณภาพของเนื้อผ้าลดลงและขาดง่ายอีกด้วย เหตุนี้นวัตกรรมที่ชื่อว่า SilverTech จึงถูกคิดค้นขึ้นโดยได้รับแรงบันดาลใจจากที่องค์กร NASA ใช้แร่เงินในการกรองน้ำเพื่อบริโภคของนักบินอวกาศ จึงคิดค้นนวัตกรรม SilverTech ที่สามารถขจัดแบคทีเรียได้โดยไม่ต้องซัก สามารถสวมใส่ได้อย่างปลอดภัย มีการตัดเย็บที่ประณีต ทันสมัย และเป็นมิตรต่อธรรมชาติมากที่สุดเพื่อนำเสนอเป็นทางเลือกใหม่

Polygiene Silver หรือ แร่เงิน จึงเป็นจุดเด่นของเทคโนโลยี SilverTech ตัวแร่เงินมีคุณสมบัติ Oligodynamic สามารถฆ่าเชื้อราและจุลินทรีย์ได้ถึง 99.99% เมื่อนำไปเคลือบผ้าฝ้ายออร์แกนิก 100% ที่มีคุณสมบัติบาง ยืดหยุ่น อ่อนนุ่ม และระบายอากาศได้ดี จึงทำให้ผู้สวมใส่รู้สึกสบาย ด้วยแร่เงินที่สามารถฆ่าเชื้อแบคทีเรียได้ถึง 99.99% ถึงแม้ว่าเสื้อผ้าจะซึมซับเหงื่อและถูกสิ่งสกปรกมากแค่ไหนก็จะไม่เกิดเชื้อโรค รวมไปถึงการส่งกลิ่นไม่พึงประสงค์อย่างแน่นอน และนวัตกรรม SilverTech ยังช่วยรักษาเนื้อผ้าและยืดอายุการใช้งานให้นานขึ้นอีกด้วย

SilverTech จึงเป็นนวัตกรรมที่คิดถึงผลดีต่อผู้สวมใส่และสิ่งแวดล้อมมากขึ้น หากเราสามารถนำเสื้อผ้ากลับมาใส่ใหม่ได้ซ้ำ ๆ โดยไม่ต้องซัก ทำให้สามารถลดปริมาณการใช้น้ำในการซักผ้า ทั้งยังลดการใช้ผงซักฟอกที่ส่งผลเสียต่อระบบนิเวศและสิ่งแวดล้อมได้

โดย ผู้ใช้ทั่วไป

ขอบคุณภาพจาก: organicbasics.com

ดาวน์โหลดเมื่อ 05/11/2569 00:13:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

Upcycling the Oceans แฟชั่นขยะสุดเก๋

Upcycling กำลังมาแรงในหลายอุตสาหกรรมและธุรกิจ รวมถึงวงการแฟชั่นก็เช่นกัน ซึ่งมีจุดร่วมที่สำคัญคือการนำขยะพลาสติกมาแปรสภาพเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ที่เพิ่มมูลค่ายิ่งขึ้นกว่าเดิม มีแบรนด์กระเป๋าที่เกิดขึ้นจากแนวคิดนี้โดยใช้วัสดุในการผลิตคือผ้าใบจากรถบรรทุกและยางรถมอเตอร์ไซค์ รวมทั้งแบรนด์ดังมากมายไม่ว่าจะเป็น เสื้อผ้า รองเท้า หรือกระเป๋า ก็ออกคอลเลกชันที่ทำจากขยะพลาสติก

นอกจากนี้ยังมีโครงการใหญ่อย่าง Upcycling the Oceans เป็นอีกหนึ่งโครงการตัวอย่างที่เกิดขึ้นจากการตระหนักรู้ปัญหาขยะในท้องทะเล ริเริ่มโดยมูลนิธิ Ecoalf ประเทศสเปนที่ต้องการลดปริมาณขยะในท้องทะเล โดยการนำมาเปลี่ยนเป็นเส้นใยเพื่อผลิตเสื้อผ้ารวมทั้งสินค้าแฟชั่นอื่น ๆ และปลายปีที่แล้วมูลนิธินี้ได้เข้าร่วมกับ บริษัท พีทีที โกลบอล เคมิคอล จำกัด (มหาชน) หรือ GC และการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

cr. The Momentum

cr. sudsapda.com

รองเท้าจากพลาสติกในท้องทะเล

(ททท.) เปิดตัวโครงการ Upcycling the Oceans, Thailand เพื่อลดขยะในท้องทะเลไทย ซึ่งได้รับความร่วมมือจากอาสาสมัคร และนักดำน้ำในการช่วยเก็บขยะ การร่วมมือนี้นอกจากช่วยให้ขยะริมชายหาดและในทะเลลดลงแล้ว ยังทำให้อาสาสมัครที่มาช่วยได้ตระหนักถึงปัญหาได้อย่างชัดเจนอีกด้วย

Fiber-to-Fiber ใส่ยีนส์ให้เท่ด้วยยีนส์รีไซเคิล

เมื่อพูดถึง 'การรีไซเคิลยีนส์' เชื่อว่าหลายคนคงนึกถึงการนำเสื้อยีนส์กางเกงยีนส์ไปตัดเย็บเป็นกระเป๋าบ้าง กระโปรงบ้าง แต่การรีไซเคิลยีนส์ที่จะกล่าวถึงนี้เป็นแนวทางการผลิตเสื้อผ้ายีนส์ใหม่ที่เรียกว่า Fiber-to-Fiber Technologies คือการนำเสื้อผ้ายีนส์เก่าไปเข้ากระบวนการทำให้เป็นเส้นใยฝ้ายอีกครั้ง แล้วนำไปทอเป็นผืนผ้าเดนิมเพื่อตัดเย็บเป็นเสื้อผ้าตัวใหม่ หรือเข้ากระบวนการปั่นให้ได้เส้นใยฝ้ายเพื่อนำไปทำฉนวนกันความร้อนไว้บุผนังบ้าน

รูปแบบการผลิต Fiber-to-Fiber Technologies ไม่ได้เพิ่งเกิดขึ้นแต่เกิดขึ้นมาแล้วกว่า 10 ปีแล้ว โดยหลายธุรกิจในอุตสาหกรรมยีนส์ได้กำหนดโปรแกรม หรือวางแผนการผลิตใหม่สำหรับการรับยีนส์ใช้แล้วมาเข้ากระบวนการนี้ โดยมีทั้งการบริจาคยีนส์ใช้แล้วจากแบรนด์ที่เป็นคู่ค้าทางธุรกิจและบุคคลที่ส่งมาร่วม วิธีการนี้จึงช่วยสร้างการตระหนักรู้ในความยั่งยืนของฝ้ายให้กับผู้คน

ประโยชน์ของการผลิตแบบ Fiber-to-Fiber Technologies นอกจากลดขยะเสื้อผ้ายีนส์แล้ว ยังทำให้สูญเสียทรัพยากรน้อยลง เนื่องจากภาคเกษตรกรรมไม่ต้องสูบน้ำในปริมาณมหาศาลเพื่อเลี้ยงฝ้าย อีกทั้งยังช่วยสิ่งแวดล้อมจากสารกำจัดศัตรูพืชในการปลูกฝ้ายอีกด้วย หากในอนาคตสามารถนำผ้าชนิดอื่น ๆ มารีไซเคิลได้แบบนี้ก็คงลดต้นทุน ลดการสูญเสียทรัพยากร และลดขยะสิ่งทอไปได้อีกมหาศาลอย่างแน่นอน

การยึดหลักแนวคิด Sustainable Fashion ของหลายอุตสาหกรรมวงการแฟชั่นได้แสดงให้เห็นแล้วว่า ไม่ได้ให้ความสำคัญเพียงยอดขายและกำไรเท่านั้น แต่ยังให้ความสำคัญกับปัญหาที่สิ่งแวดล้อมกำลังเผชิญซึ่งมีส่วนที่เป็นผลกระทบจากธุรกิจของตน ถือว่าเป็นการริเริ่มที่ทำให้เกิดการตื่นตัว การตระหนักถึงและสร้างแรงบันดาลใจให้กับอุตสาหกรรมเจ้าอื่น ๆ รวมถึงสามารถสร้างการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้บริโภคให้เริ่มคำนึงถึงปัญหาสิ่งแวดล้อมอีกทางหนึ่ง

โดย ผู้ใช้นี้
ดาวน์โหลดเมื่อ 05/11/2569 00:13:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

เจ็ด (R)s ที่ต้องรู้

: จุฑาทิพย์ บัวเขียว

มนุษย์สร้าง ‘ขยะ’ มากขึ้นทุกวัน ๆ จนกลายเป็นปัญหาสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลกระทบทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อโลกใบนี้ แต่เราสามารถแก้ไขปัญหานี้ได้ด้วยวิธีการง่าย ๆ แค่จัดการขยะชิ้นเก่าและลดการสร้างขยะชิ้นใหม่ตามหลัก 7Rs ได้แก่ Reduce, Refuse, Reuse, Recycle, Refill, Repair และ Rethink ในแต่ละ R สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างไรบ้างไปดูกันค่ะ

Reduce
กล้าลด

ลดการใช้ถุงพลาสติกและบรรจุภัณฑ์ที่ย่อยสลายยาก รวมทั้งบริโภคและใช้สิ่งต่าง ๆ เท่าที่จำเป็น

Refuse
กล้าปฏิเสธ

ปฏิเสธการรับสินค้าหรือบรรจุภัณฑ์แบบใช้ครั้งเดียวทิ้ง เช่น หลอด โฟม แก้วพลาสติก

Reuse
กล้าใช้ซ้ำ

ใช้สิ่งของอย่างคุ้มค่า นำกลับมาใช้ใหม่ เช่น นำถุงพลาสติกที่มีมาใช้ซ้ำ ใช้กล่องอาหารแทนกล่องโฟมและถุงพลาสติก

Recycle
กล้าดัดแปลง

ดัดแปลงสิ่งของที่ไม่ได้ใช้งานให้สามารถนำไปใช้ประโยชน์ด้านอื่น ๆ ต่อได้ เช่น ดัดแปลงขวดน้ำเป็นกระถางต้นไม้

Refill
กล้าเติม

เลือกซื้อสินค้าชนิดเติม เพื่อลดการเพิ่มขยะจากการใช้บรรจุภัณฑ์ใหม่ เช่น นำบรรจุภัณฑ์เดิมไปซื้อของที่ร้าน Refill

Repair
กล้าซ่อม

ใช้สิ่งของอย่างทะนุถนอม หากชำรุดก็ลองซ่อมแซมเท่าที่ทำได้ แทนการซื้อใหม่เช่น เย็บปะเสื้อผ้า

Rethink
กล้าคิด

ปรับความคิดและทัศนคติอย่างตั้งใจ เห็นความสำคัญของปัญหาจริง ๆ ไม่ใช่เพียงทำตามกระแสเท่านั้น

ดาวน์โหลดเมื่อ 05/[illegible]2569 [illegible] และขอสงวนสิทธิ์ 05/12/2569 [illegible]:59:59

Architecture : Ways to live green

รักบ้านรักษ์สิ่งแวดล้อม

: ธนพร กันทะเสน, สิตานันท์ รีเอี่ยม,
กัญญ์ฐพิมพ์ ตุ้ยแก้ว และกานต์ธิดา ตากาศ
ธนพร กันทะเสน, จุฑาทิพย์ บัวเขียว และ Vincent Hecht

สถาปัตยกรรมถือเป็นส่วนหนึ่งของการใช้ชีวิตเลยก็ว่าได้ ไม่ว่าจะเป็นบ้านที่เราอาศัยอยู่ทุกวัน ตึกอาคารที่เราใช้เรียน หรือว่าจะเป็นสถานที่ท่องเที่ยว และในปัจจุบันเราก็ต้องเผชิญกับปัญหาสิ่งแวดล้อมมากมาย ทำให้สถาปนิกเกิดความคิดในการออกแบบสถาปัตยกรรมที่มีการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมมากขึ้น โดยการออกแบบเพื่อสิ่งแวดล้อมเช่นนี้อาจแบ่งออกเป็น 2 แบบหลัก แบบแรกเรียกว่า สถาปัตยกรรมแบบยั่งยืน (Sustainable Architecture) และสถาปัตยกรรมสีเขียว (Green Architecture) แบบที่สองคือ สถาปัตยกรรมออร์แกนิก (Organics Architecture)

ผนังติดอยู่กับโครงสร้างบ้าน สามารถเปิดได้

ช่องว่างหน้าต่างเปิดรับแสงธรรมชาติ

สถาปัตยกรรมแบบยั่งยืน (Sustainable Architecture) และสถาปัตยกรรมสีเขียว (Green Architecture)

สถาปัตยกรรมแบบยั่งยืน (Sustainable Architecture) คือ งานออกแบบที่คำนึงถึงระบบนิเวศ สิ่งแวดล้อมและความยั่งยืนของธรรมชาติ มีเป้าหมายในการออกแบบให้ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด และสร้างสภาพแวดล้อมที่น่าอยู่ ซึ่งเป็นผลดีต่อสุขภาพของผู้อยู่อาศัย รองรับความเปลี่ยนแปลงและคงอยู่เพื่อคนในรุ่นต่อ ๆ ไป ใช้แนวคิดธรรมชาติผสมผสานกับเทคโนโลยี เป็นหัวใจหลักในการออกแบบ

สถาปัตยกรรมสีเขียว (Green Architecture) คือ การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมเพื่อช่วยให้อาคารสามารถใช้ประโยชน์จากสภาวะแวดล้อมตามธรรมชาติ และสร้างสมดุลระหว่างการประหยัดพลังงานและการอยู่อาศัย โดยจะต้องมีองค์ประกอบ 3 ประการ คือ ความสอดคล้องกับสภาพอากาศ การอยู่สบาย และใช้พลังงานธรรมชาติ

แม้สถาปัตยกรรมแบบยั่งยืน และสถาปัตยกรรมสีเขียว จะถูกเรียกแตกต่างกันแต่หลักการมีความคล้ายคลึงกัน เพราะทั้งสองต่างก็เป็นการออกแบบที่ใส่ใจสิ่งแวดล้อม เน้นการรบกวนธรรมชาติให้น้อยที่สุด โดยนำเทคโนโลยีมาปรับใช้กับธรรมชาติที่มีอยู่เดิม เกิดเป็นการบูรณาการศาสตร์ในด้านต่าง ๆ เพื่อนำไปสู่สถาปัตยกรรมที่ยั่งยืน

ตัวอย่างที่เราคัดสรรมานำเสนอสามารถเห็นได้ภายในรั้วมหาวิทยาลัยเชียงใหม่คือ **อาคารบ้านสาธิต คณะสถาปัตยกรรมมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (มช.)** เป็นหนึ่งในอาคารวิจัย ได้รับงบประมาณมาจากสำนักงานนโยบายและแผนพลังงาน (สนพ.) ริเริ่มโดย อ. ดร. เอกชัย มหาเอก เป็นหัวหน้าโครงการ ท่านพยายามให้บ้านหลังนี้เป็นต้นแบบของการใช้พลังงานอย่างคุ้มค่า เริ่มสร้างตั้งแต่ปี 2548 และสร้างเสร็จในปี 2550 ปัจจุบันได้มีการปรับปรุงโดย ผศ. ดร. ยุทธนา ทองท้วม เพื่อให้บ้านหลังนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น และสามารถใช้งานได้ในอนาคต

ออกแบบภายใต้แนวคิดการออกแบบอาคารบ้านสาธิต สิ่งที่สถาปนิกอยากให้อาคารบ้านสาธิตเป็นต้นแบบที่ดี คือ ที่บ้านต้องมีหลักการของความสบาย ไม่ร้อน ไม่หนาว มีลมพัดผ่านตัวบ้านได้ดี หลักการออกแบบแบ่งตามองค์ประกอบต่าง ๆ ภายในบ้าน

หลังคา

หลังคาจะมีลักษณะเอียงเพื่อให้การระบายน้ำฝนและป้องกันแสงแดดได้ดี ซึ่งเป็นลักษณะที่เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมของประเทศไทย

ใต้ถุน

โดย ผู้ใช้ทั่วไป

มีการยกตัวของพื้นใต้ถุนให้สูงขึ้น ซึ่งดัดแปลงมาจากใต้ถุนแท้ที่ไว้ผูกสัตว์เลี้ยง จำพวกโค กระบือมาเป็นใต้ถุนที่ไว้ใช้เก็บของ ซึ่งใต้ถุนจะเป็นตัวช่วยไม่ให้ความชื้นขึ้นสู่ตัวบ้าน เพราะถ้าบ้านมีความชื้นจะทำให้เกิดเชื้อรา และผู้อยู่อาศัยจะมีอาการป่วยได้

หน้าต่างและช่องว่าง

หน้าต่างถูกออกแบบให้มีลักษณะหลายรูปแบบ มีทั้งหน้าต่างที่เป็นกระจก หน้าต่างบานเกล็ดไม้ หน้าต่างบานเกล็ดคู่ ซึ่งลักษณะและตำแหน่งของหน้าต่างจะขึ้นอยู่กับแสงธรรมชาติและทิศทางลม ออกแบบให้มีการใช้แสงธรรมชาติ ต้องคำนวนเรื่องการป้องกันแสงธรรมชาติควบคู่กันไปด้วย แสงที่มากเกินหมายถึงการที่อุณหภูมิภายในบ้านสูงขึ้นด้วย แต่แสงที่น้อยเกินไปก็จะทำให้บ้านมีแสงสว่างไม่เพียงพอ องค์ประกอบของบ้านจึงถูกสร้างให้พื้นที่ของบ้านมีแสงธรรมชาติเข้าถึงในระดับคุณภาพที่แตกต่างกันตามหลักการใช้งาน

มีการออกแบบช่องว่างของบ้านเพื่อให้มีช่องที่แสงธรรมชาติสามารถเข้าถึงได้ สามารถลดการใช้ไฟและเครื่องปรับอากาศ ช่วยประหยัดค่าไฟได้อีกด้วย

ผนัง

ผนังของบ้านหลังนี้มีความพิเศษไม่เหมือนบ้านทั่วไปตรงที่ผนังจะยึดติดอยู่กับโครงสร้างของบ้าน ซึ่งเราสามารถเปิดผนังของบ้านได้ เป็นอีกทางที่มีส่วนช่วยในเรื่องของการถ่ายเทอากาศได้อีกทางหนึ่ง

คำวินิจฉัยสิ้นสุดเมื่อ 05/11/2569 08:15:20 และหรือสูงสุดไม่เกิน 12/12/2569 23:59:59

การเจาะเว้นช่องว่างไว้เพื่อให้ต้นไม้มีพื้นที่ในเจริญเติบโต

ลักษณะหลังคาที่มีการเว้นระยะของช่องแสง

ลักษณะหน้าต่างที่สามารถเปิดได้ทั้งบาน

บ้าน Gardenzenment

Gardenzenment มาจากคำว่า Garden แปลว่า สวน Zen (ภาษาญี่ปุ่น) แปลว่า การตกแต่งสวนแบบเรียบ ๆ และ Entertainment คือ กิจกรรมที่สร้างความสนุกสนาน Entertainment Gardenzenment เปรียบเหมือนกับสถานที่ที่สงบเรียบง่าย เปิดประสบการณ์ใหม่ เหมาะแก่การต้อนรับคนที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดเชียงใหม่

สถาปนิกต้องการออกแบบสถาปัตยกรรมให้อยู่ร่วมกันกับธรรมชาติ โดยไม่ทำลายสิ่งแวดล้อมจึงมีผลลัพธ์ที่ปรากฏออกมา เป็นสถาปัตยกรรมรูปทรงยาว ๆ คล้ายตัว L ซึ่งถูกแบ่งออกเป็น 3 หลังย่อย ๆ โดยแต่ละก้อนมีองศาที่แตกต่างกัน เพื่อให้สอดคล้องและกลมกลืนกับสิ่งแวดล้อมเดิม การออกแบบสถาปัตยกรรมของสถาปนิกทำให้เห็นว่าไม่มีการเบียดเบียนการเจริญเติบโตของต้นไม้แต่จะปรับรูปแบบการสร้างให้มีพื้นที่ที่สามารถจะเติบโตต่อไปเหมือนเดิม โดยมีการเจาะเว้นช่องว่างไว้ เป็นการสร้างและให้เกียรติในการอยู่ร่วมกันระหว่างสถาปัตยกรรมและธรรมชาติ พื้นที่ภายในมีความกว้าง เพราะการมีตกแต่งเฟอร์นิเจอร์ที่น้อยชิ้น เพื่อสร้างความยืดหยุ่นและความสะดวกต่อการจัดกิจกรรมที่เกิดขึ้น หน้าต่างและประตูภายในสามารถเปิดเพื่อสัมผัสธรรมชาติในพื้นที่ได้อย่างใกล้ชิดมากขึ้น ตัวอาคารจะมีช่องแสงและหน้าต่างเยอะ เพราะอยากให้มองเห็นทัศนียภาพต้นไม้รอบ ๆ ได้ทุกพื้นที่ ห้องน้ำ มีหน้าต่างวงกลมกว้าง และใช้กระจกใส โดยออกแบบม่านไว้ด้วยเมื่อต้องการความเป็นส่วนตัว บ้าน Gardenzenment สะท้อนให้เห็นถึงแนวคิดที่ออกแบบสถาปัตยกรรมให้อยู่ร่วมกับธรรมชาติได้อย่างยั่งยืน

ลิขสิทธิ์เป็นของ ผู้ใช้ทั่วไป
ภาคาธรรมศาสตร์ 107, 117, 109 - 13/15:20 และ ภาคาฯ 95, 12, 30 - 23:59 น.

สถาปัตยกรรมออร์แกนิก (Organics Architecture)

สถาปัตยกรรมออร์แกนิก เป็นปรัชญาทั้งหมดที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานความคิดของการอยู่ร่วมกันอย่างกลมกลืนของมนุษย์และสิ่งแวดล้อม ผู้ก่อตั้งสถาปัตยกรรมรูปแบบนี้คือ สถาปนิกชาวอเมริกัน F.L.Wright (แฟรงก์ ลอยด์ ไรต์) ให้นิยามไว้ว่า ปัจจัยโดดเด่นของสถาปัตยกรรมออร์แกนิกประกอบไปด้วย วัสดุที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัยสำหรับมนุษย์ รูปแบบของวัตถุไปโอนิคที่สามารถย่อยสลายได้รวดเร็ว และการใช้ภูมิทัศน์ธรรมชาติ

Tree-Ness House บ้านที่ได้รับแนวคิดการออกแบบสถาปัตยกรรมมาจากโครงสร้างของต้นไม้ ซึ่งออกแบบโดย Akihisa Hirata (อากิฮิสะ ฮิราตะ) สถาปนิกชาวญี่ปุ่นผู้ออกแบบอาคาร

ฮิราตะ กล่าวไว้ว่า “ต้นไม้หนึ่งต้นมีส่วนประกอบที่เชื่อมโยงกันขึ้นมาจากหลากหลายส่วนและมีองค์ประกอบที่แตกต่างกัน ไม่ว่าจะเป็น กิ่ง ก้าน ใบ หรือลำต้น ดังนั้นเราจึงอยากที่จะสร้างบ้านให้มีพื้นที่ใช้สอยที่หลากหลายเหมือนกับต้นไม้ที่ประกอบมาจากหลาย ๆ ส่วน

อาคารแห่งนี้ ออกแบบด้วยสถาปัตยกรรมแบบออร์แกนิกที่ผสมผสานระหว่างกายภาพของต้นไม้ การพับของช่องเปิดและกล่องคอนกรีตคือ การนำเอากล่องคอนกรีตขนาดต่างกันมาเรียงต่อตัวให้เป็นโครงร่าง ‘ประยุกต์พับปรับเปิด’ การออกแบบอย่างผสมผสาน

Tree-Ness House สร้างขึ้นจากการนำเอากล่องคอนกรีตขนาดต่าง ๆ มาเรียงต่อตัวให้เป็นโครงร่าง 3 มิติ โดยใช้เทคนิคการสร้างแบบการพับของช่องเปิดเพื่อเปลี่ยนกล่องคอนกรีตให้กลายเป็นตัวอาคารรูปแบบใหม่ การพับช่องเปิด คือ การออกแบบให้กล่องคอนกรีตธรรมดาพับเข้าไปตามแนวรอบบ้านเหมือนลักษณะการจับจีบของกล่องหรือการพับกระดาษ

โดยจะแทรกช่องเปิดเป็นหน้าต่างหรือกระจกขนาดใหญ่เข้าไปภายในช่องว่างเพื่อให้แสงธรรมชาติสามารถส่องทั่วถึงภายในตัวบ้าน

ภายในอาคารมีการจัดสรรให้มีพื้นที่ใช้สอยหลากหลายส่วนเพื่อความคุ้มค่าในการใช้งานในพื้นที่ที่มีอย่างจำกัดของประเทศญี่ปุ่น ชั้นล่างของอาคารเป็นพื้นที่สำหรับจัดงานแสดงแกลเลอรี และมีห้องรับประทานอาหารถัดมาจะแบ่งสัดส่วนกันชัดเจนโดยใช้กระจกกั้นตามแต่ละบล็อก ชั้นบนของอาคารจะจัดเป็นส่วนของห้องนั่งเล่นและห้องนอน ในการจัดวางกล่องคอนกรีตนั้นจะค่อย ๆ ไต่ระดับขึ้นไปเรื่อย ๆ ตามชั้น แต่ละชั้นขึ้นไปเหมือนกับการแตกกิ่งของต้นไม้

อาคารแห่งนี้นำเอาเทคนิคการพับของช่องเปิดมาประยุกต์ใช้ร่วมกับกล่องคอนกรีตได้อย่างลงตัว

องค์ประกอบต้นไม้คอนกรีต

ลำต้น

ตัวอาคารหากมองจากภายนอกในมุมสูงจะเห็นว่า บริเวณกลางอาคารนั้นได้เปิดโปร่งขึ้นไปเหมือนกับ ‘ลำต้น’ ของต้นไม้ ภายในอาคารมีการออกแบบที่ทำให้แสงธรรมชาติสามารถเข้ามาได้อย่างทั่วถึง เพื่อลดการใช้พลังงานไฟฟ้าและหันมาใช้พลังงานแสงอาทิตย์แทน และยังเชื่อมเอาส่วนต่าง ๆ ของอาคารไว้ด้วยกัน

กิ่งและก้าน

ภายในตัวอาคารได้แบ่งสัดส่วนของบ้านไว้หลายสัดส่วน โดยแต่ละชั้นจะมีพื้นที่ซับซ้อนต่างกันไป ทำให้มีพื้นที่หลากหลาย ในแต่ละชั้นจะก่อขึ้นไปต่างระดับกันจะค่อย ๆ ไต่ระดับขึ้น

ไปเรื่อย ๆ ตามชั้น ขึ้นไปเหมือนกับการแตกกิ่งก้านของต้นไม้

ใบ

ภายนอกอาคารประกอบไปด้วยระเบียงเล็ก ๆ ที่มาจากการพับช่องเปิดของกล่องคอนกรีต โดยบริเวณของระเบียงนั้นได้จัดแต่งเพิ่มพื้นที่สีเขียวด้วยการปลูกต้นไม้ ดอกไม้ และไม้ประดับเพื่อสร้างความสวยงาม และยังเพิ่มพื้นที่สีเขียวให้แก่ตัวอาคาร ซึ่งหากมองจากภายนอกอาคารรวมกับพื้นที่สีเขียวที่แทรกไปตามช่องระเบียงของอาคาร และตัวอาคารที่มีการไต่ระดับขึ้นไป จะให้อารมณ์เหมือนเป็นลักษณะใบของต้นไม้

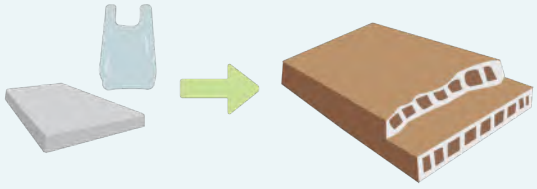
การออกแบบสถาปัตยกรรมสีเขียวเพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับธรรมชาติได้ ไม่เพียงช่วยประหยัดพลังงานที่ถูกใช้หมดไปในแต่ละวันเท่านั้น แต่ยังทำให้เราสามารถออกแบบคุณภาพชีวิตของตนเองได้อีกด้วย อาจเหมือนคำกล่าวที่ว่า บ้านคือวิมานของเรา การออกแบบให้วิมานผสมกลมกลืนไปกับต้นไม้ แสงแดด และลมจากธรรมชาติ คงเป็นวิมานที่สงบสุขไม่น้อยเลยทีเดียว

เอกสารนี้สงวนไว้สำหรับ
การใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้ทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ หรือใช้เพื่อการค้า ทั้งนี้ตั้งแต่วันที่ 05/12/2019 00:13:20 ถึงวันที่สิ้นปี 05/12/2019 23:59:59

นวัตกรรมจากขยะ เพื่อสิ่งแวดล้อม

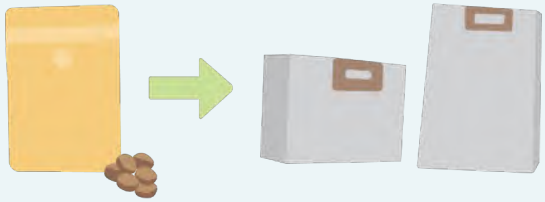
: กชวรรณ มูลละ, ภิญญาพัชญ์ แท่นงาม และกัญญาณัฐ ก้อนแก้ว
: กชวรรณ มูลละ และกัญญาณัฐ ก้อนแก้ว

นวัตกรรมจากขยะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากการคิดค้นของมนุษย์เพื่อช่วยลดปริมาณของขยะพลาสติกลง และเป็นทางเลือกหนึ่งในการแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมในสังคมไทย โดยการนำขยะกลับมาใช้ประโยชน์อีกครั้งผ่านกระบวนการแปรรูปต่าง ๆ หรือแปลงสภาพวัสดุเหลือใช้ให้กลายเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ และเนื่องจากปัจจุบันมีโครงการนวัตกรรมจากขยะเกิดขึ้นจำนวนมาก อ่างแก้วพลัสจึงได้คัดสรรนวัตกรรมต่าง ๆ ที่น่าสนใจ 10 อย่างมาเล่าสู่กันฟัง

1. ไม้อัดเทียม

สถานีกำจัดขยะมูลฝอยเทศบาลเมืองฉะเชิงเทรา ได้นำขยะประเภทโฟมและถุงพลาสติกมาทำความสะอาด บดผสมรวมกับเศษขี้เลื่อย จากนั้นนำไปใส่ในเครื่องอัดรีดเพื่อผลิตเป็นไม้อัดเทียม ซึ่งจะมีประสิทธิภาพเทียบเท่ากับไม้จริง นำไปใช้ในการก่อสร้างที่อยู่อาศัยได้

2. กระเป๋า Caffeine Carrier

การนำพลาสติกและซองเมล็ดกาแฟใช้แล้วมาเป็นวัสดุในการผลิตกระเป๋า ทำให้มีความทนทาน น้ำหนักเบา พกพาสะดวก นอกจากนี้ยังเพิ่มความสวยงามและทันสมัยโดยการนำกระดาษนิตยสารมาตัดเป็นเส้น ๆ เพิ่มลวดลายให้กับกระเป๋า

3. ดินสอไม้ปลูกได้

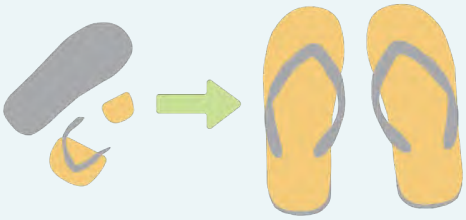
จากไอเดียดินสอสั้นจนเขียนไม่ได้แล้วต้องทิ้ง กลายเป็นนวัตกรรมดินสอปลูกได้ โดยด้านท้ายของดินสอไม้จะมีแคปซูลเมล็ดพืชซ่อนอยู่ เพียงแค่นำดินสอที่ไม่ใช้แล้วปักลงดินและรดน้ำ โดยเมล็ดพันธุ์ที่ซ่อนอยู่ก็จะเริ่มงอกเมื่อเวลาผ่านไป 1 สัปดาห์

4. เสื้อผ้าจากขวดน้ำ

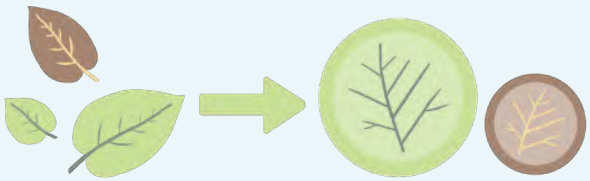
เป็นการนำขวดน้ำพลาสติกใช้แล้วมารีดให้แบน ตัดเป็นชิ้นเล็ก ๆ เพื่อเข้าสู่กระบวนการแปรรูปให้กลายเป็นเสื้อผ้า ซึ่งขวดพลาสติกจะมีสารประกอบของ Polyethylene Terephthalate หรือ PET ทำให้สามารถกลายเป็นเส้นใยผ้าได้

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 05/11/2569 00:13:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

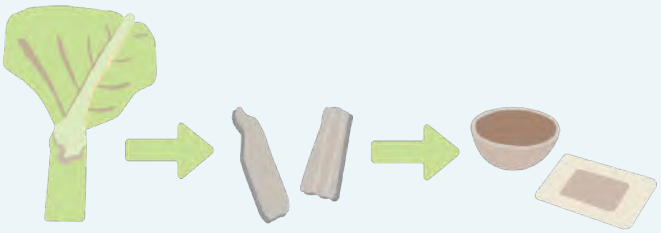
5. รองเท้าแตะทะเลจร

ผลงานจากไอเดียของ ดร.ณัฐพงศ์ นิธิอุทัย อาจารย์ประจำสาขาเทคโนโลยียางและพอลิเมอร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ โดยเก็บเศษรองเท้าเก่ามาเป็นวัสดุสำหรับทำรองเท้าคู่ใหม่ เริ่มจากคัดแยกทำความสะอาด บดเป็นชิ้นเล็ก ๆ นำมาผสมกาวแล้วเข้าเครื่องอัดให้กลายเป็นแผ่น ตัดเป็นรูปทรงรองเท้าแตะก็จะได้รองเท้าคู่ใหม่

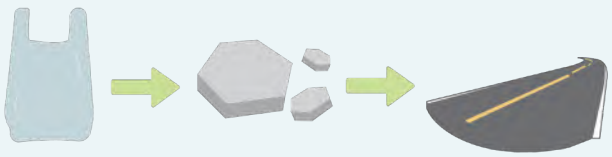
6. จานใบไม้

การประยุกต์ใบไม้ให้กลายเป็นภาชนะรองอาหารเป็นผลงานของ ผศ. ดร. เจษฎา ชัยโฉม นักวิจัยคณะวิศวกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง (สจล.) โดยภาชนะรองอาหารอย่างจานใบไม้นั้นจะใช้เวลาในการย่อยสลายเพียง 40-45 วัน แต่ไม่ควรนำกลับมาใช้ซ้ำ เพราะอาจเกิดเชื้อราขึ้นได้

7. บรรจุภัณฑ์จากใบกาบหมาก

ไอเดียจากคุณปาณิศา คุ้มไข่น้ำ ผู้ริเริ่มในการประยุกต์ใบกาบหมากให้กลายเป็นบรรจุภัณฑ์ โดยมีกระบวนการนำใบกาบหมากที่มีลักษณะแข็งไปดัดแปลงผ่านเครื่องจักรให้มีรูปร่างคล้าย ถ้วย จาน สามารถนำไปใช้แทนบรรจุภัณฑ์พลาสติกได้ เนื่องจากทนความร้อน เข้าไมโครเวฟและใส่อาหารที่มีน้ำได้

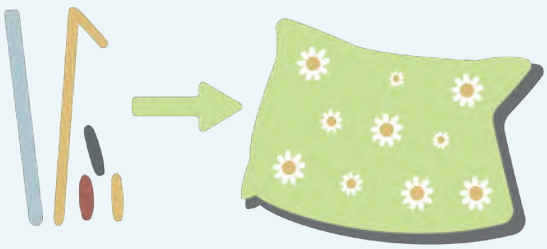
8. บล็อกปูถนน

ผลงานจาก ‘โครงการบล็อกปูถนนรีไซเคิล’ ภาควิชาเทคโนโลยีอุตสาหกรรม คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ โดยนำขยะถุงพลาสติกผสมกับยางมะตอย เพื่อผลิตเป็นบล็อกปูถนน ทำให้ถนนมีความทนทานสูงและมีอายุการใช้งานที่นานขึ้น

9. เก้าอี้ Star Fish

ผลงานจาก ‘โครงการ Upcycling: สร้างมูลค่าให้วัสดุเหลือใช้ด้วยการออกแบบ’ สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ (สวทช.) โดยนำเศษไม้และปากกาลูกลื่นที่หมดอายุแล้วมาเป็นวัสดุในการผลิตเก้าอี้ สามารถนำมาใช้เป็นเฟอร์นิเจอร์สำหรับตกแต่งตามสถานที่ต่าง ๆ ได้

10. หมอนหลอดพลาสติก

โครงการของสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) ผลักดันนำหลอดพลาสติกใช้แล้วมาทำความสะอาด ตัดเป็นชิ้นเล็ก ๆ และนำมาใส่เป็นไส้หมอน เพื่อช่วยเหลือผู้ป่วยนอนติดเตียงให้เป็นเวลานานไม่ให้เป็นแผลกดทับ มีความยืดหยุ่นและระบายอากาศได้ดี ช่วยลดปัญหาเรื่องไรฝุ่นและภูมิแพ้ได้

ตัวอย่าง ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 05/12/2569 00:13:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

ISDSI

สถาบันตัวอย่างที่สร้างจากตู้คอนเทนเนอร์

: พิรัชต์นารา ตติยพาณิชย์
: ธนพร กันทะเสน

‘ไม่ใช่แค่พูดแต่พิสูจน์ด้วยการลงมือทำ’ คงเป็นคำกล่าวที่เหมาะสมสำหรับสถาบันนานาชาติเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน (ISDSI) ซึ่งเป็นสถาบันการศึกษาระหว่างประเทศจากสหรัฐอเมริกา ที่มาสร้างวิทยาเขตใหม่ในประเทศไทยที่จังหวัดเชียงใหม่

ISDSI (International Sustainable Development Studies Institute) มีแนวคิดในการสร้างตามอัตลักษณ์ของสถาบัน คือการใช้ชีวิตอย่างยั่งยืน ด้วยการนำวัสดุกลับมาใช้ใหม่ ผ่านการสร้างอาคารเรียนด้วยตู้คอนเทนเนอร์เก่าจำนวน 17 ตู้ พร้อมทั้งออกแบบเป็นอาคารประหยัดพลังงาน และล้อมรอบด้วยบรรยากาศธรรมชาติแบบดั้งเดิม

เราได้พูดคุยกับ **ผศ.ดร.มาร์ค เอ ริทชี่** ผู้ก่อตั้งวิทยาเขตนี้ ได้ความว่ามาร์คเป็นอาจารย์สอนวิชาเกี่ยวกับการศึกษาเพื่อการพัฒนาสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน เขาจบปริญญาเอกดุษฎีบัณฑิตสาขาสภาพแวดล้อมทางสังคมวิทยาจากมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย ตั้งอยู่ที่เมืองเบิร์กลีย์ รัฐแคลิฟอร์เนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา อาศัยอยู่ที่ประเทศไทยมาได้ประมาณ 25 ปีแล้ว เขาพูดไทยได้ดีพอสมควร ซึ่งได้เรียนรู้ภาษาไทยจากมหาวิทยาลัยเชียงใหม่เล็กน้อย และได้เรียนรู้มากขึ้นจากการพูดคุยกับเกษตรกรในจังหวัดเชียงใหม่ เราจึงได้ถามถึงแรงบันดาลใจของเขาในการนำตู้คอนเทนเนอร์มาสร้างเป็นสถาบันการศึกษา

เชียงใหม่คือเมืองที่เหมาะสมที่สุด

อาจารย์มาร์คกล่าวว่าประเทศไทยมีวัฒนธรรมที่หลากหลาย ภาษาถิ่นแตกต่างกันตามภูมิภาค และมีกลุ่มชาติพันธุ์มากมายที่น่าสนใจในการศึกษา จึงเป็นอีกหนึ่งประเทศที่เหมาะสมแก่การให้นักศึกษาต่างชาติมาแลกเปลี่ยนเพื่อเรียนรู้ ก่อนจะเลือกเมืองในประเทศไทยที่จะก่อตั้งวิทยาเขต ทางสถาบันตั้งโจทย์ไว้ว่าต้องเป็นเมืองขนาดเล็กในทวีปเอเชีย ซึ่งภายในครึ่งชั่วโมงหรือหนึ่งชั่วโมง คุณสามารถออกไปเที่ยวในชนบทได้อย่างง่ายดาย และเชียงใหม่เป็นเมืองที่เหมาะสมในการสร้างวิทยาเขตมากที่สุด เนื่องจากเป็นเมืองขนาดเล็ก มีประวัติศาสตร์อันยาวนาน ยั่งยืน อีกทั้งยังเป็นเมืองที่มีความหลากหลายตามความต้องการของสถาบัน

ทำอะไรธรรมดาก็ไม่น่าสนใจ

“เราสอนเกี่ยวกับการพัฒนาสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน และเศรษฐกิจพอเพียง ส่วนหนึ่งของปรัชญาทั้งหมดนั้นคือการเรียนรู้ที่ทำอย่างไรให้ใช้ได้มากขึ้นและสูญเสียน้อยที่สุด” อาจารย์มาร์คกล่าว อีกทั้งยังย้ำชัดว่าควรให้ความสำคัญกับผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม เขาต้องการทำสิ่งใหม่ ๆ ที่แตกต่าง ถ้าทำอะไรที่ธรรมดาทั่วไปก็ไม่น่าสนใจ

สถาบันนี้สอนเกี่ยวกับสถาปัตยกรรมที่ยั่งยืนมาเป็นเวลานานแต่ยังไม่เคยลงมือทำ เมื่อจะย้ายสถานที่ตั้งใหม่ นี่จึงเป็นโอกาสที่จะได้ลงมือทำ

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
พิมพ์เมื่อ 05/12/2569 15:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59

อย่างจริงจัง จึงมองหาวัสดุใช้แล้วที่สามารถนำกลับมาใช้ใหม่ และยังสามารถประยุกต์เข้ากับสถาปัตยกรรมไทยได้ ซึ่งก็คือตู้คอนเทนเนอร์นั่นเอง

อีกหนึ่งข้อดีของการสร้างอาคารด้วยตู้คอนเทนเนอร์ คือไม่ต้องใช้คอนกรีตจำนวนมาก ใช้เพียงแค่ส่วนฐานเท่านั้น เนื่องจากคอนกรีตทำให้เกิดก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์เป็นจำนวนมาก โดยในการผลิตปูนซีเมนต์ 1 เมตริกตันหรือ 1 พันกิโลกรัม จะมีก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ถูกปล่อยออกมาราว 1 เมตริกตันเช่นกัน โดยจะมาจากการผสมซีเมนต์ และการหลอมรวมสารเคมีต่างๆ ที่เป็นส่วนผสม เช่น หินปูน ดินเหนียว แร่เหล็ก และแร่ธาตุอื่นๆ ในอุณหภูมิที่สูงกว่า 1,500 องศาเซลเซียส ตลอดจนการเผาน้ำมัน และถ่านหินเพื่อใช้เป็นพลังงาน เชื่อกันว่ากระบวนการดังกล่าวก่อให้เกิดก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ราว 7% ของปริมาณก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ทั้งหมดที่มาจากภาคอุตสาหกรรมทั่วโลกซึ่งเป็นสาเหตุของภาวะโลกร้อน แต่ตู้คอนเทนเนอร์ที่นำมาสร้างทั้งอาคารล้วนเป็นตู้รีไซเคิลทั้งหมด

อาจารย์มาร์คได้ยกตัวอย่างวิธีการสร้างห้องจากตู้คอนเทนเนอร์ซึ่งเป็นห้องที่เรานั่งสนทนากันอยู่ว่าทำมาจากตู้คอนเทนเนอร์สองตู้ต่อกัน ตัดส่วนตรงกลางที่กั้นตู้ทั้งสองไว้ออกมา นำไปทำเป็นระเบียง ประตู และหลังคา เป็นการใช้วัสดุทุกชิ้นให้คุ้มค่ามากที่สุด

ถ้าอยากให้ใช้ได้นาน ต้องหมั่นดูแลรักษา

เมื่อถามถึงอายุการใช้งานของตู้คอนเทนเนอร์ที่นำมาสร้างสถาบัน อาจารย์มาร์คอธิบายว่ายังสามารถใช้ได้อีกนานหลายปีมาก ๆ แม้จะเป็นตู้ที่ผ่านการใช้งานมาแล้วก็ตาม เพราะตู้คอนเทนเนอร์มีหลายเกรดด้วยกัน อย่างเช่นเกรด A คือตู้ใหม่ที่ยังไม่ได้ใช้งาน ทางสถาบันจะเลือกประมาณเกรด C หรือ D ซึ่งผ่านการใช้งานมาพอสมควร แต่ไม่สามารถนำไปขนส่งอีกได้ แน่นอนว่าตู้คอนเทนเนอร์ที่ใช้แล้วย่อมได้รับความเสียหาย ต้องดูก่อนว่าความเสียหายอยู่ที่ด้านไหนบ้าง ด้านที่เสียหายก็ตัดออกและนำไปประยุกต์ใช้เป็นสิ่งอื่นภายในตัวอาคาร ถ้าอยากให้มีอายุการใช้งานที่ยาวนานต้องหมั่นดูแลรักษาตู้คอนเทนเนอร์ที่นำมาสร้างอยู่เสมอ อันดับแรกต้องดูว่าตู้คอนเทนเนอร์เป็นเหล็กชนิดใด อย่างตู้คอนเทนเนอร์ที่สถาบันนำมาใช้เป็นเหล็กชนิดพิเศษที่ใช้สำหรับการขนส่งข้ามมหาสมุทร เป็นสนิมเล็กน้อย และด้านนอกค่อนข้างหยาบกระด้าง สามารถดูแลรักษาด้วยการทาน้ำยากันสนิมเพื่อไม่ให้เกิดสนิมเพิ่ม หรือทาสีทับลงไปเพื่อให้ดูสะอาดตา และบุยิปซัมซึ่งเป็นฉนวนกันความร้อนทั้งผนังและหลังคา

ตู้คอนเทนเนอร์ หรือคอนกรีตดีกว่ากัน?

อาจารย์มาร์คคิดว่าต้นทุนระหว่างการสร้างสิ่งปลูกสร้างจากตู้คอนเทนเนอร์กับคอนกรีตนั้นมีงบประมาณไม่ต่างกันมาก แต่การสร้างด้วยตู้คอนเทนเนอร์ใช้เวลาสร้างน้อยกว่า ประมาณ 4 – 6 เดือนเท่านั้น ส่วนอาคารคอนกรีตปกติมีรายละเอียดมากกว่าทั้งการตอกเสาเข็ม วางโครงสร้าง เตรียมพื้นที่ต่าง ๆ ต้องใช้เวลาอย่างน้อย 1 – 2 ปี แต่เป็นความจริงที่ว่าถ้าหากไม่บุฉนวนกันความร้อนจะทำให้ตู้คอนเทนเนอร์ร้อนมากเหมือนเตาอบ แต่ที่ ISDSI ใช้ยิปซัมบุฉนวนกันความร้อนแทนคอนกรีต ซึ่งคอนกรีตทำให้ตู้คอนเทนเนอร์ร้อนกว่าเดิม ถ้าเทียบกันบ้านที่ใช้คอนกรีตจึงมีความร้อนมากกว่า

วางแผนให้ดีก่อนจะสร้าง

ปัจจุบันนี้การนำตู้คอนเทนเนอร์มาสร้างที่อยู่อาศัยกำลังเป็นที่นิยม อาจารย์มาร์คอยากแนะนำว่าถ้าหากคิดจะนำตู้คอนเทนเนอร์มาทำที่อยู่อาศัย หรือคาเฟ่ ควรศึกษาสถาปัตยกรรมและโครงสร้างต่าง ๆ ให้ดีก่อนตัดสินใจ เพราะการสร้างด้วยตู้คอนเทนเนอร์มีรายละเอียดแตกต่างจากการสร้างสิ่งปลูกสร้างจากคอนกรีตทั่วไป โดยสามารถปรึกษากับผู้เชี่ยวชาญได้ ทางสถาบันก็มีการออกแบบร่วมกันกับบริษัทที่รับก่อสร้างจากตู้คอนเทนเนอร์ ซึ่งได้มีการปรึกษาหารือเพื่อให้ได้รูปแบบที่ต้องการและสามารถเป็นไปได้ จะออกแบบให้สามารถย้ายที่ตั้งได้ด้วยก็สามารถทำได้หากคุณต้องการ

อาจารย์มาร์คฝากเกี่ยวกับการรักษาสิ่งแวดล้อมไว้ว่าทุกอย่างที่ทำในชีวิตประจำวันล้วนสำคัญทั้งนั้น อีกอย่างคือ ก่อนจะซื้ออะไรอยากให้คุณไตร่ตรองคิดอย่างถี่ถ้วนว่าจำเป็นหรือไม่ ปรับเปลี่ยนความคิดว่าจะดูแลรักษาสิ่งของอย่างไรให้ใช้ได้ยาวนานที่สุดเท่าที่จะทำได้ นั่นเป็นส่วนหนึ่งของความยั่งยืนที่ทุกคนสามารถทำเองได้

เอกสารนี้สำหรับผู้ใช้ทั่วไป
การเผยแพร่ตั้งแต่วันที่ 05/11/2562 23:59:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

กล้าเก็บรักษ์

: พิชชาภา พรมนาคาและรัญพิรชา ชางหน่อ
: นภษร ปัญญาบวรภัค

ปัญหาขยะเป็นปัญหาสิ่งแวดล้อม ที่ไม่เพียงก่อให้เกิดปัญหาเล็ก ๆ แต่ยังส่งผลกระทบในวงกว้าง ด้วยเหตุนี้จึงเป็นจุดเริ่มต้นของหลาย ๆ โครงการที่ต้องการอนุรักษ์และช่วยเหลือกันจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมขึ้นมา ซึ่งหนึ่งในนั้นก็คือโครงการ ‘เก็บรักษ์’

โครงการ ‘เก็บรักษ์’ เป็นโครงการที่เกิดจากการร่วมมือของคนรุ่นใหม่นำทีมโดย **โตโน่-ภาคิน คำวิลัยศักดิ์** ศิลปินนักแสดงที่มีชื่อเสียงในประเทศไทยเป็นผู้ริเริ่มโครงการ มีจุดมุ่งเน้นที่สร้างความตระหนักถึงปัญหาสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวกับขยะ โดยโครงการนี้เป็นโครงการไม่แสวงหาผลกำไร นอกจากนี้ผู้เข้าร่วมโครงการหรือแม้กระทั่งทีมงานทุกฝ่ายไม่ว่าจะเป็นฝ่ายถ่ายสารคดี ฝ่ายทำกราฟิก และฝ่ายวิจัยให้ความรู้ ก็ร่วมมือกันทำด้วยใจไม่ได้มีผลตอบแทนใด ๆ ทั้งสิ้น

อ่างแก้วพลัสได้มีโอกาสสัมภาษณ์ **คุณเมษ์ นลินธรณ์ รัตนวรางกูร** ผู้จัดการส่วนตัวของคุณโตโน่ซึ่งเป็นหนึ่งในผู้ก่อตั้งโครงการนี้ โดยเธอได้พูดถึงโครงการในครั้งนี้ว่า...

แรงบันดาลใจที่ทำให้ออกมา ‘เก็บรักษ์’

แรงบันดาลใจที่ทำให้เกิดโครงการนี้คือ เริ่มจากการที่คุณโตโน่ตระหนักถึงปัญหาฝุ่น PM 2.5 ที่เกิดขึ้นในช่วงปีที่ผ่านมา ซึ่งทำให้ทราบว่าปัญหาฝุ่นที่เกิดขึ้น มีอยู่ 3 สาเหตุด้วยกัน ได้แก่ การเผาไหม้ของขยะ ควันรถ และโรงงานอุตสาหกรรม จึงทำให้เกิดความคิดที่จะจัดกิจกรรมเก็บขยะขึ้นเพื่อเป็นหนทางหนึ่งในการลดปัญหาสิ่งแวดล้อมดังกล่าว

สิ่งที่ ‘เก็บรักษ์’ ทำ

จนถึงตอนนี้โครงการเก็บรักษ์ได้ออกไปจัดกิจกรรมแล้วถึง 9 ครั้ง โดยครั้งแรกที่หาดแสมสาร จังหวัดชลบุรี แม้ว่าจะเป็นครั้งแรกนี้ก็มีผู้เข้าร่วมมากถึง 100 คน ครั้งต่อมาคือที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยาซึ่งทั้ง 2 ครั้งนี้ถูกจัดขึ้นในเดือนกุมภาพันธ์ ส่วนครั้งที่ 3 จัดขึ้นที่จังหวัดระยอง ภายในเดือนถัดมานั่นเอง ซึ่งในครั้งนี้สามารถเก็บขยะได้มากถึง 4 ตันเลยทีเดียว ต่อมาครั้งที่ 4 ชายหาดหัวหิน และชายหาดชะอำ เมื่อเดือนเมษายนที่ผ่านมา ครั้งนี้มีผู้เข้าร่วมโครงการมากถึง 250 คน ครั้งที่ 5 ที่จังหวัดลพบุรี ในเดือนพฤษภาคม ซึ่งครั้งนี้ทางโครงการได้เริ่มเข้าพบปะเพื่อให้ความรู้และแลกเปลี่ยนความคิดกับนักเรียนและร่วมกันเก็บขยะในบริเวณโดยรอบด้วย ครั้งถัดมาที่จังหวัดขอนแก่น ที่เป็นบ้านเกิดของคุณโตโน่นั่นเอง ต่อมาครั้งที่ 7 นี้คุณโตโน่ก็ได้นำทีมมาเก็บขยะที่จังหวัดเชียงใหม่ เมื่อเดือนกรกฎาคมที่ผ่านมา ในครั้งนี้ทางโครงการถึงกับเอ่ยปากชมว่าเชียงใหม่นั้นเป็นจังหวัดที่สะอาดเพราะสามารถเก็บขยะได้น้อยมากทีเดียว ครั้งที่ 8 ที่คุ้มน้ำบางกระเจ้า จังหวัดสมุทรปราการ ที่นี่เป็นอีกที่หนึ่งที่มีปริมาณขยะมากเลยทีเดียว แต่ทางโครงการก็ไม่ได้ย่อท้อและทำการจัดการกับขยะเหล่านั้นจนสะอาดเรียบร้อย ครั้งล่าสุดถูกจัดขึ้น ในเดือนตุลาคมที่แม่น้ำเจ้าพระยา ซึ่งครั้งนี้คุณโตโน่ก็ได้นำทีมผู้เข้าร่วมโครงการพายเรือคายัคเพื่อเก็บขยะที่ลอยอยู่ในแม่น้ำเจ้าพระยาเลยทีเดียว

เอกสารนี้สงวนไว้สำหรับ ผู้ใช้ทั่วไป
ที่ได้รับสิทธิ์ตั้งแต่วันที่ 05/12/2569 00:15:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

คุณเมษ์-นลินธรณ์ รัตนวรางกูร ขณะร่วมกิจกรรมเก็บรักษ์ ณ จังหวัดขอนแก่น

โดยกิจกรรมของโครงการเก็บรักษ์จะเริ่มจากการไปยังโรงเรียนเพื่อให้ความรู้ว่าขยะอันตรายแค่ไหน สร้างพิษภัยอย่างไร อีกทั้งยังมีการแลกเปลี่ยนกับน้อง ๆ เกี่ยวกับความคิดของพวกเขาว่าอยากให้บ้านเมืองหรือจังหวัดของเขาเป็นจังหวัดที่สะอาด และอยากทำอะไรให้จังหวัดของเขาดีขึ้น รวมถึงการแลกเปลี่ยนความคิดกับผู้เชี่ยวชาญที่มาให้ความรู้และเข้าร่วมกับโครงการเก็บรักษ์ว่าเขามีโครงการหรือวิธีการจัดการกับขยะพวกนี้อย่างไร จากนั้นก็จะร่วมกันเก็บขยะและคัดแยกขยะเหล่านั้น

คนร่วม 'เก็บรักษ์'

ก่อนหน้านี้โครงการไม่ได้เน้นไปที่ตัวบุคคลใดเป็นหลัก เพราะคิดว่าเป็นเพียงการออกมาทำสิ่งดี ๆ ให้แก่โลกเท่านั้น แต่ในปัจจุบันคุณโตโน่เริ่มมุ่งเน้นไปที่กลุ่มเยาวชนมากยิ่งขึ้นเนื่องจากเป็นกลุ่มบุคคลที่สามารถสานต่อและมีแนวคิดใหม่ ๆ สำหรับการจัดการปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมได้เป็นอย่างดี โดยทั่วไปในการจัดกิจกรรมแต่ละครั้งจะมีทั้งคนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ เด็กนักเรียนของโรงเรียนที่ได้ไปให้ความรู้กลุ่มแฟนคลับ หรือแม้กระทั่งบุคคลนอกพื้นที่ที่เดินทางมาเพื่อร่วมโครงการโดยเฉพาะ โดยจะไม่มีการลงทะเบียนหรือสร้างกฎเกณฑ์ใด ๆ ขอเพียงคนที่มีใจรักและอยากร่วมกิจกรรมก็สามารถเข้ามาร่วมได้เลย ซึ่งคนในพื้นที่นั้นก็ต่างให้ความร่วมมือกันเป็นอย่างดี

สถานที่ออกมา 'กล้า'

แต่ละสถานที่ที่จัดกิจกรรมในแต่ละครั้ง มักเป็นสถานที่ที่ผู้คนให้ความสนใจ และติดต่อมายังแฟนเพจ 'เก็บรักษ์' ให้ไปจัดกิจกรรมดังกล่าว ซึ่งในแต่ละครั้งก็ต้องคำนึงถึงปัจจัยหลายอย่าง เช่น คิวในการถ่ายละคร การทำเพลง ซ้อมดนตรี แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็มักจะจัดตารางงาน และตารางในการจัดกิจกรรมให้ไม่ชนกัน อีกทั้งยังมีการร่วมปรึกษากับคนในทีมถึงปัญหาด้านขยะของแต่ละสถานที่ด้วยว่ามีปัญหามากน้อยเพียงใด หากเป็นปัญหาหนักก็พร้อมที่จะเข้าไปจัดการทันที

ความประทับใจในโครงการ 'เก็บรักษ์'

ทุก ๆ ครั้งที่ออกไปทำโครงการ ก็จะเกิดความประทับใจตรงที่ว่ายิ่งทำโครงการไปเรื่อย ๆ โครงการเก็บรักษ์นี้จะเกิดการพัฒนาไปในทิศทางที่ดีขึ้นทุกครั้ง เช่น ในครั้งแรก ๆ ที่ออกไปทำโครงการก็จะมีผู้ที่อยากช่วยเหลือนำขวดพลาสติกมาแจกให้แก่ผู้เข้าร่วมโครงการคนอื่น ๆ อยู่บ้าง แต่เมื่อเห็นว่าตัวคุณโตโน่เอง หรือทีมงานต่างพกกระบอกใส่น้ำดื่มมาเอง เพื่อช่วยลดขยะพลาสติก พวกเขาก็หันมาพกกระบอกใส่น้ำดื่มเช่นเดียวกัน ซึ่งตรงนี้แม้จะเป็นเพียงจุดเล็ก ๆ แต่ก็ถือเป็นจุดเริ่มต้นในการช่วยลดขยะได้ดีทีเดียว

โตโน่-ภาคิน นำทีมเก็บขยะ ณ หัวหิน จ.ประจวบคีรีขันธ์

อุปสรรคของ 'คนกล้า'

ทุก ๆ ที่ ที่ได้ออกไปเก็บรักษ์อุปสรรคก็จะต่างกันออกไป สำหรับในช่วงแรก ๆ โครงการนี้ไม่ใช่โครงการของหน่วยงานรัฐหรือองค์กรที่มีชื่อเสียงจึงทำให้ขาดความน่าเชื่อถือ ดังนั้น การที่จะเข้าไปจัดกิจกรรมที่โรงเรียนเพื่อให้ความรู้เด็ก ๆ หรือแม้แต่การที่จะติดต่อกับทางเทศบาลให้ช่วยมารับขยะที่เก็บไว้แล้วก็ทำได้ยากเช่นกัน แต่ว่าพอคนเริ่มรู้จักมากขึ้น สื่อมวลชนก็ช่วยนำเสนอ การติดต่อกับหน่วยงานหรือองค์กรของรัฐก็ง่ายยิ่งขึ้น ต่อมาที่มองว่าเป็นอุปสรรคก็จะเป็นเรื่องของการเดินทางและเรื่องของการดูแลคนที่เข้าร่วมโครงการเป็นหลัก

อนาคตของ 'เก็บรักษ์'

จุดมุ่งหมายของโครงการนี้คือการทำให้ประเทศไทยเปลี่ยนจาก 1 ใน 10 ของประเทศที่สร้างมลพิษมากที่สุดในโลก สู่ประเทศไทยที่มีสิ่งแวดล้อมดีที่สุด 1 ใน 10 ของโลก จึงทำให้โครงการนี้ไม่ได้มีกำหนดการที่ชัดเจนว่าจะทำไปอีกกี่เดือน หรืออีกกี่ปี แต่ในทุก ๆ สามเดือนจะมีการปรับเปลี่ยนลักษณะของโครงการไปเรื่อย ๆ เพื่อให้สอดคล้องกับปัญหาที่เกิดขึ้นในขณะนั้น ซึ่งในอนาคตก็ยังจะเข้าถึงเยาวชนและบุคคลทั่วไปในแต่ละพื้นที่ให้มากขึ้น เพราะตอนนี้กลุ่มเป้าหมายที่สามารถเข้าถึงได้มีเพียงกลุ่มนักเรียนโรงเรียนประจำจังหวัดเท่านั้น จึงอยากให้คนในพื้นที่ตระหนักถึงปัญหาและร่วมกันสานต่อโครงการนี้ไปเรื่อย ๆ

ฝากถึงคน 'กล้า'

อยากให้ทุกคนมองว่าสิ่งแวดล้อมเป็นของเราทุกคน ทุกคนใช้อากาศใช้ทรัพยากรร่วมกันทั้งหมด จึงไม่อยากให้มองว่าการดูแลสิ่งแวดล้อมเป็นแค่เรื่องของใครคนใดคนหนึ่ง หรือเป็นหน้าที่ของกลุ่มคนใดกลุ่มคนหนึ่ง แต่อยากให้มองว่าเรื่องการดูแลสิ่งแวดล้อมเป็นเรื่องของเราทุกคน ไม่ต้องคิดว่าจะต้องรอให้ใครมาทำ ให้เริ่มที่ตัวเราก่อน ทำให้คนอื่น ๆ เห็นแล้วให้เขานำไปคิดต่อ จนนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงการกระทำของเขา ดีกว่าการที่เราไปชี้นิ้วสั่งแต่ตัวเราก็ไม่ได้ทำอะไรเลย

คุณเมษ์ฝากให้ 'คนกล้า' ทุกคนที่เป็นคลื่นลูกใหม่และกำลังสำคัญในการเปลี่ยนแปลง หันมาตระหนักและใส่ใจสิ่งแวดล้อมให้มากขึ้น เพื่อความเป็นอยู่ที่ดีของเราและคนรุ่นหลังต่อไป

สงวนไว้ใช้ทั่วไป
วันที่เริ่มใช้ 05/11/2562 08:15:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

1 ชีวิต 2 ความฝัน ของ ปอ ภราดล

: ปฏิภาณ ชั่งภู่
: ปฏิภาณ ชั่งภู่ และลลิน ศิริเรืองกิตติ์

ร้าน The North Gate Jazz Co-op บาร์แจ๊สที่ได้รับความนิยมและมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักพอสมควร หนึ่งในนักดนตรีประจำร้านก็คือคุณปอ ภราดล พรอำนวย ผู้ก่อตั้งร้านนี้ เขาเป็นนักดนตรีตามความฝันของตัวเอง พร้อมกับเป็นนักอาสาที่ทำงานเพื่อขับเคลื่อนประเด็นด้านสิ่งแวดล้อมอยู่หลายโครงการ ทั้งเขียวสู้ฝุ่น โครงการที่มุ่งปลูกต้นไม้ในเมือง เพิ่มพื้นที่สีเขียวให้ชุมชน และเป็นหนึ่งในผู้ดูแล Chiangmai Trust องค์กรที่เปิดรับฟังปัญหาในชุมชน เข้าไปช่วยเหลือด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม

หนึ่งความฝันของคุณปอถูกเติมเต็มจากการได้เล่นดนตรีที่ตัวเองรัก แต่อีกความรู้สึก เขาคิดว่าความฝันของเขายังขาดอะไรไปบางอย่าง เขาออกเดินทางเพื่อค้นหาตัวเอง ผ่านการพบปะผู้คน และพบว่าตัวเองไม่อาจทนเห็นสิ่งแวดล้อมต้องถูกทำลายลงไปกับตาได้

ความรู้สึกเหล่านี้สะสมมาเรื่อย ๆ กระทั่งปอเกิดแรงบันดาลใจที่จะลงมือทำบางสิ่งเพื่อช่วยรักษาสิ่งแวดล้อมที่เขารักเอาไว้ การทำงานเพื่อสิ่งแวดล้อมและสังคม ได้กลายมาเป็นอีกหนึ่งความฝันที่เติมเต็มชีวิตของเขาโดยที่ไม่รู้ตัว

หันเข้าสู่สิ่งแวดล้อม

เนื้อหาของดนตรีเป็นสิ่งที่ปอได้รับแรงบันดาลใจมาจากสิ่งแวดล้อม เขามองว่าดนตรีที่เขารักและงานสิ่งแวดล้อมสัมพันธ์กันอย่างเรียบง่าย การที่เขาได้เดินทางไปพบเจอผู้คน ไปเจอธรรมชาติ ทำให้ปอเกิดความผูกพัน เขาจึงอยากช่วยเหลือสิ่งแวดล้อมเท่าที่เขาทำได้ ปอเผยว่าเขารู้สึกเสียใจทุกครั้งที่ธรรมชาติโดนทำลายไปทีละเล็กทีละน้อย ทั้งปัญหาฝุ่นควัน ปัญหากลิ่นในท่อระบายน้ำ หรือสภาพอากาศที่เปลี่ยนไป ปอจึงเกิดความคิดว่า แล้วเขาจะทำอะไรได้บ้างเพื่อช่วยเหลือสังคม ทำให้เชียงใหม่ดีขึ้นกว่านี้ และกลายเป็นจุดเริ่มต้นที่ปลุกให้ปออยากทำงานเพื่อสิ่งแวดล้อม

ในช่วงเริ่มต้น เขาไม่มีความรู้หรือความพร้อมเลยในการมาทำงานเพื่อสิ่งแวดล้อม เขาเพียงหยิบความสามารถและกำลังที่เขามีไปช่วยเหลือสังคม เช่น การเล่นดนตรีระดมทุนช่วยเหลือศูนย์ผู้อพยพเหตุไฟไหม้ การทำงานเหล่านี้เปิดวิสัยทัศน์ที่เขามีต่อโลกให้กว้างขึ้น และเห็นหนทางที่จะช่วยเหลือผู้คนด้วยสิ่งที่เขาพอจะสามารถทำได้ ปอเผยถึงความรู้สึกที่มีต่อการเริ่มมาทำงานด้านสิ่งแวดล้อมว่า

“ก็อยากจะช่วยเหลือเท่าที่จะทำได้ มันก็เริ่มจากจุดนั้นแหละ”

สิทธิ์ ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 05/11/2569 00:13:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

โครงการที่สำคัญ

สิ่งหนึ่งที่ปอกำลังพยายามทำให้เกิดผลในระยะยาว ก็คือการผลักดันให้ภาคประชาชนมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือ ดูแล และแก้ไขปัญหาในสังคมด้วยกันอย่างยั่งยืน เพราะเขาเชื่อว่าทุกคนมีอิสระในการช่วยกันจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นในพื้นที่ โดยหนึ่งในโครงการที่กำลังดำเนินการอยู่คือ ChiangmaiTrust เป็นองค์กรการกุศลที่ไม่หวังผลกำไร เป็นโครงการที่ผลักดัน ส่งเสริมให้ภาคประชาชนมีส่วนร่วมมากขึ้น เพื่อแก้ไขปัญหาในชุมชนกันเอง และร่วมอนุรักษ์พัฒนาชุมชนเชียงใหม่อย่างยั่งยืน โดยไม่ต้องรอภาครัฐมาช่วยเหลือ เพราะมักมีความล่าช้า ไม่ครอบคลุม และแก้ปัญหาได้ไม่ตรงจุด

ตอนนี้ ChiangmaiTrust มีโปรเจกต์ ‘ลงมือทำ’ เป็นโปรเจกต์ที่เกิดจากคำถามว่าในอีก 10 - 20 ปีข้างหน้าเราจะเสียใจกับอะไร ถ้าหากไม่ได้ลงมือทำในวันนี้ จนเกิดเป็น 8 ทีมที่จะพัฒนาเมืองเชียงใหม่ในด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม ซึ่งรายละเอียดก็แตกต่างกันไปตามแต่ละทีม เช่น โปรเจกต์ด้านการสื่อสารทางแพทย์ AED. CNX MAP ที่จะทำแผนที่บอกตำแหน่งเครื่องกระตุกหัวใจในจังหวัดเชียงใหม่ เพื่อช่วยเหลือในเหตุจำเป็น หรือโปรเจกต์ ‘ลดหลอด’ ที่มุ่งทำกิจกรรมรณรงค์ลดการใช้พลาสติก และปอยังมีโครงการอย่าง ‘เขียวสู้ฝุ่น’ ที่เป็นกองทุนมูลนิธิสิ่งแวดล้อม ปลูกต้นไม้ให้กับเมือง ที่หวังเพิ่มพื้นที่สีเขียวเพื่อรับมือฝุ่นควันระยะยาวให้กับเชียงใหม่ โดยตอนนี้โครงการหวังเพิ่มพื้นที่ต้นไม้ใหญ่ในเมืองจาก 18% ให้กลายเป็น 30% ซึ่งต้องปลูกต้นไม้เพิ่มอีก 300,000 ต้น และมีแผนงานจะเริ่มในช่วงฤดูฝนปีนี้

คนกล้าไม่จำเป็นต้องกล้า

“บางครั้งการจะเป็นคนกล้า ก็ไม่จำเป็นต้องใช้ความกล้าเสมอไป” ปอคิดว่าเขาไม่ใช่คนที่กล้าอะไร เขาเพียงพบว่าตัวเองมีความรู้สึกที่อยากช่วยเหลือสิ่งแวดล้อมก็เท่านั้น ทำในสิ่งที่ตนเองมีแพสชัน และไม่ยอมแพ้กับเป้าหมายง่าย ๆ เชื่อมั่นจะทำมันต่อไป

“เพราะว่าความกล้า มันคือความไม่ย่อท้อ” ปอกล่าว

คุณปอเป็นเพียงคนหนึ่งที่มีใจรักสิ่งแวดล้อม แต่จริง ๆ แล้วคนรุ่นใหม่หรือใคร ๆ ก็สามารถทำเหมือนเขาได้ หากทุกคนลุกขึ้นมาช่วยกันดูแลสังคมให้ดีขึ้น ช่วยกันหยิบยื่นความสามารถที่ตัวเองมีคนละเล็กละน้อยให้แก่สังคม มันอาจกลายเป็นพลังที่สามารถช่วยเหลือสังคมได้อย่างยิ่งใหญ่เหมือนสิ่งที่คุณปอทำได้เหมือนกัน

อย่าปล่อยให้ไฟในหัวใจของคุณดับลง

ความฝันแรกของปอคือการที่เขาได้เล่นดนตรีในร้านเล็ก ๆ ของเขากับเพื่อน ๆ ซึ่งตอนนี้ร้าน North Gate ของเขาประสบความสำเร็จแล้ว เขาเปิดร้านมาเป็นระยะเวลา 12 ปีกว่าและมีความสุขกับชีวิต แต่เมื่อเขาได้ออกเดินทางสัมผัสโลก เขาก็ได้รู้ว่าเขายังมีอีกหนึ่งความฝันในวัย 38 ปี ที่เขายังต้องการทำเพื่อเติมเต็มความสุขและชีวิต นั่นก็คือการทำงานเพื่อสังคมและสิ่งแวดล้อม

ในตอนนี้ความฝันแรกของเขาเป็นสิ่งที่เขาทำสำเร็จแล้ว แต่ความฝันที่สองที่เขาค้นพบยังอยู่ในหนทางที่จะต้องฝ่าฟันอุปสรรคซึ่งเขามุ่งหน้าที่จะทำมันให้สำเร็จต่อไป และหวังให้ทุกคนในสังคมหยิบยื่นความสามารถที่มีคนละเล็กละน้อย มาช่วยเหลือกันและกัน

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ทำวันที่เริ่มใช้ 05/11/2556 เวลา 13:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ความนี้ลดเมื่อ 05/11/2569 00:13:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

รวมพลคนกล้า

“How dare you!”

เสียงที่หนักแน่น แววตาแข็งกร้าว สะท้อนความรู้สึกของเด็กหญิงวัยเพียง 16 ปี ขณะตั้งคำถามต่อรัฐบาลอย่างตรงไปตรงมาในเวที UN Climate Summit 2019 เมื่อวันที่ 23 กันยายนที่ผ่านมา เธอกล่าวว่าบุคคลเหล่านี้ขโมยชีวิตและความฝันวัยเด็กของเธอ คนบาดเจ็บล้มตาย ระบบนิเวศกำลังล้มลง แต่สิ่งที่รัฐบาลพูดถึงมีเพียงเรื่องเงิน การเติบโตของเศรษฐกิจ และฝากภาระไว้กับคนรุ่นใหม่ คุณกล้าดียังไง!

เกรตา ธันเบิร์ก คือชื่อของเธอ เด็กหญิงตัวเล็กที่ทำให้ผู้ใหญ่ในสังคมต้องหยุดฟัง สุนทรพจน์ของเธอแพร่กระจายไปอย่างรวดเร็วภายในคืนเดียวผ่านทางโซเชียลมีเดีย ไม่เพียงเยาวชนวัยเดียวกับเธอ แต่เหล่าผู้มีชื่อเสียงในวงการต่าง ๆ ก็ออกมาสนับสนุนจุดยืนของเธอที่กล้าออกมาแสดงความรักต่อโลกใบนี้

ทุกประเทศล้วนมีปัญหาเป็นโจทย์ให้รัฐบาลต้องแก้ไขแตกต่างกันไป แต่ปัญหาเรื่องสิ่งแวดล้อมเป็นสิ่งที่ทุกประเทศต้องเผชิญร่วมกัน ซึ่งในหลายประเทศก็มองว่าเรื่องการแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อม ดูจะสำคัญไม่มากเท่ากับการพัฒนาระบบเศรษฐกิจ ไม่ผิดกับที่เกรตากล่าวนัก

ประเทศไทยเองก็เช่นกัน แม้ปัจจุบันนโยบายของภาครัฐและเอกชนในประเทศจะหันมาสนใจปัญหาสิ่งแวดล้อมกันมากขึ้น แต่ก็ยังไม่มากเพียงพอจะจัดการปัญหาที่คาราคาซังหลายสิบปีอย่างปัญหาขยะในประเทศไทย

ขณะที่รัฐบาลกำลังพยายามอย่างหนัก ในประเทศเล็ก ๆ แห่งนี้ ก็มีคนที่กล้าลุกขึ้นมาทำอะไรสักอย่างเพื่อลดปัญหาขยะและสิ่งแวดล้อมด้วยตนเอง ทั้งการเปลี่ยนแปลงความคิด-วิถีชีวิตของตนเอง ไปจนถึงการพยายามส่งต่อความคิดไปยังคนอื่น ๆ ในสังคม แม้จะไม่ใช่ก้าวที่ยิ่งใหญ่บนเวทีโลกเหมือนเกรตา ธันเบิร์ก แต่ก็เป็นก้าวเล็ก ๆ ที่สำคัญ ซึ่งจะช่วยเป็นอีกแรงในการขับเคลื่อนประเทศในอนาคต

อ่างแก้วพลัสอยากแบ่งปันเรื่องราวของคนกล้าเหล่านี้ เพื่อเป็นอีกหนึ่งเสียงร่วมสร้างความกล้าในสังคมไทย

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 05/11/2569 00:13:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
าวน์โหลดเมื่อ 05/11/2569 00:13:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

เอี่ยมดี รีไซเคิล

: เบญญาภา ตานุ
: ชยพงศ์ เขื่อนยัง

มนุษย์และสิ่งแวดล้อมนั้นมีความสัมพันธ์ร่วมกันอยู่ แต่นับวันมนุษย์เริ่มใช้ประโยชน์จากสิ่งแวดล้อมเพื่อตอบสนองความต้องการของตัวเองมากขึ้น โดยไม่ได้สนใจเลยว่าเรานั้นได้สร้างความเสียหายไปมากเท่าใด เมื่อธรรมชาติเริ่มเสียสมดุล สุดท้ายแล้วก็หนีไม่พ้นมนุษย์ที่ได้รับผลกระทบนั้น ๆ กลับคืนมา ผู้คนจึงเริ่มหันมาสนใจและตระหนักในเรื่องของปัญหาสิ่งแวดล้อมกันมากขึ้น เช่นเดียวกันกับคุณโดม สัมพันธ์ เณรรอด เจ้าของธุรกิจ 'เอี่ยมดี รีไซเคิล' ผู้ซึ่งมองเห็นปัญหาของขยะ และเชื่อว่าตนสามารถช่วยทำให้ปัญหาสิ่งแวดล้อมนั้นบรรเทาลงได้ อีกทั้งยังนำสิ่งที่คนมักคิดว่าไร้ค่าเปลี่ยนแปลงเป็นโอกาสให้แก่มนุษย์ด้วยกันอีกด้วย

จากคนทำสื่อ-ทีวีบูรพา

คุณโดม ไม่ได้ทำอาชีพจัดการขยะเป็นอาชีพแรกแต่ก่อนที่จะมาทำธุรกิจ เอี่ยมดี รีไซเคิล เขาเรียนจบด้านนิเทศศาสตร์ 2 ปีแรกนั้นไปเป็นครูอาสา จังหวัดน่าน หลังจากนั้นจึงเริ่มต้นก้าวสู่ชีวิตการทำงานในวงการสื่อสารมวลชนอย่างจริงจังกับบริษัททีวีบูรพา โดยถือว่าเป็นพนักงานรุ่นบุกเบิกขององค์กรเลยก็ว่าได้

การทำงานด้านการสื่อสารมวลชนมาเป็นเวลานาน มาถึงจุดหนึ่งก็เริ่มรู้สึกอิ่มตัว จึงเกิดความคิดที่อยากจะเปลี่ยนงาน เขาตั้งคำถามว่า ต้องทำอะไรจึงจะรู้สึกว่าสามารถตอบโจทย์ชีวิตตนเองได้ เนื่องจากตนเองมีภาระที่ต้องรับผิดชอบ ทำให้การตัดสินใจออกจากงานประจำที่ทำเงินได้หลักแสนต่อเดือนเป็นเรื่องยากและค่อนข้างจะต้องคิดหนักเมื่อเขาสามารถขึ้นไปยังตำแหน่งสูงที่สุดในวงการผลิตรายการแล้ว การทำสารคดีก็เริ่มไม่มีความตื่นเต้นสำหรับเขา

คุณโดมบอกว่า เมื่อเราอยู่กับอะไรนาน ๆ เราจะรู้สึกว่ามันปลอดภัย และเราจะไม่เกิดการแสวงหาอะไรอีกแล้ว แต่ตัวเขาเองยังมีความท้าทายที่อยากจะทำเรื่องอื่นอยู่ เลยมีความคิดว่า ถ้าเขาไม่เปลี่ยนแปลงตัวเองในวัย 35 - 36 ปีนี้ เขาอาจจะไม่อยากออกจากที่ทำงานเก่า ประกอบกับที่ตัวเองเริ่มรู้สึกว่าไม่มีไฟในการขับเคลื่อนแล้ว ในวันที่เรามีไฟ มีกำลังที่ยังอยากจะทำเรื่องอื่นอยู่ เราควรต้องออกมาทำ ต้องออกมาเคลื่อนย้ายตัวเอง เขาจึงได้ตัดสินใจออกจากงานเดิม

มาก่อกำเนิดเอี่ยมดี

คุณโดมเป็นคนชอบเรื่องทางด้านสิ่งแวดล้อมเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว จากการที่เขาได้ไปถ่ายทำสารคดีในที่ต่าง ๆ ทำให้เห็นถึงปัญหาขยะว่าเป็นปัญหาร่วมกันของทุกคนเขาจึงมีความคิดว่า ถ้าเราเป็นคนคนหนึ่งที่มาทำงานเรื่องขยะโอกาสทางธุรกิจมันก็ยังมีอยู่ หลังออกจากงานประจำเขาก็เริ่มที่จะเรียนรู้กับผู้เก็บขยะรายย่อยไปจนถึงใช้ชีวิตอยู่กับเขาร่วม 2 ปี เรียนรู้การจัดการขยะเป็นระยะเวลา 4 ปี จนถึงจุดที่เกิดความมั่นใจแล้วว่าเรื่องของขยะสามารถทำเป็นอาชีพได้ หากถามคุณโดมว่าเรื่องขยะนั้นมีความท้าทายอย่างไร เขารู้สึกว่ามันท้าทายตรงที่เราต้องต่อสู้กับเรื่องต่าง ๆ เรื่องแรกคือ การต่อสู้กับคนที่ยังไม่มีความรู้ ยังไม่เข้าใจและปรับเปลี่ยนพฤติกรรม เรื่องที่สองคือ ต้องต่อสู้กับการบริหารจัดการของเราเองเพื่อให้มีกำไรหล่อเลี้ยงตัวเองรวมถึงพ่อแม่ได้ และเรื่องสุดท้ายคือต้องต่อสู้กับเหตุการณ์ที่ไม่สามารถคาดเดาได้ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นเราก็ยังต้องการแบ่งปันไปช่วยเหลือคนอื่น ฉะนั้นเราจะทำยังไงให้เกิดการแบ่งปันและสามารถไปช่วยคนอื่นได้จริง และสำหรับตัวของเขาเอง คิดว่าในตอนนี้ ยังไม่สามารถผ่านด่านไหนไปได้เลย มันจึงเป็นสิ่งท้าทาย

ในระหว่างการทดลองการจัดการขยะคุณโดมมองเห็นว่า แท้จริงแล้วเราควรจะมีส่วนในการทำให้ผู้คนที่สร้างขยะเกิดการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมไปด้วย เขาจึงคิดว่า อย่างน้อยธุรกิจของเขา ถ้าทำมันเป็นธุรกิจที่ให้ความรู้คน แนะนำให้เกิดความเข้าใจในเรื่องการจัดการขยะที่เป็นความรู้ง่าย ๆ ผู้คนสามารถฝึกคัดแยกขยะเองได้ รู้มูลค่าของขยะมันก็น่าจะดี คุณโดมจึงเริ่มต้นจากการซื้อรถมอเตอร์ไซค์มาหนึ่งคันจากนั้นก็วิ่งไปรับขยะตามสถานที่ต่าง ๆ ผู้คนจึงเริ่มให้ความสนใจมากยิ่งขึ้น

เอี่ยม แปลว่า สะอาดหรือใหม่ คุณโดมคิดว่าถ้าการจัดการขยะมันสามารถทำให้บ้านเมืองหรือประเทศของเราสะอาดได้มันก็จะดีกับทุกคน ส่วนในอีกความหมายหนึ่งคือ เราทำธุรกิจเพื่อสังคม ทุกคนที่จัดการขยะกับเราถือว่าเขาได้มีส่วนในการขัดเกลาจิตใจ เขาพร้อมที่จะเป็นผู้ให้ จิตใจของเขาก็จะสะอาดพร้อมจะแบ่งปันให้กับผู้อื่น อีกทั้งคุณโดมยังเชื่อว่าหากจัดการขยะภายในบ้านและภายในใจเราได้ ก็ย่อมดีกับเมืองของเราด้วย

เป็นผู้รับและผู้ให้

แต่เดิมนั้นคุณโดมไม่ได้ตั้งเป้าว่าจะทำธุรกิจเกี่ยวกับขยะมาตั้งแต่แรก เขาคิดว่าเป็นธุรกิจอะไรก็ได้ที่มีส่วนในการแก้ปัญหาให้กับคน โดยมีความตั้งใจว่าจะทำยังไงให้คนตระหนักและยังสามารถใช้ความเป็นอาสาสมัครที่ตนชื่นชอบมาเป็นอาชีพได้จึงมองเห็นเรื่องขยะ เพราะเป็นเรื่องที่ทุกคนได้รับผลกระทบ สิ่งที่คุณโดมพยายามทำคือการทำให้ทุกบ้านเอี่ยมสะอาด รวมถึงพยายามจะทำให้คนด้อยโอกาสได้รับการแบ่งปัน

นอกจากรายได้จากการรับจัดการขยะแล้ว ก็ยังมีสิ่งของจากการบริจาค ที่เอี่ยมดีสามารถนำไปสร้างประโยชน์และโอกาสให้ผู้อื่นได้ คุณโดมจึงมีการรับบริจาคของเหลือใช้ทุกประเภท โดยบริการรับ-ส่งให้ฟรี และลูกค้าก็ยังสามารถระบุสถานที่ในการบริจาคได้ ในระยะหลังนั้นจึงมีการนำเอาสิ่งของมาบริจาคแทนการขายให้เอี่ยมดี ตั้งแต่ขยะทั่วไปจนถึงเครื่องใช้ไฟฟ้า

มีคนเคยถามคุณโดมว่า เอี่ยมดีจะยั่งยืนหรือไม่ จะดำเนินไปต่อได้ไหม เขาจึงตอบกลับไปว่า "ถ้าเขายังทำมันอยู่ มันต้องยั่งยืนสิ หากเขาเลิกทำนั่นแหละ อย่างนั้นจะล้มเหลวแน่นอน ถ้ายังคงทำมันอยู่ ต่อให้มันไม่สำเร็จทันที แต่มันก็อาจจะเข้าใกล้ความสำเร็จไปเรื่อย ๆ มันไม่มีอาชีพไหนหรืออะไรที่ได้มาง่าย ๆ หรอก"

โดย ไม่ใช้ทั่วไป
ห้ามนำไปใช้ในเชิงพาณิชย์ ตั้งแต่วันที่ 01/11/2562 00:00:00 และหมดอายุ 31/01/2563 23:59:59

อุปสรรคของเอี่ยมดี

ในช่วงแรก คุณโดมยังไม่มีความรู้ในเรื่องของการซื้อขายขยะรีไซเคิล ทำให้ขาดทุน แต่ในช่วงหลังนั้น อุปสรรคใหญ่คงเป็นเรื่องของร่างกายและสุขภาพของตนเอง รวมถึงความเข้าใจของคนทั่วไปที่ยังมองภาพลักษณ์ของซาเล้งในแบบเดิม ที่เป็นรถเข็นรก ๆ เก่า ๆ ขับไปตามถนน ที่คุณโดมหันมาทำเรื่องของขยะ ส่วนหนึ่งเป็นเพราะเขาอยากมีส่วนในการเปลี่ยนภาพลักษณ์ของคนเก็บขยะใหม่ ซึ่งสามารถเปลี่ยนแปลงได้โดยเราจะต้องเป็นมืออาชีพ ก็คือ ต้องรักษาความสะอาด ตรงเวลา จัดการดี ราคาเป็นธรรมและซื่อสัตย์

คุณโดมมีความเชื่อว่า ก่อนที่จะทำอะไรต้องรู้จักมันจริง ๆ เสียก่อน ต้องศึกษาเรียนรู้ ทำความเข้าใจ ไม่ว่าจะเรื่องเรียนหรืองานก็ตาม แล้วจึงทดลองทำให้เห็นผลว่าตัวเราสามารถทำได้ไหม ไปกับมันได้หรือไม่ ถ้าทดลองแล้วมันไปได้ ต่อมาก็ต้องวางแผนให้ดีและมีความเพียรกับสิ่งนั้น รวมถึงต้องมีเป้าหมายที่ชัดเจน ซึ่งเอี่ยมดีรีไซเคิล ก็ใช้วิธีแบบนี้เช่นกัน และสิ่งที่สำคัญอีกสิ่งก็คือ การรักษาความสมดุล ความพอดีจะทำให้ทุกเรื่องที่เราทำอยู่นั้นเป็นจริง สิ่งเหล่านี้คุณโดมได้ใช้เป็นหลักในการดำเนินชีวิต นั่นก็คือ การทำอะไรต้องทำให้จริง

ขั้นตอนในการทำงานของคุณโดม จะใช้วิธีการโทรศัพท์หรือติดต่อผ่านทางแอปพลิเคชันไลน์เพื่อนัดหมายกับลูกค้า จากนั้นจึงมาจัดเรียงคิว โดยการจัดเส้นทางในการเดินรถจะเดินทางไปจัดการขยะเฉลี่ยวันละ 5 - 6 เจ้า เพื่อเป็นการลดต้นทุนค่าน้ำมันในการเดินทางไปยังบ้านของลูกค้า นอกจากจะเดินทางไปจัดการขยะที่ต้นทางแล้ว เอี่ยมดี รีไซเคิลก็จะสอนและให้ความรู้ที่ถูกต้องในการคัดแยก จัดเก็บ และการขาย ผู้คนก็ยิ่งเห็นมากขึ้นว่า เอี่ยมดีรีไซเคิลไม่ได้เป็นแค่ธุรกิจอย่างเดียว แต่เป็นธุรกิจเพื่อสังคม เอี่ยมดีนำรายได้หรือกำไรจากการขายขยะ 30% กลับไปดูแลบ้านเด็กกำพร้าภูมิภูสลอง

ในส่วนของค่าอาหาร ค่าเล่าเรียน อุปกรณ์การเรียน-กีฬา โดยตัวคุณโดมนั้น จะกลับไปหาเด็ก ๆ เดือนละ 2 ครั้ง นอกจากบ้านเด็กกำพร้าที่ดูแลเป็นหลักแล้ว ก็ดูแลโรงเรียนในอำเภอต่าง ๆ ที่ขาดแคลนในพื้นที่ห่างไกลด้วยเช่นกัน และก็เข้าร่วมกับเครือข่ายผู้พิการในเมืองเชียงใหม่ เพื่อฝึกอาชีพให้ผู้พิการ อีกทั้งยังสร้างสวัสดิการด้านอาหาร และการช่วยเหลือซ่อมบำรุงรถให้พี่น้องซาเล้ง ซึ่งเป็นคนเก็บขยะรายย่อยในเมืองเชียงใหม่อีกด้วย

จากการทำงานของคุณโดมที่ผ่านมา ทำให้คุณโดมเห็นว่ายังมีคนที่ขาดโอกาสอีกเยอะ เขาจึงมีความตั้งใจว่า เอี่ยมดีจะไม่ใช่แค่ค้าขายขยะทั่วไป แต่จะเป็นสื่อกลางที่จะทำให้เกิดการแบ่งปัน

คุณโดมถือเป็นอีกคนหนึ่งที่ให้ความสำคัญในเรื่องของเป้าหมายกับแรงบันดาลใจเป็นอย่างมาก ไม่ว่าเขาจะทำสิ่งใดเขามักจะถามหาสองสิ่งนี้จากตนเองอยู่เสมอ และสองสิ่งดังกล่าวก็เป็นปัจจัยหลักที่ทำให้เอี่ยมดีรีไซเคิลเกิดขึ้น และทำให้เขาไม่ย่อท้อที่จะทำมัน เขากล้าที่จะออกจากงานประจำ กล้าที่จะต่อสู้กับปัญหาขยะและทัศนคติของคนเพื่อที่จะได้เปลี่ยนมันเป็นโอกาส ตามความตั้งใจที่เขายึดมั่นมาโดยตลอดถึงแม้ในแง่มุมของธุรกิจเอี่ยมดีรีไซเคิลนั้น จะไม่สามารถสร้างกำไรหรือเงินจำนวนมากได้ แต่ในแง่ของการรับรู้ของคนถือว่าได้ผลดีเกินคาด

สำหรับเขาเรื่องเงินนั้นไม่ใช่คำตอบแรก แต่การที่บ้านเมืองสะอาด ผู้คนได้รับโอกาสต่างหากที่เป็นคำตอบหลักของคุณโดม เจ้าของธุรกิจจัดการขยะผู้แบ่งปันให้แก่สังคม

คุณโดมและรถ 'เอี่ยมดี' คู่ใจที่ออกไปจัดการขยะรอบเชียงใหม่

ใช้ ผู้ใช้ทั่วไป
ตำแหน่งที่ใช้ไฟล์: 05/11/2563 10:13:20 และหมดอายุ 05/12/2563 23:59:59

ต้นฉบับเก็บถาวรเมื่อ 05/11/2569 00:13:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 05/11/2569 00:13:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59
ข้อตกลงการใช้งานแบบใหม่

ถ่านมีชีวิต
บำบัดน้ำเสีย

: พิทยรัศมิ์ เครือคำปลิว

ปัญหาน้ำคูเมืองเน่าเสียเป็นอีกปัญหาสิ่งแวดล้อมที่เทศบาลนครเชียงใหม่ได้พยายามแก้ไขอย่างต่อเนื่อง เพราะมีผลกระทบกับผู้คนโดยรอบเป็นอย่างมาก อีกทั้งแหล่งท่องเที่ยวหลายแห่งที่สำคัญในจังหวัดเชียงใหม่อยู่บริเวณรอบคูเมือง ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อทัศนียภาพของนครเชียงใหม่ แต่จะดีแค่ไหนหากเราสามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้ด้วยการแปรรูปของที่เหลือใช้จากวัสดุทางการเกษตรอย่างซังข้าวโพดที่ปลูกเป็นจำนวนมากในภาคเหนืออยู่แล้ว นำมาแก้ไขปัญหาน้ำเสียต้นทุนต่ำ และที่สำคัญเป็นผลงานจากเยาวชนในจังหวัดเชียงใหม่เองที่เล็งเห็นถึงปัญหาดังกล่าว

ถ่านมีชีวิต คือโครงงานของ**น้องชมพู่ พัชรมัย หัวใจเพชร** และกลุ่มเพื่อนนักเรียนห้องเรียนพิเศษวิทยาศาสตร์ โรงเรียนวัฒโนทัยพายัพ ได้รับคัดเลือกจากสถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (สสวท.) ให้เป็นตัวแทนประเทศไทยเข้าร่วมกิจกรรมการประชุมนานาชาตินักวิทยาศาสตร์รุ่นเยาว์ (International Conference of Young Scientists: ICYS) ครั้งที่ 26 ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ สหพันธรัฐมาเลเซีย และได้รับรางวัลเหรียญเงินกลับมาจาก Oral Presentation ด้านวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม โดยน้องเล่าว่าจุดเริ่มต้นเกิดจากน้องเรียนอยู่ห้องเรียนพิเศษวิทยาศาสตร์และมีความสนใจในด้านสิ่งแวดล้อมอยู่แล้ว จึงอยากจะคิดโครงงานที่คนนำไปใช้และต่อยอดต่อไปในอนาคตได้จริง

ทำไมต้องซังข้าวโพด

น้องชมพู่เล่าว่าในช่วงสิบกว่าปีที่ผ่านมาหลายพื้นที่ในเชียงใหม่กลายเป็นพื้นที่ปลูกข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ ทำให้มีเศษซากซังข้าวโพดที่เหลือจากการสีเมล็ดข้าวโพดเป็นจำนวนมาก แม้จะมีวิธีกำจัดเศษซากทางการเกษตรที่หลากหลาย แต่เกษตรกรส่วนใหญ่มักเผาทิ้งเพื่อเตรียมพื้นที่ในการเพาะปลูกครั้งต่อไป เพราะเป็นวิธีที่ง่าย ประหยัดเวลาและค่าใช้จ่าย แต่ทำให้เกิดมลพิษทางอากาศและเป็นอีกหนึ่งสาเหตุของปัญหาฝุ่น PM2.5 ที่มีมานานนับสิบปี ส่งผลต่อคุณภาพอากาศและสุขภาพของผู้คนในเชียงใหม่ จึงอยากหาคำตอบว่าจะนำซังข้าวโพดมาทำให้เกิดประโยชน์สูงสุดได้อย่างไร ประกอบกับการที่น้องต้องเดินทางผ่านคูเมืองเชียงใหม่เป็นประจำทุกวันและโรงเรียนของน้องอยู่ตรงข้ามกับคูเมือง จึงเห็นปัญหาน้ำเน่าเสียได้ตลอดทั้งปี จึงอยากจะทำให้น้ำในคูเมืองนั้นดีขึ้น

น้องทำการศึกษาพบว่า สาเหตุที่ทำให้น้ำในคูเมืองเน่าเสียนั้นปัญหาเกิดจากสาหร่ายสีเขียวแกมน้ำเงิน ซึ่งไม่เพียงส่งผลกระทบต่อสิ่งมีชีวิตในแหล่งน้ำ หากสะสมอยู่ในร่างกายมนุษย์เป็นเวลานานสามารถทำให้เกิดโรคมะเร็งตับได้ จึงเป็นสิ่งที่จุดประกายโครงงานนี้ขึ้นมาว่า ทำอย่างไรจึงสามารถกำจัดเจ้าสาหร่ายชนิดนี้จากคูเมือง เพื่อที่จะทำให้ทัศนียภาพของเมืองเชียงใหม่ดีขึ้นจึงเกิดเป็นโครงการถ่านมีชีวิตขึ้นมา

กว่าจะเป็นถ่านมีชีวิต

ขั้นตอนแรกต้องเริ่มจากการหาตะกอนดินที่มีเชื้อแบคทีเรียบาซิลลัส (Bacillus) เชื้อแบคทีเรียชนิดนี้มีคุณสมบัติในการกำจัดสาหร่ายสีเขียวแกมน้ำเงิน ซึ่งสามารถพบได้ตามตะกอนดิน มาตรึงกับซังข้าวโพดแบบใหม่ ซังข้าวโพดแบบใหม่ก็คือซังข้าวโพดที่ผ่านการดัดแปลงด้วยการเพาะเลี้ยงจุลินทรีย์ในซังข้าวโพดที่เก็บไว้ในระยะเวลานาน ซึ่งจะยิ่งทำให้รูพรุนมีขนาดใหญ่ขึ้น ส่งผลให้การตรึงแบคทีเรียบาซิลลัสกับซังข้าวโพดมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น หลังจากนั้นนำซังข้าวโพดที่ผ่านการตรึงมาเผาด้วยกระบวนการเผาแบบไม่สมบูรณ์คือ การเผาแบบกึ่งอับอากาศ (Pyrolysis) ซึ่งไม่ก่อให้เกิดมลพิษ

หลังจากผ่านขั้นตอนการเผาจึงนำซังข้าวโพดใส่ลงในขวดพลาสติกที่เจาะรูโดยรอบเพียงแค่นี้ถ่านก็พร้อมทำงานแล้ว โดยจะต้องวางถ่านลงในแหล่งน้ำที่ต้องการบำบัดและอยู่ในตำแหน่งบริเวณผิวน้ำจึงจะมีประสิทธิภาพมากที่สุด อีกทั้งเชื้อแบคทีเรียบาซิลลัสสามารถอยู่รอดและมีประสิทธิภาพถึง 12 วัน ที่สำคัญถ่านมีชีวิตนั้นยังไม่ส่งผลกระทบต่อสิ่งมีชีวิตที่อาศัยอยู่ในน้ำแม้แต่น้อย

ถ่านที่ใช้ในการบำบัดน้ำเสียแล้วยังสามารถนำมาทำเป็นปุ๋ยได้ โดยทดลองนำมาเป็นปุ๋ยสำหรับปลูกต้นถั่วแดงหลวง ผลปรากฏว่าต้นถั่วแดงหลวงสามารถมองเห็นการเจริญเติบโตได้เป็นอย่างดี จึงถือได้ว่าโครงการถ่านมีชีวิตเป็นอีกหนึ่งโครงการที่สามารถใช้ประโยชน์จากวัสดุเหลือใช้ได้อย่างสูงสุด ถึงแม้จะมีวิธีการที่ค่อนข้างยุ่งยากและซับซ้อน แต่ก็สามารถลดปัญหาน้ำเน่าเสียได้จริงถึง 93% และเป็นวิธีการทางชีวภาพที่ยั่งยืน

ดร. ว่าน วิริยา อาจารย์ที่ปรึกษาในโครงงานยืนยันว่าโอกาสที่จะนำโครงงานไปทำให้สำเร็จนั้นมีโอกาสทำได้ แต่โครงงานยังต้องอาศัยกระบวนการตรวจเช็คตัวเชื้อแบคทีเรียดังกล่าวให้มั่นใจ 100% เสียก่อนว่าจะไม่ส่งผลกระทบต่อสิ่งมีชีวิตอื่น ๆ และมีความปลอดภัยพอ แม้ว่าจะทำการตรวจสอบเชื้อแบคทีเรียตัวดังกล่าวไปแล้วกว่า 99% และนำกุ้งมาเลี้ยงร่วมกับน้ำที่ใช้ถ่านทดลองแล้วก็ตาม

น้องชมพู่กล่าวว่า “อยากจะทำโครงงานที่เป็นประโยชน์กับคนอื่นและสิ่งแวดล้อมแล้วมันสามารถนำไปใช้ได้จริง ๆ”

น้องเป็นเยาวชนคนหนึ่งที่มองเห็นว่าการช่วยลดปัญหาสำคัญใหญ่ ๆ ด้านสิ่งแวดล้อมในเชียงใหม่ทั้งมลพิษทางอากาศและทางน้ำถือเป็นสิ่งที่สำคัญ เพราะปัญหานี้ไม่สามารถจัดการได้เพียงคนเดียวหรือคนกลุ่มเล็ก ๆ แต่ต้องการความร่วมมือจากทุกภาคส่วนไม่ว่าจะเป็นในส่วนของภาครัฐและเอกชนจึงจะสำเร็จ แม้น้องชมพู่เป็นเพียงคนตัวเล็ก ๆ ในสังคม แต่ก็ถือเป็นอีกหนึ่งคนที่กล้าคิด กล้าลงมือทำ และสามารถเป็นแรงผลักดันสำคัญให้กับใครอีกหลายคนที่อยากลุกขึ้นมาเปลี่ยนแปลงให้สิ่งแวดล้อมและโลกใบนี้น่าอยู่ขึ้น

ห้ามนำไปใช้ทั้งหมด หรือบางส่วน โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร

เอกสารสำหรับผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 05/12/2019 00:13:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

Veggie 1st ผักสดคุณพิม
ธุรกิจผัก รักษ์โลก

: อังคณา ศรีใหม
: กฤษณะ วงศ์คม

ทุกวันนี้ไม่ว่าจะซื้อขายอะไรก็ดูง่ายดายไปเสียหมด เพียงแค่มีเงินพร้อมจ่ายก็สามารถแลกมาซึ่งสิ่งอำนวยความสะดวกในชีวิตประจำวันของเรานั้นได้โดยง่าย แต่จะมีใครสักกี่คนที่คำนึงถึงผลลัพธ์ที่ตามมาของสิ่งที่ต้องแลกมาซึ่งความสะดวกสบายเหล่านั้น การทำธุรกิจก็เช่นเดียวกันเพียงแค่คุณมีต้นทุนทางความคิด ต้นทุนทางการเงินก็สามารถที่จะเริ่มต้นการทำธุรกิจได้ในทันที แต่การจะทำให้ธุรกิจเติบโตและยั่งยืนต่อไปในอนาคตได้จะต้องคำนึงถึงทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดบนโลกใบนี้ รวมถึงคำนึงถึงสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

Veggie 1st **ผักสดคุณพิม** เป็นธุรกิจผักรักษ์โลกของครอบครัว **คุณพิม วราภาสกุล** ที่ให้ความสนใจเกี่ยวกับปัญหาสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นในสังคมไทย นั่นก็คือปัญหาขยะพลาสติกที่ล้นโลก เหตุเพราะในปัจจุบันขยะจากชุมชนส่วนใหญ่ถูกนำไปทิ้งเรี่ยราดไร้การจัดการอย่างเป็นระบบ มีปัญหาขยะตกค้างในหนึ่งวันมากกว่า 4.2 ล้านตัน ซึ่งเฉลี่ยสร้างขยะคนละ 1.5 กิโลกรัมต่อวัน สิ่งที่น่าตกใจคือส่วนใหญ่เป็นขยะพลาสติก จนเป็นต้นเหตุของปัญหาดังกล่าว

ดำเนินธุรกิจโดยคำนึงถึงสิ่งแวดล้อม

Zero Waste คือ ปรัชญาที่ส่งเสริมการหมุนเวียนทรัพยากรให้กลับมาใช้ใหม่เพื่อเป็นการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด และเป็นการลดปริมาณของเสียที่เกิดขึ้นให้เหลือน้อยลง ซึ่งแบรนด์ผักรักษ์โลกนี้ใช้แนวคิด Zero Waste ยึดถือเป็นหลักในการทำธุรกิจ จึงทำให้เกิดความแตกต่างที่ไม่เหมือนผักสดแบรนด์อื่น ๆ นั่นคือ ความสด สะอาด ปลอดภัย และสิ่งที่ทำให้แตกต่างอย่างเห็นได้ชัดนั่นก็คือการนำวัสดุธรรมชาติมาใช้เป็นบรรจุภัณฑ์แทนการใช้พลาสติก สามารถพบเห็นได้ตามริมปิงซูเปอร์มาร์เก็ตในจังหวัดเชียงใหม่ และริมปิงเวียงจันทน์ ประเทศลาว

คุณพิม เล่าว่าเธอหันมาใช้บรรจุภัณฑ์รักษ์โลกแทนพลาสติกได้เพียงประมาณ 1 ปีเท่านั้น โดยคิดว่าจะต้องทำอย่างไรให้เข้ากับยุคสมัยในปัจจุบันและต้องแตกต่างให้ได้มากที่สุด คุณพิมและครอบครัว ได้เล็งเห็นถึงปัญหาสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นบนโลกมากมาย ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของภาวะโลกร้อน หรือแม้แต่ขยะที่ล้นตลาดก็ตาม

เดิมที Veggie 1st เคยใช้พลาสติกในการห่อหุ้มผักเช่นเดียวกับแบรนด์อื่น ๆ แต่คุณพิมก็ได้มีแนวคิดใหม่ลองหันมาใช้บรรจุภัณฑ์รักษ์โลกแทน เพราะอยากให้แบรนด์เป็นอีกหนึ่งทางเลือกที่จะช่วยลดการใช้พลาสติกให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะช่วยได้

"สิ่งสำคัญเราเองไม่ควรที่จะผลักภาระเหล่านี้ไปให้แก่ภาครัฐแก้ไข ไม่ใช่แค่จ่ายเงินค่าเก็บขยะให้รัฐเพียงเท่านั้น แต่เราทุกคนควรช่วยกันแก้ไขดังนั้นการจะทำให้ประเทศไทยเป็น Zero Waste ได้ มันควรเริ่มจากตัวเราทุกคนควรที่จะเป็นคนรับผิดชอบ" คุณพิมกล่าว

อีกทั้งแนวคิดนี้ยังสืบเนื่องมาจากเมื่อปีที่ผ่านมา ทางริมปิงซูเปอร์มาร์เก็ตได้มีโครงการงดใช้ถุงพลาสติกทุกวันพุธ ทาง Veggie 1st จึงได้นำแนวคิดเหล่านี้มาปรับใช้ให้เข้ากับแบรนด์ซึ่งออกมาในรูปแบบการลดการใช้พลาสติกเช่นเดียวกัน

รวมถึงได้รวบรวมแนวคิดของคนในครอบครัวทำธุรกิจเพื่อสิ่งแวดล้อมนี้โดยการนำบรรจุภัณฑ์ อาทิ ใบตอง กาบกล้วยและตอก เหล่านี้มาใช้แทนการใช้พลาสติก

อุปสรรคของการทำธุรกิจ

การทำธุรกิจรักษ์โลกไม่ใช่เรื่องง่าย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของตัวสินค้าที่เมื่อใช้บรรจุภัณฑ์เป็นใบตองแล้ว จะทำให้ผิวของผักสัมผัสกับอากาศเย็นของตู้แช่ผักโดยตรงจนทำให้ผักเหล่านั้นแห้ง เน่าเสียง่าย อายุการเก็บรักษาก็สั้นลงตามไปด้วย

ในช่วงแรกของการเปลี่ยนแปลงพยายามลองผิดลองถูกกับการหาวิธีการเก็บรักษาสินค้าให้ได้นานเท่ากับการใช้พลาสติก เมื่อก่อนมีการใช้กระบอกฉีดน้ำฉีดทุก ๆ 3 ชั่วโมง แต่ก็ไม่สามารถที่จะทำให้ความสดของผักคงอยู่ได้ อีกทั้งยังเสียเวลาอีกด้วย

ต่อมาพ่อของคุณพิมได้มีแนวคิดสร้างตู้แช่ผักเป็นของตัวเองที่สามารถพ่นละอองน้ำได้เอง ในทุก ๆ 10 - 15 นาที เพราะจะทำให้ผักไม่ช้ำและคงความสดใหม่อยู่ตลอดเวลา ซึ่งเป็นหลักการเช่นเดียวกับการขายผักสดตามตลาด มีการพ่นละอองน้ำออกมาในระยะเวลา 5 วินาที ซึ่งได้ทำการทดลองมาแล้วว่าเป็นระยะเวลาที่เหมาะสมจะไม่ทำให้ผักช้ำหรือเน่าเสียได้ง่าย ซึ่งตู้แช่ผักเหล่านี้ได้ถูกติดตั้งตามริมปิงซูเปอร์มาร์เก็ตทั่วทั้งเชียงใหม่

นอกจากความยากในตัวผลิตภัณฑ์แล้ว ในเรื่องของต้นทุนการผลิตก็ยากพอสมควร ช่วงเวลาเปลี่ยนมาใช้บรรจุภัณฑ์รักษ์โลกนั้น จึงทำให้ได้ทราบว่าต้นทุนของการนำบรรจุภัณฑ์เหล่านี้มาใช้ มีจำนวนต้นทุนที่สูงขึ้นกว่าการใช้พลาสติกเป็นเท่าตัว แต่ราคาขายยังเท่าเดิม เพื่อต้องการที่จะชักจูงกลุ่มลูกค้าให้เพิ่มขึ้น หันมาให้ความสำคัญกับสิ่งแวดล้อมมากขึ้น เราจึงตั้งราคาเพื่อเป็นแรงจูงใจให้กับลูกค้า

"ถึงแม้กำไรเราจะลดลงก็ไม่เป็นไรแต่เรายืนยันที่จะทำต่อไป เพราะเราคำนึงถึงผลลัพธ์ที่สะท้อนออกมามากกว่ากำไร"

ธุรกิจผักรักษ์โลกนี้สามารถสะท้อนให้เห็นถึงความกล้าคิดกล้าเปลี่ยนแปลง และกล้าที่จะเชิญชวนทุกคนให้หันมาตระหนักถึงปัญหาสิ่งแวดล้อมในปัจจุบันอย่างจริงจังเสียที

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ภาพนี้ได้ถูกใช้ไปแล้วใน 03/11/2563 เวลา 15:20 และใช้ไปแล้วใน 03/12/2563 เวลา 23:59

Imagine MaeKha

จินตนาการสู่เมืองในฝัน

: คุลิกา แก้วนาหลวง และกฤษณะ วงศ์คม
:กฤษณะ วงศ์คม และใจบ้านสตูดิโอ

“เราจะออกแบบบ้านให้กับคนรวย ที่เขาไปย้ายที่อยู่อาศัยของคนอีกกลุ่มหนึ่ง แล้วคนที่ย้ายออกเขาจะไปอยู่ที่ไหน ถ้าบอกว่าการออกแบบสถาปัตยกรรมมันมีคุณค่า แล้วถ้าคนไม่มีเงินจ้างสถาปนิกเขาไม่มีโอกาสในสิ่งนั้นเหรอ”

คุณเนต ทนวินท วิจิตรพร หนึ่งในสถาปนิกผู้ก่อตั้งใจบ้านสตูดิโอ สตูดิโอที่ริเริ่มขับเคลื่อนโครงการ ‘Imagine MaeKha’ โครงการที่ไม่ได้แค่แก้ไขปัญหาน้ำเน่าเสียในคลองแม่ข่า แต่พวกเขาวาดฝันไว้ว่าจะเปลี่ยนเมืองเชียงใหม่ให้น่าอยู่กว่านี้

จากงานในสังคมเมือง สู่งานเพื่อสังคม

คุณเนต - ทนวินท วิจิตรพร บัณฑิตจากคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ คนหนึ่งที่เรียนเพื่อทำตามความฝันที่อยากจะเป็นสถาปนิก แต่สิ่งที่ทำให้เขาเห็นสาขาอาชีพตัวเองกว้างขึ้นจากการเป็นสถาปนิกออกแบบบ้าน สร้างอาคารตามคำสั่งจากลูกค้า เริ่มจากมีโอกาสได้ไปเดินป่ากับอาจารย์จุลพร นันทพานิช “คำว่าสถาปัตยกรรมที่อาจารย์จุลพรทำให้เรารู้จัก มันใหญ่กว่านั้น คือวัฒนธรรมท้องถิ่น ชาวเขาปกาเกอะญอ เขาอยู่ข้างบนเขาใช้ชีวิตอย่างไร ความสัมพันธ์ระหว่างชีวิตกับธรรมชาติเป็นอย่างไร” เขากล่าวพลางเล่าต่อว่าในตอนนั้นไม่ได้ให้ความสนใจมากพอที่จะทำให้ความคิดเปลี่ยนแปลง แค่รับรู้ว่าสถาปัตยกรรมมีความหมายมากกว่าที่ตัวเองมองเห็น

กระทั่งเขาเดินทางไปทำงานในกรุงเทพฯ มหานครที่เต็มไปด้วยตึกคอนกรีต ความแออัดของที่อยู่อาศัย ยังไม่รวมถึงปัญหาความเหลื่อมล้ำทางสังคมที่เขาได้ประสบพบเจอ นั่นทำให้คุณเนตคิดว่าสังคมแบบนี้ไม่น่าอยู่เอาเสียเลย เขาจึงเริ่มตั้งคำถามว่าหากอาชีพของเขามีคุณค่า สามารถทำให้ชีวิตคนอื่นดีขึ้นจริง ๆ แล้วคนที่ไม่มีกำลังทรัพย์มากพอที่จะจ้างสถาปนิกไม่มีโอกาสเปลี่ยนชีวิตให้ดีขึ้นอย่างนั้นหรือ ด้วยเหตุนี้ความคิดของคุณเนตจึงเริ่มเปลี่ยนไป เขามีเป้าหมายอยากทำงานเพื่อสังคมมากขึ้น

รวมตัวเป็น ‘ใจบ้านสตูดิโอ’

หลังจากทำงานมีประสบการณ์ได้ระยะหนึ่ง คุณเนตและเพื่อน ๆ ที่มีความคิดเดียวกันคืออยากให้งานสถาปนิกของตัวเองมีคุณค่าไปอีกระดับหนึ่งด้วยการแก้ไขปัญหา และพัฒนาชุมชน จึงรวมตัวกันออกมาตั้งบริษัทของตัวเองชื่อว่า ‘ใจบ้านสตูดิโอ’

ที่มาจากภาษาเมืองซึ่งคำว่า **ใจ** หมายถึง แก่นกลางและการดูแลเอาใจใส่ เหมือนหมู่บ้านที่จะมีศูนย์กลางหมู่บ้านในการประชุมหรือทำกิจกรรมร่วมกัน เรียกว่า **ใจบ้าน** และ **บ้าน** คือความเป็นครอบครัว บ้านเกิด ความเป็นเมืองที่ประกอบด้วยผู้คน สังคม และวัฒนธรรม

ก่อตั้งมากว่า 10 ปีแล้ว เพื่อทำงานออกแบบให้ชุมชน ได้รู้จักกับ NGO ท้องถิ่นเชียงใหม่มีความเข้มแข็งเรื่ององค์กรประชาสังคมมานานมากแล้ว มีรุ่นพี่เห็นว่าใจบ้านทำเกี่ยวกับสังคมก็จะชวนไปทำงานด้วย โดยช่วงแรกทำงานในลักษณะสังมาทำไปให้แต่ละโจทย์ที่ได้รับมา หากหน่วยงานหรือองค์กรที่ว่าจ้างอยากให้แก้ปัญหาหรือพัฒนาตรงไหนก็ทำให้ตามนั้น แต่ท้ายที่สุดแล้วสิ่งที่ทำอยู่ก็ยังไม่ตอบอุดมการณ์ของพวกเขาทั้งหมด

‘แม่ข่า’ เปลี่ยนปัญหาให้เป็นความหวัง

ปัญหาคลองแม่ข่าไม่ได้เป็นเพียงปัญหาที่พึ่งเกิดในช่วงเวลานี้เท่านั้น แต่เป็นปัญหาที่ค้างคาและไม่สามารถแก้ไขได้มานานกว่า 20 ปี แม้ว่าหลายครั้งที่องค์กรต่าง ๆ ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน หรือภาคประชาชนในพื้นที่เอง จะทราบถึงปัญหาและได้มีการจัดตั้งโครงการขึ้นมาเพื่อเข้ามาช่วยเหลือและฟื้นฟูสภาพปัญหาเหล่านั้น แต่ก็ไม่สามารถจัดการกับปัญหาอย่างเด็ดขาดได้

คุณเนตให้ลองมองว่า ถ้าแม่ข่าเป็นโจทย์หนึ่งโจทย์ ก็เป็นโจทย์สำคัญที่ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องแก้ให้ได้ และด้วยความคุ้นเคยกับพื้นที่ รู้จักผู้คน รู้บริบทของพื้นที่ในระดับหนึ่ง ทั้งยังเป็นเงื่อนไขระดับจังหวัดที่สามารถทำให้เกิดประโยชน์ในพื้นที่สาธารณะเยอะ ดังนั้นใจบ้านสตูดิโอจึงได้ริเริ่มออกแบบ และวางแผนโครงการขึ้นเพื่อพัฒนาพื้นที่นี้ แต่ใจบ้านจะไม่ทำรูปแบบเดิม เพราะได้เรียนรู้ว่าในอดีตเป็นการแก้ปัญหาแบบแยกส่วน ไม่ได้มองพื้นที่แบบบูรณาการ ถ้ามองเรื่องน้ำก็จะแก้แต่ปัญหาน้ำเน่าเสียอย่างเดียว ไม่ได้แก้ปัญหาเรื่องที่อยู่อาศัยซึ่งเป็นสาเหตุหลักที่ทำให้น้ำเสียแบบนี้ ไม่ได้แก้เรื่องสิ่งแวดล้อมทั้งหมด

“แม่ข่าเป็นพื้นที่ที่สามารถก่อเกิดประโยชน์ในพื้นที่สาธารณะได้อย่างมหาศาล เนื่องจากเป็นเหมือนจุดยุทธศาสตร์ของเมืองเชียงใหม่ และหากเปลี่ยนพื้นที่นี้ให้ดีขึ้นได้จะสามารถเปลี่ยนเมืองให้เป็นเมืองที่มีคุณภาพได้มากยิ่งขึ้น”

ด้วยประสบการณ์ที่สะสมมาเรื่อย ๆ จากการเป็นสถาปนิกทำให้พวกเขามองเห็นภาพรวมของปัญหาทั้งหมด จึงลองใช้แนวคิดที่ว่าคนในชุมชนคือส่วนหนึ่งของโจทย์ แต่ไม่ใช่ทั้งหมดของโจทย์ พวกเขาจึงลองมองย้อนออกมาเพื่อสร้างภาพที่ใหญ่กว่านั้น

“ปัญหาของแม่ข่าเป็นโจทย์ระดับเมือง ผู้คนในเมืองต้องมีส่วนช่วยในการสร้างความเปลี่ยนแปลง ไม่ใช่เพียงแค่หน้าที่ของคนใดคนหนึ่ง หากเคยได้ยินคนพูดว่าการท่องเที่ยวคือเศรษฐกิจที่ใหญ่ที่สุดของเชียงใหม่ แปลว่าชาวเมืองเป็นผู้ได้รับประโยชน์จากประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมของเมือง ดังนั้น ชาวเมืองต้องมีส่วนในการจัดการปัญหาเหล่านั้น ไม่ใช่แค่เป็นผู้ใช้ประโยชน์ฝ่ายเดียว” จึงเกิดเป็นโครงการ ‘Imagine MaeKha’ ขึ้น

ดาวน์โหลดโดย 05/11/2563 06:13:20 และพิมพ์โดย 05/12/2563 23:39:39

ที่มาของชื่อนี้แปลงมาจาก ‘Imagine Chicago’ ซึ่งเป็นวิธีคิดในรูปแบบของการมองปัญหาของปัจจุบัน และใช้วิธีการสร้างวิสัยทัศน์ของอนาคตว่าวิธีการสู่สิ่งนั้นมันคืออะไรบ้าง

“เรารู้สึกว่าคำนี้เป็นกลางดี เราไม่อยากใช้คำว่าแผนพัฒนาพื้นที่อะไรแบบนี้ มันดูไม่มีจินตนาการ เพราะเรามองปัจจุบันแล้วใช้จินตนาการนำไม่ใช่ใช้ปัญหานำ และมันรู้สึกว่ามันเปิดโอกาสให้คนได้จินตนาการไม่ใช่เพียงแค่เรา” คุณเนตกล่าว

ก้าวแรก Imagine Maekha

เมื่อแบบแผนโครงการเสร็จสมบูรณ์ ก้าวแรกของการดำเนินงานคือการประกาศสู่สาธารณะผ่านการตั้งเพจเฟซบุ๊กเพื่อสร้างเป็นพื้นที่เผยแพร่ข้อมูล และรายละเอียดโครงการทั้งหมด ด้วยเหตุนี้จึงเกิดการรวมตัวกันระหว่างองค์กรภาครัฐและเอกชน รวมถึงผู้คนที่มีความคิด มีอุดมการณ์ที่อยากจะแก้ไขและพัฒนาคลองแม่ข่าเหมือนกันเข้ามาให้ทำงานร่วมกัน โดยมีใจบ้านสตูดิโอทำหน้าที่เป็นตัวกลางในการประสานและนำเสนอโครงการย่อยต่าง ๆ

โครงการ Imagine MaeKha เป็นเหมือนแพลตฟอร์มสำหรับให้ผู้คนมาทำงานร่วมกัน ทุก ๆ คนที่เข้ามาในแพลตฟอร์มต่างออกจากพื้นที่ของตัวเอง เข้ามาในพื้นที่ตรงกลางนี้เพื่อทำงานร่วมกัน ไม่ใช่เพียงการทำงานในรูปแบบรวมศูนย์กลางไว้ที่ใครคนหนึ่ง หรือหน่วยงานหนึ่ง เพราะใจบ้านเห็นถึงปัญหาในเรื่องระบบอำนาจจากประสบการณ์ที่เคยร่วมงานในระดับจังหวัดมาแล้ว พวกเขาพบว่าหลายครั้งบรรยากาศการทำงานไม่เอื้อประโยชน์ให้สามารถทำงานได้อย่างเต็มที่

ดังนั้น Imagine MaeKha จึงเป็นการทำงานร่วมกันของแต่ละฝ่าย ทุกคนมีอำนาจเท่ากันและสามารถคุยกันได้ และหวังว่าพื้นที่ทำงานนี้จะก่อให้เกิดสิ่งใหม่ทั้ง วัฒนธรรม กติกา ความสัมพันธ์ ของคนที่ทำงานร่วมกัน

ก้าวที่กำลังเดินอยู่ของ Imagine Maekha

คุณเนตอธิบายแผนการทำงานโครงการไว้ว่า แบ่งการทำงานหลักไว้ 4 ส่วน

หนึ่ง คือการสร้างแผนข้อเสนอเพื่อการเปลี่ยนแปลง เขายกตัวอย่างรูปแบบการปรับโครงสร้างในแผนอย่างง่าย ๆ เช่น Creative Market ที่จะเชื่อมกาดหลวง กาดเมืองใหม่ให้กลายเป็นย่านเศรษฐกิจสร้างสรรค์ หมายความว่าเปลี่ยนแปลงคลองแม่ข่าเพื่อยกระดับพื้นที่ฐานเศรษฐกิจที่อยู่โดยรอบ พื้นที่ที่มีอยู่อาศัยจำนวนมากจะกลายเป็น Living Neighborhood คือการเชื่อมพื้นที่อยู่อาศัยใกล้ ๆ กันเพื่อให้กลายเป็นย่านที่อยู่อาศัย พื้นที่ที่มีโบราณสถาน คุณเนตกล่าวว่าจะเป็นเกตเวย์ใหม่ของเชียงใหม่ เนื่องจากนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มาจากสนามบินจุดนี้จึงเป็นจุดแรกที่นักท่องเที่ยวจะเข้ามา โดยไม่ต้องไปท่าแพเพราะจะมีรถไฟใต้ดินเกิดขึ้นในอนาคต

สอง คือการสร้างการประสานงานและการบูรณาการการทำงาน เนื่องจากภาพบรรยากาศการทำงานที่พวกเขาได้เจอจากการร่วมงานในระดับจังหวัด อยู่ในรูปแบบการสั่งการมากกว่า ทุกอย่างดำเนินการภายใต้คำสั่งของประธาน แต่รูปแบบการบูรณาการการทำงานของพวกเขาที่สร้างร่วมกับเทศบาล คือการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและลงพื้นที่ส่งผลให้เกิดการสื่อสารและแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างหน่วยงานอย่างรวดเร็ว เนื่องจากคนที่ทำงานและลงพื้นที่จริง ๆ เป็นเพียงคนที่อยู่ในระดับ

ผู้ใช้งาน
เมื่อวันที่ 05/12/2562 09:13:20

บอร์ดกิจกรรมของชาวบ้านกับโปรเจค Imgine MaeKha

ปฏิบัติการไม่ใช่หัวหน้า รวมถึงเทศบาลก็สนับสนุนอย่างเต็มที่ในส่วนของแผน และยังเป็นตัวกลางในการเชื่อมหน่วยงานต่าง ๆ

สาม คือสร้างความเข้มแข็งของชุมชน มีการพยายามสร้างความเข้าใจให้คนในพื้นที่คลองแม่ข่าให้พวกเขามองเห็นภาพของการพัฒนาไปในทิศทางเดียวกัน และเกิดการทำงานร่วมกัน โดยปกติแล้วชาวบ้านในพื้นที่มีการรวมกลุ่มกันอยู่ในระดับหนึ่ง แต่สิ่งที่ Imagine MaeKha เข้าไปทำและเป็นรูปธรรมมากขึ้น คือให้ชุมชนได้ร่วมมือกับทางมหาวิทยาลัยในท้องที่ในการช่วยกันสร้างสะพานชุมชน สร้างศาลาอเนกประสงค์ให้แก่ชุมชน

ส่วนสุดท้าย คือสร้างการรับรู้แก่สาธารณะทาง Imagine MaeKha มีการพยายามใช้สื่อเพื่อสร้างความเข้าใจให้คนภายนอกว่า โจทย์ของการพัฒนาเมืองไม่ได้มีเพียงเรื่องน้ำอย่างเดียว แต่มีมิติที่หลากหลายกว่านั้น และใช้เฟซบุ๊กในการติดตามความคืบหน้าของงานให้คนภายนอกได้รับรู้และติดตามผล รวมถึงเป็นพื้นที่ในการโปรโมทกิจกรรมต่าง ๆ

สิ่งที่ทาง Imagine Maekha ต้องการแสดงให้เห็น คือสิ่งที่พวกเขากำลังทำไม่ใช่เพียงแค่จินตนาการ แต่สามารถเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงได้ในอนาคต แม้ว่ามันจะไม่ง่ายเลยก็ตาม คุณเนตเน้นย้ำว่าโครงการนี้เป็นสิ่งที่จะต้องทำ อาจใช้เวลานาน แต่ภาพอนาคตที่พวกเขาวาดไว้ต้องเกิดขึ้นจริง เพราะหากประสบความสำเร็จไม่ใช่เพียงแค่การแก้ไขปัญหาและพัฒนาพื้นที่คลองแม่ข่า แต่สามารถยกระดับเมืองเชียงใหม่ได้ทั้งหมด

“เชียงใหม่อายุ 720 ปี ตอนนี้มันป่วยอยู่ยังไง วันใดวันหนึ่งเราก็ต้องรักษา ถ้าเราทำไปเลยไม่ดีกว่าเหรอ เราทุกคนจะได้ใช้ประโยชน์จากมันได้เลย” คุณเนตกล่าวทิ้งท้าย

ก้าวแรกคือการก้าวที่ต้องอาศัยความกล้าที่สุด หากเปรียบกับการลุกขึ้นมาทำอะไรสักอย่างเพื่อเยียวยาสิ่งแวดล้อมรอบตัว ก้าวแรกสำหรับคนเหล่านี้คงเป็นการปรับเปลี่ยนมุมมองความคิดต่อการมองโลกใบนี้ว่า ปัญหาสิ่งแวดล้อมไม่ใช่แค่ปัญหาระดับโลกแต่เป็นปัญหาระดับเรา

เพราะเราทุกคนสามารถลุกขึ้นมาแก้ไขได้ด้วยก้าวที่ ‘กล้า’ ในแบบของตัวเอง

ดาวน์โหลดเมื่อ 05/11/2569 00:13:2[illegible] และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

ท่องเที่ยวแบบ

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ตามนิยามเมื่อ 05/12/2569 00:13:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

กรีนดี อยู่ดี

ภาพบรรยากาศความวุ่นวายในเมือง บนถนนที่มีการจราจรติดขัดในทุก ๆ เย็น ตึกสูงที่กำลังขยายตัวไปทุกพื้นที่ในเมืองใหญ่ และกำลังพัฒนาออกไปตามเขตรอบชานเมืองจากแผนพัฒนาโครงการสิ่งก่อสร้างที่กำลังจะเกิดขึ้นในอนาคต เป็นสัญญาณว่าเมืองกำลังมีการพัฒนาเหตุการณ์เหล่านี้กำลังเกิดขึ้นที่เชียงใหม่ ผู้คนที่อาศัยในเมืองคงมีความคิดผุดขึ้นมาในบางครั้ง ที่อยากหลีกหนีความวุ่นวายในเมือง ออกไปพักผ่อนและชาร์จพลังให้กับตัวเอง สัมผัสกับธรรมชาติอย่างแท้จริงที่ห่างออกไปจากเมืองไม่ไกลที่สามารถพบกับความ ‘กรีน’ ของธรรมชาติไปพร้อมกับความ ‘อยู่ดี’ ของวิถีชีวิตชาวบ้าน เหมาะกับการรับพลังบวกให้แก่ชีวิต

การเดินทางออกไปตามเส้นทางบนถนนที่มุ่งหน้าออกไปจากตัวเมือง ขับไกลออกมาได้สักพักก็เริ่มสังเกตเห็นความโล่งบนท้องถนนที่มีรถขับผ่านอยู่เพียงไม่กี่คัน ดูแล้วมันช่างสบายตา มองออกไปริมทางก็เริ่มสัมผัสกับภาพที่มีความ ‘กรีน’ จากพื้นที่สีเขียว ทั้งภูเขา ต้นไม้ ทุ่งนา ที่ค่อย ๆ สร้างบรรยากาศ ประกอบกับความเป็นชนบทที่เริ่มชัดเจนขึ้นเรื่อย ๆ บ้านหลังเล็ก หลังน้อย ค่อย ๆ เข้ามาแทนภาพตึกสูงใหญ่ในเมือง สัมผัสได้ถึงความเรียบง่าย ไม่มีความวุ่นวาย ดูแล้วมีความ ‘อยู่ดี’ ตามแบบวิถีของชาวบ้าน เพียงแค่นี้ก็ทำให้ความสุขเพิ่มขึ้นเกือบล้นหัวใจแล้ว

จุดหมายปลายทางที่กำลังจะเดินทางไปถึงในแต่ละที่นั้น จะมอบประสบการณ์หลังจากที่สัมผัสความเป็นธรรมชาติแบบเรียบง่าย ไปพร้อม ๆ กับความน่าหลงใหลของวิถีชีวิตชุมชน ออกมาชาร์จแบตชีวิตเพิ่มความสุขที่จะสร้างความทรงจำสุดแสนพิเศษอีกตอนหนึ่งในชีวิต

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ตั้งแต่วันที่ 05/11/2569 13:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

ไมไม่มาแม่แมะ

: ศิริมงคล ญาณะก๋อง
: รัญพิรชา ซางหน่อ และ ปฏิภาณ การะอุ่น

หากลองนึกถึงสถานที่ท่องเที่ยวที่ทำให้เราได้ออกไปสัมผัสกับบรรยากาศธรรมชาติแบบเต็มอิ่ม พร้อมกับสูดอากาศบริสุทธิ์อย่างเต็มปอดสักครั้งหนึ่งแล้ว หลายท่านคงมีสถานที่ในใจคิดอยากจะเดินทางไปเมื่อมีโอกาส หรือท่านใดอาจกำลังวางแผนการออกทริปเดินทางไปท่องเที่ยวไว้แล้วสำหรับวันว่าง ๆ แต่มีสถานที่ทางธรรมชาติแห่งหนึ่งที่สามารถทำให้การเดินทางของเรานั้นเป็นทริปสุดแสนพิเศษและสร้างความทรงจำให้กับเราไปได้ตลอด

สถานที่แห่งนี้เป็นหมู่บ้านเล็ก ๆ รายล้อมไปด้วยธรรมชาติ และมีทรัพยากรที่สำคัญ พอคิดดูแล้วก็ทำให้หวนนึกถึง ไร่ชาบนเนินเขา รสชาติความขมติดปลายลิ้น ของใบชาสดที่สามารถเด็ดชิมได้ ยังคงเป็นความทรงจำอยู่เสมอเมื่อได้เดินทางไปยัง ‘แม่แมะ’

หมู่บ้านแม่แมะ ตั้งอยู่ในเทศบาลตำบลแม่นะ อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ เป็นที่รู้จักมากขึ้นในฐานะแหล่งท่องเที่ยวจากการริเริ่มสร้างพื้นที่ให้กับบ้านต้นไม้ ภายในมีทั้งที่พักร้านกาแฟ จุดชมวิวที่ทำให้เห็นภาพบรรยากาศที่โอบล้อมไปด้วยขุนเขาสลับทับซ้อนกันไปมาจึงกลายเป็นแหล่งดึงดูดนักท่องเที่ยวมากขึ้นเมื่อมีโอกาสได้มาเยี่ยมชม จนทำให้เกิดกระแสจากสื่อบนโลกออนไลน์ที่มีการเผยแพร่รูปภาพ บทความลงบนเว็บไซต์ บ้านต้นไม้จึงกลายเป็นแหล่งท่องเที่ยว และแลนด์มาร์คสำคัญของการมาเที่ยวแม่แมะ ทั้งนักท่องเที่ยวชาวไทยจากในและต่างจังหวัด รวมถึงนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางมาชมความสวยงามของบ้านต้นไม้ไป

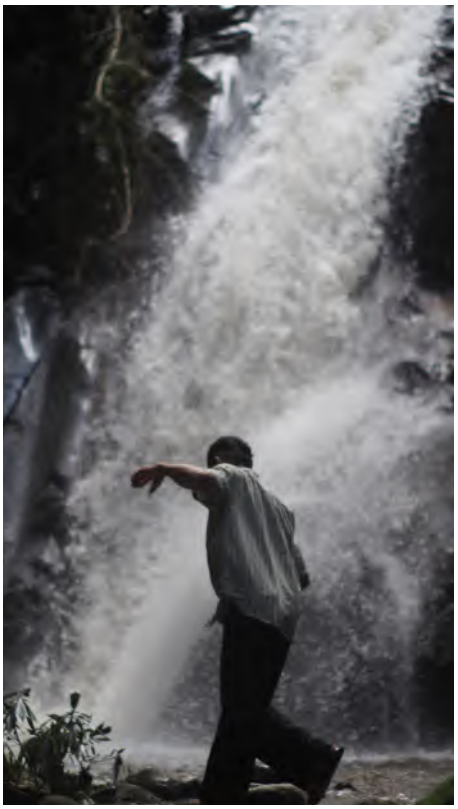
ห้ามนำหลักฐานนี้ไปใช้ในการเสียภาษี หรือหักลดหย่อนภาษี

พร้อม ๆ กับการรับบรรยากาศธรรมชาติที่สรรสร้างให้กับแม่แมะ

จากที่มาของการสร้างบ้านต้นไม้นี่เองทำให้เกิดจุดเปลี่ยน เดิมทีชาวบ้านที่นี่มีอาชีพหลักเพียงแค่การทำไร่ชาและไร่กาแฟ แต่หลังจากมีบ้านต้นไม้ ชาวบ้านที่แม่แมะเลยปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลง เริ่มจากที่อยู่อาศัยปรับให้กลายเป็นโฮมสเตย์เพื่อให้ที่พักแก่นักท่องเที่ยว และเป็นช่องทางรายได้ใหม่ มีไกด์ชุมชนซึ่งเป็นคนท้องถิ่นคอยให้ความรู้และแนะนำพื้นที่สำคัญภายในหมู่บ้าน รวมไปถึงการจัดทริปกิจกรรมทางธรรมชาติ เพราะเนื่องจากพื้นที่ภายในหมู่บ้านโอบล้อมไปด้วยป่าไม้ และมีแหล่งทรัพยากรธรรมชาติที่สำคัญ การจัดทริปจึงเน้นเพื่อไปสำรวจเส้นทางศึกษาธรรมชาติและทำกิจกรรม เช่น การปลูกป่า การสร้างฝายแนวกั้นน้ำ ความเป็นแหล่งท่องเที่ยวเริ่มขยายตัวมากขึ้นภายในหมู่บ้าน แต่ถึงอย่างไรนั้น ชาวบ้านก็ไม่เคยทิ้งอาชีพทำไร่ชา ไร่กาแฟของพวกเขา จึงกลายเป็นโอกาสขยายรายได้อีกช่องทางหนึ่งเช่นกัน จากการขายสินค้าท้องถิ่น เช่น การทำชาแปรรูปแบบออร์แกนิกที่ชาวบ้านลงมือปลูกเอง

นอกจากหมู่บ้านแม่แมะแห่งนี้จะกลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าดึงดูดแล้ว ยังมีความเกี่ยวข้องกับแหล่งธรรมชาติ ทำให้กลายเป็นจุดที่น่าหลงใหลและดึงดูดนักท่องเที่ยวที่ต้องการมาเสพบรรยากาศธรรมชาติอย่างแท้จริง แม่แมะจึงต้องได้รับการดูแลในส่วนของเรื่องการจัดการทรัพยากรอย่างใกล้ชิด ร่วมกับส่งเสริมการท่องเที่ยวควบคู่ไปด้วย จึงเกิดการผลักดันให้พื้นที่แห่งนี้กลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ธรรมชาติ โดยมีองค์กรจากภาครัฐอย่างกรมส่งเสริมคุณภาพและสิ่งแวดล้อมกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ร่วมกับสำนักงานเทศบาลตำบลแม่แมะ พัฒนาให้แม่แมะกลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่เน้นการจัดการทรัพยากรที่สำคัญภายในหมู่บ้าน เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อชาวบ้านและนักท่องเที่ยวโดยไม่ทำลายทรัพยากรธรรมชาติที่สำคัญ

จากการที่มีองค์กรเข้ามาส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เราจึงได้ไกด์ท้องถิ่นนำทางเข้าไปศึกษาระบบนิเวศภายในพื้นที่ป่าชุมชนของหมู่บ้าน ซึ่งเส้นทางดังกล่าวแต่เดิมชาวบ้านใช้เดินทางเพื่อหาของป่าตั้งแต่อดีต แต่ในปัจจุบันเส้นทางนี้กลายเป็นพื้นที่สีเขียวที่ชาวบ้านใช้เป็นสถานที่ทำกิจกรรมเชิงอนุรักษ์ธรรมชาติ อาทิ โครงการปลูกป่าเฉลิมพระเกียรติ

โครงการทำแนวฝายกั้นน้ำ โครงการจากภาครัฐที่ผลิตกระแสไฟฟ้าพลังงานน้ำระดับหมู่บ้านของกระทรวงพลังงาน จึงเหมาะสำหรับให้นักท่องเที่ยวเดินเท้าเข้ามาศึกษาทรัพยากรที่อุดมสมบูรณ์เหล่านี้พร้อมไปกับการทำกิจกรรม

เส้นทางเดินศึกษาธรรมชาติเริ่มจากเดินภายในตัวหมู่บ้าน ชมความเป็นอยู่ที่มีวิถีชีวิตโดยส่วนมากนั้นจะอาศัยอยู่ร่วมกันอย่างเป็นชุมบท ชาวบ้านที่พอเห็นนักท่องเที่ยว ก็ทักทายยิ้มแย้มให้อย่างเป็นมิตร เดินออกเส้นทางภายในหมู่บ้านที่อยู่ถัดจากโรงเรียนประจำ ก็เริ่มเข้าเส้นทางการศึกษาธรรมชาติ ระหว่างการเดินเท้า เส้นทางเต็มไปด้วยต้นไม้สูงแทบจะบดบังแสงอาทิตย์ไม่ให้เล็ดลอดลงมาถึงพื้น มีแม่น้ำไหลเอื่อยมาตลอดทางให้ได้ฟังเสียงของน้ำที่ค่อย ๆ ไหลผ่านไปอย่างสบายหู ไกด์ท้องถิ่นพาเดินเข้าไปถึงจุดชมน้ำตกไทรลอดบ่วง อากาศเย็นปนกับความชื้นจนรู้สึกหนาวขึ้นมา ทำให้เราเห็นไอหมอกความเย็นจากสายน้ำที่ตกลงมากระทบกับฝืนน้ำข้างล่างกระจายตัวออกเป็นละอองน้ำ พร้อมกับแสงอาทิตย์สาดส่องลงมาความสวยงามที่ธรรมชาติสรรสร้างให้น้ำตกแห่งนี้ถือว่าเป็นไฮไลท์ของเส้นทางการศึกษาธรรมชาติเลยก็ว่าได้

ออกเดินทางต่อหลังจากนั่งพักผ่อนชมความสวยงามที่น้ำตกสายหมอก ไกด์ท้องถิ่นพาเดินไปยังจุดสุดท้ายของเส้นทางศึกษา ภาพบรรยากาศของไร่ชาที่โอบล้อมไปด้วยเนินเขากวาดสายตามองเข้ามายังจุดที่ยืนอยู่ คิดในใจแล้วมันช่างน่าชื่นชมกับความรักของชาวบ้านที่มีต่อธรรมชาติ ถึงแม้จะทำไร่ชาบนเนินเขา แต่กลับเต็มไปด้วยพื้นที่สีเขียวที่ชาวบ้านไม่ลงมือทำลายเพื่อทำไร่เลยแม้แต่พื้นที่เดียว สร้างภาพความประทับใจก่อนเดินทางลงจากเนินไร่ชา มุ่งหน้ากลับเข้าสู่ตัวหมู่บ้านอีกครั้ง เป็นการสิ้นสุดระยะทาง ใช้เวลาศึกษาเส้นทางชมบรรยากาศธรรมชาติอย่างเต็มอิ่มรวมแล้วประมาณ 3 ชั่วโมง เส้นทางไปกลับทั้งหมด 7 กิโลเมตร

ทุก ๆ ก้าวที่เราเดินไปตามเส้นทางศึกษานี้ทำให้เราได้สัมผัสบรรยากาศความเป็นมิตร ความสุขของชาวบ้านที่พร้อมต้อนรับนักท่องเที่ยวอยู่เสมอ รายล้อมไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติ ขุนเขา ลำธาร ที่มาจากความร่วมมือ ความใส่ใจของชาวบ้านและองค์กรต่าง ๆ ที่มีต่อพื้นที่แห่งนี้ ทำให้การเดินทางออกจากเมืองใหญ่เพื่อมารับความสงบจากธรรมชาติ และหลีกหนีสังคมเมืองที่วุ่นวายมาสัมผัสทุกอย่างที่ 'แม่แมะ' รับความสุข หลงลืมช่วงเวลาที่ว้าวุ่นแม้จะเป็นเพียงช่วงเวลาสั้น ๆ ก็ตาม

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ท่านนำเข้าเมื่อ 05/11/2563 10:03:20 และหมดอายุ 05/12/2563 23:59:59

สัมผัสบ้านจอมแจ้ง

: สุพัตรา แสงผึ้ง และนิรชา เทียมจันทร์

: กฤษณะ วงค์คม และเพจเฟซบุ๊ก บ้านจอมแจ้ง The Green Tourism Village

หากคุณเป็นคนที่สนใจการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ชอบเดินเข้าป่า ได้สัมผัสกับธรรมชาติและวิถีชีวิตชาวบ้านอย่างใกล้ชิดโดยที่เดินทางไม่ยุ่งยาก และเป็นสถานที่ที่ไม่ไกลจากตัวเมืองมากนัก เราอยากจะพาให้ทุกคนได้ไปรู้จักบ้านจอมแจ้ง หมู่บ้านเล็ก ๆ ในอำเภอสันป่าตองที่ห่างจากตัวเมืองเชียงใหม่เพียง 30 นาที

หมู่บ้านจอมแจ้งเป็นทางผ่านของผู้ที่สัญจรไปมา ซึ่งปัจจุบันได้รับความร่วมมือจากชาวบ้าน ภาครัฐ และภาคเอกชน ร่วมกันเปลี่ยนให้เป็นชุมชนการท่องเที่ยวสีเขียว เพื่อสร้างรายได้เสริมให้แก่ชาวบ้าน ในยามว่างจากการทำการเกษตร และยังเป็นหมู่บ้านวัฒนธรรมที่คนในหมู่บ้านนั้นช่วยกันสานต่อวิถีล้านนา โดยปัจจุบันมีคนให้ความสนใจกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมมากขึ้น การท่องเที่ยวเชิงนิเวศจึงเป็นอีกหนึ่งตัวเลือกที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยว เพราะนอกจากจะได้เที่ยวชมธรรมชาติที่หาไม่ได้ในตัวเมืองแล้ว ยังได้เรียนรู้วิถีชีวิตภูมิปัญญาล้านนาและวัฒนธรรมท้องถิ่นที่ส่งต่อกันรุ่นสู่รุ่นอีกด้วย

หมู่บ้านจอมแจ้งตั้งอยู่ที่ หมู่ 4 ตำบลน้ำบ่อหลวง อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ การเดินทางไปหมู่บ้านจอมแจ้งนั้น หากใช้รถส่วนตัวสามารถออกจากตัวเมืองเชียงใหม่โดยไปตามเส้นถนนเลี่ยงเมืองสันป่าตอง-หางดง เป็นระยะทางประมาณ 26 กิโลเมตร ถึงสะพานข้ามคลองชลประทานเข้าวัดน้ำบ่อหลวง แล้วเลียบคลองชลประทานเลี้ยวขวาตรงเข้าไปอีกประมาณ 3 กิโลเมตร จะเห็นป้ายชื่อหมู่บ้านอยู่ทางด้านขวามือ

ลิขสิทธิ์ของผู้เขียน
ต้นฉบับหลังแก้ไข 05/11/2562 08:13:20 แก้ไขครั้งสุดท้าย 05/12/2562 23:09:57

บ้านจอมแจ้งมีแนวคิดหลัก ๆ ประจำหมู่บ้านคือ อยากอนุรักษ์วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมเอาไว้ ชาวบ้านเองก็เห็นว่าหมู่บ้านของตนมีทั้งภูมิปัญญาชุมชน รวมถึงป่าธรรมชาติที่ควรค่าแก่การเผยแพร่และอนุรักษ์ไว้ แนวคิดการอนุรักษ์ของชาวบ้านสังเกตได้ตั้งแต่การใช้กระบอกไม้ไผ่หรือแก้วที่ไม่ได้ผลิตจากพลาสติก เพื่อเป็นการลดใช้พลาสติกในการต้อนรับนักท่องเที่ยว

นอกจากนี้นักท่องเที่ยวจะได้ไปเรียนรู้วิถีชีวิตของชาวบ้านในหมู่บ้านจากฐานการเรียนรู้ต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องวัฒนธรรมชุมชน ภูมิปัญญาเชิงเกษตร การดำเนินชีวิตของชาวบ้าน เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสและเรียนรู้กับการใช้ชีวิตในชุมชนอย่างใกล้ชิด

เรียนรู้วิถีชีวิตล้านนา

เมื่อมาถึงหมู่บ้านจอมแจ้ง เราได้รับการต้อนรับจาก พ่อมานิต ดวงเงิน มัคคุเทศก์ท้องถิ่นเพียงคนเดียวประจำหมู่บ้าน ที่จะพานักท่องเที่ยวไปเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรม วิถีชีวิตของชาวบ้าน โดยฐานแรกคือ ฐานเรียนรู้การทำกลองโป่งโป้งที่นิยมเล่นในวงปี่พาทย์ของภาคเหนือ แสดงตามงานประเพณีต่าง ๆ ซึ่งที่บ้านจอมแจ้งเป็นแหล่งผลิตเพียงไม่กี่แห่งที่เหลือในจังหวัดเชียงใหม่

ถัดมาเป็นฐานสำหรับเรียนรู้เกี่ยวกับการจักสานที่ทำจากไม้ไผ่ สานเป็นพวงมาลัย พานพุ่ม ซึ่งนักท่องเที่ยวจะได้ลงมือทำจริง ๆ นอกจากนี้ยังมีจุดเรียนรู้การทำเครื่องเงิน การตีมีด และพานักท่องเที่ยวไปพักทานอาหารที่บ้านโบราณ

ฐานต่อไปเป็นการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ เนื่องจากหมู่บ้านจอมแจ้งได้ให้ความสำคัญในเรื่องของสมุนไพรท้องถิ่น พืชผักสวนครัว จึงมีฐานการเรียนรู้ที่ให้นักท่องเที่ยวได้ลงมือทำอาหาร หรือขนมท้องถิ่น ที่เป็นสินค้า OTOP และเน้นการใช้วัสดุจากธรรมชาติ เช่น ไข่ป่าม ที่นำไข่มาปิ้งบนใบตอง ห่อนึ่ง ขนมเทียน ให้ได้ลองทานอาหารพื้นบ้านปลอดสารพิษ ดื่มน้ำสมุนไพรที่เก็บได้จากสมุนไพรในป่าของชุมชน

ศึกษาเส้นทางธรรมชาติ 'ป่าเก็บกินเก็บใช้'

หมู่บ้านจอมแจ้งเป็นหมู่บ้านที่อยู่ติดป่า ในอดีตมีความอุดมสมบูรณ์มาก มีน้ำจากลำห้วยไหลผ่านตลอดเวลา จนกระทั่งมีการสร้างเตาบ่มยาสูบ ทำให้เกิดปัญหาการตัดไม้ทำลายป่า นอกจากนี้ยังมีการลักลอบค้าไม้เพื่อนำไปใช้เป็นเชื้อเพลิงจนป่าเสื่อมโทรมลงไป กระทั่งมีนโยบายการจัดสรรพื้นที่ให้เป็นพื้นที่ทำกินออกมา ชาวบ้านจึงได้ตัดสินใจทำป่าแห่งนี้ให้กลายเป็นป่าอนุรักษ์ โดยเริ่มจากการช่วยกันปลูกต้นไม้เพิ่มจนจากพื้นที่โล่งเตียนกลับมาเป็นป่าที่อุดมสมบูรณ์อีกครั้ง และได้มีหน่วยงานเอกชนเข้ามาให้ความสนใจ ทำให้ป่าแห่งนี้ได้รับการฟื้นตัวมาเรื่อย ๆ กลายเป็น 'ธนาคารอาหาร' ที่ชาวบ้านสามารถเข้าไปเก็บของป่า เพื่อนำมาประกอบอาหาร เช่น เห็ดหอม หน่อไม้ โดยมีกฎว่าห้ามตัดไม้ทำลายป่าเด็ดขาด

นักท่องเที่ยวจะได้เดินทางเข้าไปสัมผัสบรรยากาศภายในป่า หากเป็นเส้นทางปกติจะเดินทางได้ 5 - 6 คน ส่วนรถสามล้อพ่วงของชาวบ้าน จะสามารถนั่งได้ประมาณ 3 คน ถึงแม้ว่าจะดูเก่าแต่ก็สามารถพานักท่องเที่ยวเข้าไปถึงปลายทางที่เป็นฝายต้นน้ำในป่าได้เช่นกัน ซึ่งเป็นระยะทางเกือบสองกิโลเมตร ระหว่างทางที่สามล้อพ่วงขับผ่านนั้น รอบ ๆ ตัวเต็มไปด้วยต้นไม้สูงใหญ่ มีลำธารเล็ก ๆ และฝายกั้นน้ำเป็นทางยาว ได้รับอากาศเย็นสบายจากป่า และการเดินทางตามวิถีชาวบ้านไปพร้อม ๆ กัน

อ่างแก้วพลัสหวังว่าหมู่บ้านจอมแจ้งคงเป็นอีกหนึ่งตัวเลือกสำหรับใครที่กำลังมองหาที่พักผ่อน เรียนรู้วิถีชีวิต และวัฒนธรรมชุมชนจากชาวบ้าน แถมยังเดินทางง่าย ไม่ไกลจากตัวเมืองมากนัก สามารถไปเช้าเย็นกลับแบบ One Day Trip ได้

ตัวอย่างเท่านั้น
ค่าวันที่สิ้นสุดเริ่มต้น 01/12/2559 00:00:00 และค่าวันที่สิ้นสุดคือ 31/12/2559 23:59:59

อยู่ดีที่ออนใต้

:สิริกัลยรัตน์ มงคลดี, วรัญญา คิดประดิษฐ์ และณัฏฐวุฒิ ลอยสา

:ธนพร กันทะเสน

หมู่บ้านออนใต้ ตำบลออนใต้ อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่ มีวิถีชีวิตอยู่ร่วมกับธรรมชาติมายาวนาน จึงมีมรดกทางวัฒนธรรมที่หลากหลายในแต่ละชุมชนตกทอดผ่านรุ่นสู่รุ่น เป็นผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ และนำมาต่อยอดทางวัฒนธรรมที่หลากหลายในแต่ละชุมชน อีกทั้งยังมีแหล่งท่องเที่ยวเชิงวิถีชีวิต พร้อมสร้างประสบการณ์ใหม่ให้กับผู้ที่ต้องการมาเยือน

ชุมชนออนใต้

ขณะนี้ชุมชนกำลังทำกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงวิถีชีวิต โดยใช้โมเดลหมู่บ้านอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ (Creativity Industry Village) ผู้นำแต่ละหมู่บ้านในชุมชนออนใต้ให้ความร่วมมือกันยกระดับการสร้างอาชีพเพื่อพัฒนาความเป็นอยู่ ให้แต่ละหมู่บ้านทำผลิตภัณฑ์ที่ตนเองมีความถนัด เช่น งานทอผ้า เครื่องถ้วยเซรามิก สหกรณ์โคนม นำออกมาจำหน่ายเพื่อสร้างรายได้ และสร้างอัตลักษณ์ให้กับชุมชนของตนเอง เมื่อชาวบ้านรับรู้ว่าชุมชนของตนเองมีแหล่งท่องเที่ยวที่ผู้คนภายนอกเริ่มรู้จักมากขึ้น ชาวบ้านยิ่งรักในอาชีพที่เขาทำมากยิ่งขึ้น ที่นี่เน้นการท่องเที่ยวเชิงวิถีชีวิต ต้องมาสัมผัส อยู่ กิน นอน กับชุมชน

โฮมสเตย์ที่ชาวบ้านต้อนรับ ตื่นเช้ามารับประทานผักสด ๆ แกล้มลาบจากสวนเกษตรอินทรีย์ ลงมือปั้นถ้วยเซรามิก ทอผ้าพื้นเมืองร่วมกับชาวบ้าน จะได้สัมผัสวิถีชีวิตเรียบง่ายใกล้ชิดธรรมชาติรอบตัว สามารถมาเยือนชุมชนออนใต้แห่งนี้ บ้านที่อุดมสมบูรณ์ เมืองที่สงบร่มเย็น หรือที่ชาวบ้านออนใต้เรียกกันว่า ‘บ้านจุ้มเมืองเย็น’

ตัวอย่างหลักฐาน 05/12/2569 08:15:26 ถึง 05/12/2569 23:59:59

ยินดีที่ได้รู้จักออนใต้ฟาร์ม

เมื่อนักท่องเที่ยวแวะเวียนเข้ามาที่ออนใต้ฟาร์ม ยังมีบุคคลเบื้องหลัง ผู้ให้คำแนะนำดี ๆ บอกต่อให้นักท่องเที่ยวทราบว่าแต่ละหมู่บ้านมีผลิตภัณฑ์โดดเด่นอะไรบ้าง เป็นการสร้างโอกาสทางด้านเศรษฐกิจของชาวบ้านในชุมชนในการท่องเที่ยวชุมชน อีกทั้งเป็นบุคคลต้นแบบใช้วิถีชีวิตพึ่งพาตนเอง

คุณภิญโญ วิสัย เกษตรกรเจ้าของออนใต้ฟาร์ม ผู้ริเริ่มทำเกษตรอินทรีย์ในชุมชนออนใต้ สานต่อแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อเป็นโมเดลให้ชาวบ้านเรียนรู้ และกระตุ้นการท่องเที่ยวเชิงวิถีชีวิตในชุมชน

ออนใต้ฟาร์มเป็นโมเดลการทำเกษตรอินทรีย์ เข้าสู่ปีที่ 5 แล้ว อาจเรียกได้ว่าที่นี่คือแปลงเกษตรอินทรีย์แรก ๆ ของชุมชนเลยก็ว่าได้ แต่กว่าเรื่องราวมาถึงตรงนี้ต้องมีจุดเริ่มต้น

จากนิสัยส่วนตัวที่ชอบลองทำอะไรใหม่ ๆ เสมอ หลังจากเรียนจบปริญญาตรี ด้วยความเป็นคนรุ่นใหม่ไฟแรง อยากจะนำความรู้ที่มีไปใช้ในชีวิตจริง โดยเริ่มจากการทำนาโยน “ครั้งแรกเนี่ย โอโห้... โดนยายบ่นเลย เหมือนทำนาทำเป็นเล่นอะไรแบบนี้ครับ เอาข้าวมาทำเป็นเล่น เอาข้าวไปโยนกลางนา มันจะได้กินเหรอ” เขาเล่าด้วยอารมณ์ขัน

เช่นเดียวกับการเริ่มทำเกษตรอินทรีย์ที่ออนใต้ วิธีนี้เป็นความแปลกใหม่ในชุมชน คุณภิญโญเล่าว่า “คนในพื้นที่ยังไม่รู้จักกันมากนัก เหมือนจะถูกแรงผลักนิดนึง แต่เราก็ทำให้เห็นได้ สร้างขึ้นมาให้เห็น ก็ไม่ยาก ทำต่อได้ เราก็พัฒนาไปเรื่อย ๆ ครับ”

คุณภิญโญพาเดินชมพืชผักสวนครัวที่เขาปลูกแบบผสมผสานในออนใต้ฟาร์มทั้งผักเชียงดา ผักไชยา ฟักข้าว หญ้าหวาน มะเขือ ผักกาด ผักสลัด กระเจี๊ยบ กะเพรา โหระพา ปลูกพืชหลายอย่างพอกินพอใช้ โดยปลูกหมุนเวียนไปตามฤดูกาล ด้วยวิธีการทำเกษตรอินทรีย์ ไม่พึ่งสารเคมี เริ่มจากเลี้ยงดินให้ดิน เลี้ยงพืช ปรุงดินโดยการเติมจุลินทรีย์เข้าไปหมักดินด้วยฟาง เติมปุ๋ยคอก และรดน้ำหมักชีวภาพ ซึ่งอาจช้ากว่าการทำเกษตรด้วยปุ๋ยเคมี แต่ปลอดภัยต่อสุขภาพมากกว่าอย่างแน่นอน

ฟาร์มไก่ยังฟักไข่อย่างอารมณ์ดี เพราะคุณภิญโญเล่นดนตรีให้ไก่ฟังทุกเช้า ออกผลผลิตให้เก็บกินได้ทุกวัน ผลผลิตในสวนนอกจากนำมาเป็นอาหารที่บริโภคทุกวันแล้วยังนำมาขาย จึงเปิดหน้าร้านเป็นร้านขายอาหารและเครื่องดื่มเพื่อต้อนรับนักท่องเที่ยวที่สัญจรไปมา โดยเมนูอาหารขึ้นอยู่กับวัตถุดิบในแต่ละวัน จากในสวนบ้าง รับซื้อมาจากชาวบ้านบ้าง แทนที่จะไปขายในเมืองในตลาด เป็นการส่งเสริมให้ชาวบ้านมีส่วนร่วมในการสร้างรายได้ เสมือนเป็นเครือข่ายคนปลูกผักของที่นี่

อาหารเพื่อสุขภาพ

สวนแห่งนี้มุ่งเน้นการปลูกผักเพื่อกินเป็นอันดับแรก โดยถามหาคำตอบจากชาวบ้านที่เป็นคนเก่าคนแก่ว่า “กินอะไรถึงอายุยืน นึกถึงอาหารเพื่อสุขภาพนึกถึงอะไร” คำตอบที่ได้มาคือ ผักพื้นบ้าน เพราะเป็นอาหารที่หาได้ง่ายในท้องถิ่น และมีคุณค่าทางสมุนไพรในการรักษาโรค รวมถึงปรับสมดุลภายในร่างกาย หรือให้พูดกันง่าย ๆ คือ การกินอาหารเป็นยานั่นเอง

ผักพื้นบ้านชนิดแรกที่คุณภิญโญเริ่มลงแปลงปลูกคือ ‘ผักเชียงดา’ เพราะมีสรรพคุณลดน้ำตาลในเลือด ถูกใช้เป็นยารักษาเบาหวาน มีให้กินทุกฤดูกาล และสามารถนำไปทำอาหารได้หลายเมนู เมื่อเห็นว่าผักเชียงดาเป็นของดีใกล้ตัว คุณภิญโญจึงบอกต่อชาวบ้าน โดยชักชวนมาปลูกผักพื้นบ้านผสมผสานหมุนเวียนกันไป เพื่อให้มีความหลากหลายของอาหารในแต่ฤดู “ส่วนพวกผักสลัดไม่ใช่อาหารสุขภาพอย่างแท้จริง เป็นการกินเพื่อลดปริมาณแป้งในแต่ละมื้ออาหารเพียงเท่านั้น” คุณภิญโญกล่าว

เกษตรแบ่งปัน

‘เกษตรไม่ได้เป็นแค่อาชีพแต่มันคือวิถีชีวิต’ นอกจากใช้ศาสตร์หลายแขนงตั้งแต่การปลูกไปจนถึงเก็บขายแล้ว ยังเป็นแหล่งผลิตปัจจัยสี่ที่สำคัญต่อการดำรงชีวิต เพื่อเป็นการพึ่งพาตนเองอย่างยั่งยืน ถ้าสามารถจัดการเรื่องพื้นฐานของชีวิตได้ก็สามารถแบ่งปันสิ่งดี ๆ ส่งถึงมือผู้อื่นได้ต่อไป

ไม่ใช่ทุกคนที่จะทำการเกษตรประสบความสำเร็จ บางคนเสพสื่อออนไลน์ แล้วลาออกจากงานมาทำการเกษตร แต่ขาดทักษะและองค์ความรู้ ปรากฏว่าเกิดความผิดพลาดหลายอย่าง และเป็นการเพิ่มภาระให้ตนเองมากขึ้น จึงต้องตั้งคำถามกับตนเองก่อน มีความพร้อมมากแค่ไหน มีปัญหาอะไรบ้าง มีองค์ความรู้อะไรบ้าง มีต้นทุนพอไหม

เมื่อเราตอบคำถามกับตนเองได้ครบทั้งสามข้อ จึงค่อยลงมือทำ จะได้เกิดความผิดพลาดน้อยที่สุด และเริ่มเรียนรู้ลองผิดลองถูกไปเรื่อย ๆ ก็จะประสบความสำเร็จตามวิถีชีวิตการทำเกษตรที่หวังไว้ได้อย่างแน่นอน

ต้านโรคติดต่อ ปิดกั้นผู้ติดเชื้อ
ต้านโรคติดต่อ ปิดกั้นผู้ติดเชื้อ ตั้งแต่วันที่ 01/12/2559 23:59:59 ถึง 31/12/2559 23:59:59

ทุ่งดอกไม้ใกล้เมือง

:มณฤทัย อิ่มเอม
:ภิญญาพัชญ์ แท่นงาม

ในวันที่ท้องฟ้าแจ่มใส เราเดินทางออกจากตัวเมืองเชียงใหม่ ก็พบหมู่บ้านดอนตัน หมู่บ้านเล็ก ๆ ในเขตอำเภอแม่ริมที่รายล้อมไปด้วยธรรมชาติ ขณะที่กำลังขับรถเลียบลำธารผ่านหมู่บ้านอยู่นั้น เราพบกับวิวทิวทัศน์ที่ถูกรังสรรค์มาจากธรรมชาติ ทุ่งดอกไม้หลายร้อยต้นที่แข่งกันเบ่งบานและอวดสีสันสดใสสลับกับท้องนาเขียวชอุ่ม เพียง 15 กิโลเมตรจากตัวเมืองเชียงใหม่ก็สามารถหลีกหนีความวุ่นวายในตัวเมืองและพบกับความสวยงามจากทุ่งดอกไม้ได้

เราเกิดคำถามว่าใครกันที่เป็นผู้สร้างทิวทัศน์เบื้องหน้าในขณะนี้ และคุณลุงสมบูรณ์ พุทธวิเศษ หรือ ลุงตัน เกษตรกรเจ้าของสวนดอกไม้ในหมู่บ้าน ให้คำตอบกับเราว่าทุ่งดอกไม้ที่เห็นเป็นผลงานของชาวบ้านในชุมชนนั่นเอง

“ชาวบ้านที่ปลูกดอกไม้ส่วนใหญ่เป็นผู้สูงอายุที่เกษียณแล้ว บางคนก็เคยทำนามาก่อน แต่ยังอยากใช้เวลาว่างให้เกิดรายได้และประโยชน์ เลยมาทำอาชีพปลูกดอกไม้ นอกจากนี้ชาวบ้านที่นี่ยังเอาใจใส่ในรายละเอียดของการทำดอกไม้ทุกขั้นตอน” ลุงตันบอกกับเราพร้อมโชว์ภาพดอกพีค็อก หรือดอกคัตเตอร์ ทั้งสีม่วงเข้มและอ่อน ที่ถ่ายจากสวนของตัวเองในโทรศัพท์มือถือให้ดู น่าเสียดายที่เรามาไม่ทันชมดอกไม้ที่สวนลุงตัน เนื่องจากเพิ่งตัดไปขายเมื่อวันก่อน ลุงตันจึงแนะนำให้เราไปที่บ้านของลุงจันเจ้าของสวนอีกรายหนึ่ง เพื่อไปดูสวนดอกไม้แบบใกล้ ๆ

ระหว่างทางลุงตันเล่าว่าชาวบ้านทำอาชีพปลูกดอกไม้กันมาเป็นเวลาเกือบ 20 ปีแล้ว เหตุผลที่ปลูกดอกไม้ เพราะดอกไม้ปลูกง่ายและ

ห้ามมิให้ผู้ใดนำไปใช้ในการใดๆ ทั้งสิ้น หากมีการฝ่าฝืน ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 15 และมาตรา 69 ผู้นั้นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 4 ปี หรือปรับไม่เกิน 800,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ใช้เวลาไม่นาน นอกจากนี้ยังสามารถส่งขายได้ทั้งดอกที่บานแล้วและยังไม่บาน ขึ้นอยู่กับความต้องการของลูกค้า ซึ่งก่อนหน้านี้การปลูกดอกไม้ยังไม่เป็นที่นิยมนักเพราะรายได้ไม่แน่นอน และส่งขายได้เพียงแค่ในตัวเมืองเชียงใหม่เท่านั้น แต่ในช่วงหลังดอกไม้กลับมาขายดีทำให้คนในชุมชนรวมกลุ่มกันส่งดอกไม้ขายทั้งในประเทศและต่างประเทศ ส่วนใหญ่จะเป็นงานอีเวนต์ต่าง ๆ เช่น งานแต่ง ที่ต้องใช้ปริมาณดอกไม้จำนวนมาก ทั้งหมดนี้เพื่อสร้างคุณค่าในชีวิตให้ผู้สูงอายุและกระจายรายได้สู่ชุมชน

เมื่อไปถึงบ้านของลุงตัน เราพบผู้สูงอายุกลุ่มหนึ่งกำลังช่วยกันห่อดอกไม้อยู่ที่บริเวณลานจอดรถหน้าบ้าน บ้างก็วุ่นกันอยู่ในครัวเตรียมทำอาหารกลางวันให้กับคนที่กำลังทำงานอยู่ด้านนอก หลังจากที่พูดคุยกับชาวบ้านที่มาในวันนี้ก็พบว่าทุกคนล้วนมีสวนดอกไม้เป็นของตัวเอง พอถึงเวลาที่สวนของใครต้องตัดดอกไม้ไปขายชาวบ้านก็จะผลัดกันไปช่วยห่อดอกไม้ทำอย่างนี้ตลอดทั้งปี ลุงตันเล่าว่า ดอกไม้ที่นี่ใช้เวลาเติบโต 3 เดือนเหมือนการปลูกดอกไม้ทั่ว ๆ ไป อาจแตกต่างที่กรรมวิธีในการปลูก เดือนแรกจะปลูกและดูแลดอกไม้ตามปกติ เดือนต่อมาจะติดหลอดไฟทั่วทั้งสวน โดยเปิดทิ้งไว้ตั้งแต่เวลาหกโมงเย็นจนถึงสามทุ่ม ชาวบ้านเรียกกันว่า ‘ใส่ไฟดอกไม้’ เพื่อล่อให้เป็นวันยาวหรือทำให้ช่วงเวลากลางวันยาวกว่าปกติ ดอกไม้จะได้สูง ทำแบบนี้ตลอดทั้งเดือนจะทำให้ดอกไม้เริ่มบานในเดือนที่สาม เป็นวิธีการปลูกดอกไม้ที่สามารถกำหนดช่วงเวลาที่ดอกไม้จะบานได้

อย่างไรก็ตามดอกไม้บางชนิดมีข้อจำกัดบางฤดูกาลไม่สามารถปลูกได้ โดยชาวบ้านจะเวียนปลูกดอกไม้แต่ละชนิดไปเรื่อย ๆ ตลอดทั้งปี เช่น ดอกสร้อยทองเหมาะกับการปลูกในฤดูร้อนเพราะทนแดด ดอกดาวเรืองที่โตเร็วในฤดูฝน ดอกคัตเตอร์ไม่ชอบแดดจัด จึงต้องปลูกในช่วงปลายฝนต้นหนาว ดอกมากาเร็ตเหมาะกับการปลูกในช่วงฤดูหนาว เพราะชอบอากาศเย็น ส่วนดอกเบญจมาศมีหลายสายพันธุ์สามารถปลูกได้ทั้งปี ด้วยเหตุนี้ทำให้สวนดอกไม้ที่นี่มีสีสันแตกต่างกันไปในทุกฤดู

หลังจากที่เพลิดเพลินกับสวนดอกไม้อยู่พักใหญ่ ด้วยสภาพอากาศที่ค่อนข้างร้อน เราจึงเดินทางกลับไปที่บ้านลุงตัน เมื่อมาถึงก็พบว่าชาวบ้านกำลังล้อมวงรับประทานอาหาร ลุงตันและเพื่อน ๆ ชักชวนให้เราเข้าไปร่วมวงด้วยอย่างเป็นกันเอง ในตอนแรกเราเข้าใจว่าชาวบ้านจะทำงานกันทั้งวัน แต่ความจริงแล้วการเก็บดอกไม้ ชาวบ้านจะตัดและห่อแค่ช่วงเช้าเท่านั้น เพราะตอนกลางวันมีแดดจัดทำให้ดอกไม้เหี่ยวง่าย ดังนั้นถ้าใครอยากเห็นขั้นตอนการเก็บดอกไม้ของชาวบ้านต้องมาก่อน 11 โมง เราถามคุณลุงคุณป้าที่มาในวันนี้ถึงเหตุผลที่มาทำสวนดอกไม้ หลายท่านตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า เบื่อ ไม่อยากอยู่บ้านเฉย ๆ การมาเจอเพื่อน ๆ ทำให้ไม่เหงา เพราะลูกหลานต่างก็มีหน้าที่ที่ต้องทำกัน คุณป้าท่านหนึ่งบอกกับเราว่า ลูก ๆ ของเขามีงานประจำทำอยู่แล้ว เมื่อมีเวลาว่างก็จะมาช่วยบ้าง

มื้อนี้เราจึงอาสาล้างจานเพื่อเป็นการขอบคุณคุณลุงคุณป้าที่ดูแลเราอย่างดี บางท่านที่เสร็จภารกิจแล้วก็แยกย้ายเดินทางกลับไปยังบ้านของตัวเอง เราออกมานั่งเล่นพูดคุยกับชาวบ้านที่เหลือจนเกือบบ่ายสอง จึงขอตัวกลับพร้อมกล่าวลาและขอให้คุณลุงคุณป้าที่นี่มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง

การไปเที่ยวทุ่งดอกไม้ครั้งนี้เป็นอีกหนึ่งความทรงจำที่น่าประทับใจ ความตื่นเต้นจากการเห็นทุ่งดอกไม้และสีสันสดใสของดอกไม้แต่ละชนิด ชวนให้เราต้องเก็บภาพเบื้องหน้าไปอวดเพื่อน ๆ อยู่เป็นระยะ ๆ เพราะน้อยคนนักที่จะทราบว่ามีสวนดอกไม้ที่อยู่ไม่ไกลจากตัวเมืองและยังไม่เป็นที่รู้จัก นอกจากนี้การศึกษาวิถีชีวิตในระยะเวลาสั้น ๆ ในหมู่บ้านดอนตัน การต้อนรับอย่างเป็นมิตร จากการได้พูดคุยกับคุณลุงคุณป้าเจ้าของสวน แม้ว่าจะเพิ่งพบกันแต่ก็รู้สึกผูกพัน ทำให้ต้องกลับไปเยี่ยมอีกครั้งอย่างแน่นอน

ภาพนี้ถูกซ่อนไว้
ภาพนี้ถูกลบเมื่อ 05/11/2563 และจะกลับมาอีกครั้งใน 01/12/2563 23:59:59

คาเฟ่ Zero Waste ธุรกิจรัก(ษ์)โลก

: อัญวีณ์ อิทธิศักดิ์โกศล

: รัญพิรชา ซางหน่อ และ Alex de Bllonay จากนิตยสาร Citylife

กระแสรักโลกกำลังมาแรงขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้ผู้คนหันมาสนใจสิ่งแวดล้อมมากขึ้น ทำให้ผู้เขียนนึกถึงร้านคาเฟ่เล็ก ๆ ร้านหนึ่งในตัวเมืองจังหวัดเชียงใหม่ ที่ใช้แนวคิดคาเฟ่สีเขียว เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

โดยคาเฟ่นี้เกิดจาก คุณลิซ่า เนสเซอร์ เธอเป็นชาวอเมริกันที่มาอยู่ประเทศไทยในฐานะอาสาสมัครช่วยเหลือผู้ลี้ภัยจากประเทศเมียนมาเข้ามาอาศัยอยู่ในจังหวัดแม่ฮ่องสอน และเป็นครูอาสาสมัครที่สอนภาษาให้กับเด็ก ๆ ทำให้เธอมีความใกล้ชิดสนิทสนมกับผู้ลี้ภัย ส่งผลให้อยากมีส่วนร่วมในเรื่องสิ่งแวดล้อมและสิทธิมนุษยชนในประเทศไทยมากยิ่งขึ้น

Free Bird Café เป็นร้านคาเฟ่แบบครบวงจร ที่จัดจำหน่ายอาหารประเภทมังสวิรัติและเครื่องดื่มเพื่อสุขภาพเท่านั้น มีโซนอื่น ๆ ที่น่าสนใจตั้งอยู่ในบริเวณเดียวกัน คือร้าน Pre-Loved Charity จัดเป็นร้านที่สร้างขึ้นมาเพื่อการกุศลโดยเฉพาะ และร้าน My Best Life CNX เป็นร้านขายสินค้าชนิดเติมที่เป็นผลิตภัณฑ์ออร์แกนิก 100% เช่น แชมพูออร์แกนิกไร้สารเคมี น้ำยาทำความสะอาดต่าง ๆ ที่ปลอดภัยต่อร่างกายผู้ใช้ อีกทั้งยังมีศูนย์รับบริจาคเสื้อผ้าและข้าวของเครื่องใช้ในครัวเรือน ซึ่งทางร้านจะเป็นตัวแทนในการนำของทั้งหมดส่งต่อให้กับผู้ขาดแคลนทั่วภาคเหนือ โดยร้านนี้ยึดแนวคิดหลักคือ ต้องลดขยะในกระบวน

ลิขสิทธิ์เป็นของ [illegible] ห้ามนำไปใช้ในการใดๆ โดยไม่ได้รับอนุญาต

การผลิตในร้านให้น้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ พร้อมทั้งสนับสนุนเกษตรอินทรีย์โดยทั้งร้านจะใช้ผลิตภัณฑ์แบบออร์แกนิกทั้งหมด

Zero Waste หมายถึงการกำจัดขยะให้เหลือศูนย์ หรือการไม่สร้างขยะขึ้นมาใหม่

คุณลิซ่ากล่าวว่า กว่าจะเกิดคาเฟแห่งนี้เธอได้ทุ่มเททั้งแรงกายและแรงใจให้กับการ Zero Waste อย่างจริงจังเพื่อให้ได้ผลิตภัณฑ์ที่ไร้พลาสติกในร้าน Free Bird Café แบบ 100%

จุดเริ่มต้นง่าย ๆ คือเข้าไปพูดคุยกับผู้ค้าส่งเพื่อตกลงว่าผู้ขายจะไม่ส่งของที่มีบรรจุภัณฑ์พลาสติกมาให้ทางร้านเด็ดขาด ซึ่งการกระทำเช่นนี้จะส่งผลทำให้ต้นทุนลดลง และสามารถนำไปขายในราคาที่คุ้มค่ายิ่งขึ้น โดยที่ทางร้านมีเงื่อนไขเล็ก ๆ คือจะไม่จำหน่ายสินค้าที่ใช้พลาสติกและสิ่งปนเปื้อนสารเคมี ซึ่งลูกค้าสามารถนำขวดแก้วเก่าหรือขวดพลาสติกของตนเองกลับมาใช้ซ้ำ เพื่อเติมสิ่งที่ต้องการลงไป เช่น แชมพูออร์แกนิก ผลิตภัณฑ์ทำความสะอาด และนำไปชั่งน้ำหนักเพื่อจ่ายเงินตามปกติ ซึ่งไม่จำเป็นต้องใช้พลาสติกเลย วิธีนี้ทั้งง่าย ประหยัด อีกทั้งยังช่วยลดโลกร้อนอีกด้วย

ปริมาณของเสื้อผ้าและของใช้ที่รับบริจาคมาจากร้านค้าการกุศลอย่าง Pre-Loved Charity และศูนย์รับบริจาคภายในร้าน Free Bird Café อีกทั้งในส่วนของร้านคาเฟ่ที่ใช้ผลิตภัณฑ์ปลอดสารพิษและผลิตภัณฑ์ทำความสะอาดที่ปราศจากสารเคมี ปริมาณเสื้อผ้าที่นำไปบริจาคมีมากถึง 3 - 5 คันรถบรรทุก ทุกสัปดาห์ ตลอด 10 ปีที่ผ่านมา สะท้อนให้เห็นว่าปริมาณขยะพลาสติกนั้นลดลง “เราไม่สามารถวัดได้ว่าช่วยลดปริมาณขยะได้เท่าไร แต่เราได้ช่วยลดขยะไปพร้อมกับทำให้ธุรกิจดีไปด้วยได้” คุณลิซ่ากล่าว

แม้นี่จะเป็นเพียงร้านเล็ก ๆ แห่งเดียวที่สามารถช่วยลดปริมาณขยะลงได้ ลองคิดดูสิถ้าหากเราทุกคนช่วยกันลดปริมาณการใช้พลาสติกคนละเล็กคนละน้อย ปริมาณขยะในประเทศจะลดลงเพียงใด

ตามที่ได้กล่าวมาจะเห็นว่า กำไร 100% ของกิจการทั้งหมด ถูกนำไปบริจาคที่ศูนย์การเรียนรู้บ้านไทยฟรีดอม และผลกำไรทั้งหมดของศูนย์รับบริจาคจะถูกนำไปยังกองทุนการศึกษาสำหรับผู้ลี้ภัยที่ต้องการเข้ามหาวิทยาลัย นับเป็นธุรกิจเพื่อสังคม (Social Enterprise) อย่างเต็มรูปแบบ

“ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเริ่มต้นได้ด้วยตัวเรา การรักษาโลกของเราก็เช่นกัน ลดการใช้ขวดพลาสติกและสารเคมีที่ส่งผลเสียต่อร่างกาย สร้างความแตกต่าง และกระตุ้นให้คนรอบตัวเราทำเช่นเดียวกัน เพื่อหยุดการทำลายโลกของเรา” คุณลิซ่าได้กล่าวทิ้งท้าย

หากใครจะมาเที่ยวจังหวัดเชียงใหม่หรืออาศัยอยู่ในเชียงใหม่ก็สามารถแวะเวียนเข้ามาที่ร้านได้รับรองว่า นอกจากจะอิ่มท้องแล้วยังอิ่มอกอิ่มใจด้วยนะ

เอกสารนี้ถูกจัดเก็บโดย สำนักวิทยบริการฯ
สำรวมสิทธิ์เมื่อ 05/11/2563 08:13:28 และหมดอายุ 05/12/2563 23:59:59

TRASH HERO CHIANG MAI

: นิรชา เทียมจันทร์
: จุฑาทิพย์ บัวเขียว

คุณกิ๊ฟ (ซ้าย) และคุณปิ๊กอัพ (ขวา) อาสาสมัครโครงการ Trash Hero Chiang Mai

เราทุกคนล้วนเป็นผู้สร้างขยะด้วยกันทั้งนั้น อยู่ที่ว่าใครจะสร้างขยะมากหรือน้อยกว่ากัน แต่ขยะก็ยังคงเป็นปัญหาหลัก ๆ ที่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมเสมอ และคงจะดีไม่น้อยถ้าหากเราทุกคนเกิดความคิดที่ว่าการแก้ปัญหาขยะไม่ใช่เพียงหน้าที่ของหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งเท่านั้น

อ่างแก้วพลัสอยากพาผู้อ่านไปรู้จักกับโครงการของกลุ่มอาสาสมัครผู้กล้าที่เปรียบเสมือนเป็นผู้พิชิตขยะ นั่นก็คือ **'โครงการ** Trash Hero' ซึ่งเป็นชื่อของกลุ่มอาสาสมัครที่มีความใส่ใจในเรื่องของขยะและสภาพแวดล้อม ในปัจจุบันกลุ่มนี้มีอยู่ในหลายพื้นที่ทั้งในไทย เช่น เชียงใหม่ หัวหิน กรุงเทพมหานคร ภูเก็ต และในต่างประเทศ เช่น นิวยอร์ก อินโดนีเซีย มาเลเซีย

หนึ่งในอาสาสมัครและเป็นแกนนำของ Trash Hero Chiang Mai คือ **"คุณปู ปวีณา ศรีอ่ำดี"** แต่เดิมคุณปูมีโรงแรมแห่งหนึ่งอยู่ที่อำเภอหัวหิน หลังจากที่ทำธุรกิจไปได้ประมาณ 2 - 3 ปี เกิดความคิดที่ว่า "เราใช้พลังงานจากธรรมชาติมากจนเกินไป จึงอยากจะคืนให้แก่ธรรมชาติบ้างด้วยพลังงานของเรา" จึงได้ปรึกษาร่วมกับเพื่อนที่มีมุมมองในเรื่องการรณรงค์และรักษาสภาพแวดล้อมเช่นเดียวกัน ในตอนนั้นจึงจัดตั้งโครงการ CSR หรือกิจกรรมเพื่อสังคมขึ้นมาก่อน โดยเป็นกิจกรรมเก็บขยะริมหาดเขาตะเกียบ

จากความคิดที่ว่าพื้นที่บริเวณนั้นคือความรับผิดชอบของทุกคน เพราะเป็นพื้นที่ที่ใช้สอยร่วมกัน นั่นจึงเป็นจุดเริ่มต้นของกลุ่ม Trash Hero ขึ้นมา

เฉพาะ ผู้ใช้ทั่วไป
ตั้งแต่วันที่ 05/11/2563 08:15:20 ถึงวันที่ 05/12/2563 23:59:59

โครงการ Trash Hero Chiang Mai เกิดขึ้นมาแล้วประมาณ 4 ปี พร้อมกับร้านคาเฟ่ซึ่งคุณปูได้มาเปิดที่เชียงใหม่เช่นกัน โดยมีชื่อว่า 'Healthy B Cafe' ร้านดังกล่าวไม่ใช่แค่ร้านคาเฟ่ทั่วไปแต่คุณปูตั้งใจใช้เป็นพื้นที่ในการสร้างและเป็นตัวอย่างในการรักษาสิ่งแวดล้อม ภายในร้านเน้นลดการใช้พลาสติก มีการใช้หลอดดูดสเตนเลสแทนหลอดพลาสติก ใช้ถุงพลาสติกแบบย่อยสลายได้ตามธรรมชาติและลดการใช้โฟม มีสินค้าที่เป็นของรีไซเคิลจำหน่าย เช่น กระเป๋าที่ทำมาจากถุงพลาสติกรีไซเคิล รวมถึงจำหน่ายผลิตภัณฑ์ของโครงการ เช่น เสื้อยืด กระบอกน้ำ ถือเป็นการสร้างกำไรให้กับโครงการเพื่อนำมาหล่อเลี้ยง และใช้ในการทำกิจกรรมต่อ ๆ ไป

คุณปู เปรียบตัวเองเป็น 'แขนขวาของโครงการ' เนื่องจากกิจกรรมหลักจะมีเพียงคุณปูที่เป็นผู้ดำเนินงานเท่านั้น จึงมีการเปิดรับอาสาสมัครเข้ามาเป็นแขนซ้ายร่วมกับโครงการ คุณปูเองมองว่าการทำงานนี้ไม่มีใครเป็นหัวหน้าของใคร ทุกคนล้วนอยู่ในตำแหน่งอาสาสมัครทั้งหมด ซึ่งในช่วงแรกมีเพียงชาวต่างชาติที่ให้ความร่วมมือ จนเข้าช่วงปีที่ 2 ถึงเริ่มมีคนไทยเข้ามาร่วมด้วย ส่วนมากจะเป็นกลุ่มนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ที่ให้ความสนใจและมาเข้าร่วมกิจกรรมบ้าง แต่ก็เป็นเพียงอาสาสมัครสัญจรหรืออาสาสมัครแบบระยะสั้นเท่านั้น

ถึงแม้อาสาสมัครส่วนใหญ่จะเป็นอาสาสมัครสัญจร แต่ถ้าหากใครอยากเป็นอาสาสมัครถาวรก็สามารถทำได้เช่นกัน โดยต้องเข้ามาปรึกษาในเชิงนโยบายก่อน เช่น หาสถานที่ที่จะทำกิจกรรม ทำกิจกรรมอะไรและอย่างไร ทำเมื่อไร ช่วงเวลาไหน มีใครเข้าร่วมในกิจกรรมบ้าง ทำไมถึงต้องทำกิจกรรมเหล่านั้น ซึ่งถ้ากิจกรรมที่อาสาสมัครเสนอเข้ามาสามารถตอบโจทย์ของคำถามเหล่านั้นได้ก็สามารถเริ่มสร้างกิจกรรมขึ้นในเพจเฟซบุ๊กและหาอาสาสมัครอื่น ๆ เข้ามาร่วมด้วยได้

ในส่วนของกิจกรรมที่ทางโครงการจัดขึ้น แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนของการสอนและส่วนของกิจกรรมทำความสะอาดพื้นที่ต่าง ๆ ส่วนมากการทำความสะอาดมักจะเป็นอาสาสมัครสัญจรมาเข้าร่วม ดังนั้นเป้าหมายของกิจกรรมทำความสะอาดจึงเป็นเพียงแค่การสร้างความรับรู้ให้เกิดขึ้นอย่างทั่วถึง

แต่การที่จะขยายความคิดเรื่องการรักษาสิ่งแวดล้อมนั้นจะเน้นไปที่กิจกรรมการสอนซึ่งเป็นการสอนให้ความรู้แก่นักเรียนตามโรงเรียนต่าง ๆ ส่วนนี้เองเป็นส่วนที่คุณปูค่อนข้างให้ความสำคัญมากเพราะการสอนแต่ละครั้ง คุณปูสามารถสอนให้กับเด็กจำนวน 200 – 300 คนด้วยตัวเองได้ และเชื่อว่าสามารถสร้างหรือเปลี่ยนความคิดให้เด็กเหล่านั้นได้ไม่มากก็น้อย ซึ่งเนื้อหาที่นำไปสอนก็จะเปลี่ยนแปลงไปตามประเด็นที่แต่ละโรงเรียนให้ความสำคัญ เช่น ถ้าหากโรงเรียนให้ความสำคัญกับการลดใช้ขวดพลาสติกก็จะให้ความรู้เรื่องพลาสติก รณรงค์การลดใช้พลาสติก เป็นต้น

คุณปูมองว่า Trash Hero Chiang Mai เปรียบเสมือนผู้ที่พยายามสร้างความรู้สึกรักสิ่งแวดล้อมให้เกิดขึ้นกับคนและให้คนเหล่านั้นรู้สึกได้ถึงความหมายของมัน ซึ่งถ้าหากคนเกิดความรู้สึกและเข้าใจความหมายของการรักสิ่งแวดล้อมอย่างแท้จริงแล้ว ก็อาจทำให้เกิดแรงจูงใจในการทำประโยชน์เพื่อสิ่งแวดล้อมขึ้นมาบ้าง โดยไม่จำเป็นที่จะต้องเข้าร่วมกับ Trash Hero เสมอไป

สุดท้ายนี้คุณปูอยากจะฝากว่า "อยากให้ธรรมชาติเป็นส่วนหนึ่งของการใช้ชีวิต อยากให้ตระหนักถึงธรรมชาติให้มาก รวมถึงให้ใช้ชีวิตแบบไม่เห็นแก่ตัว ไม่เน้นความสะดวกสบายมากเกิน ไม่ใช้พลังงานมาก อยากให้เกิดความรู้สึกของคำว่า จะทำอะไรให้คิดถึงสิ่งแวดล้อมก่อน ให้มีใจกับสิ่งแวดล้อมให้มาก"

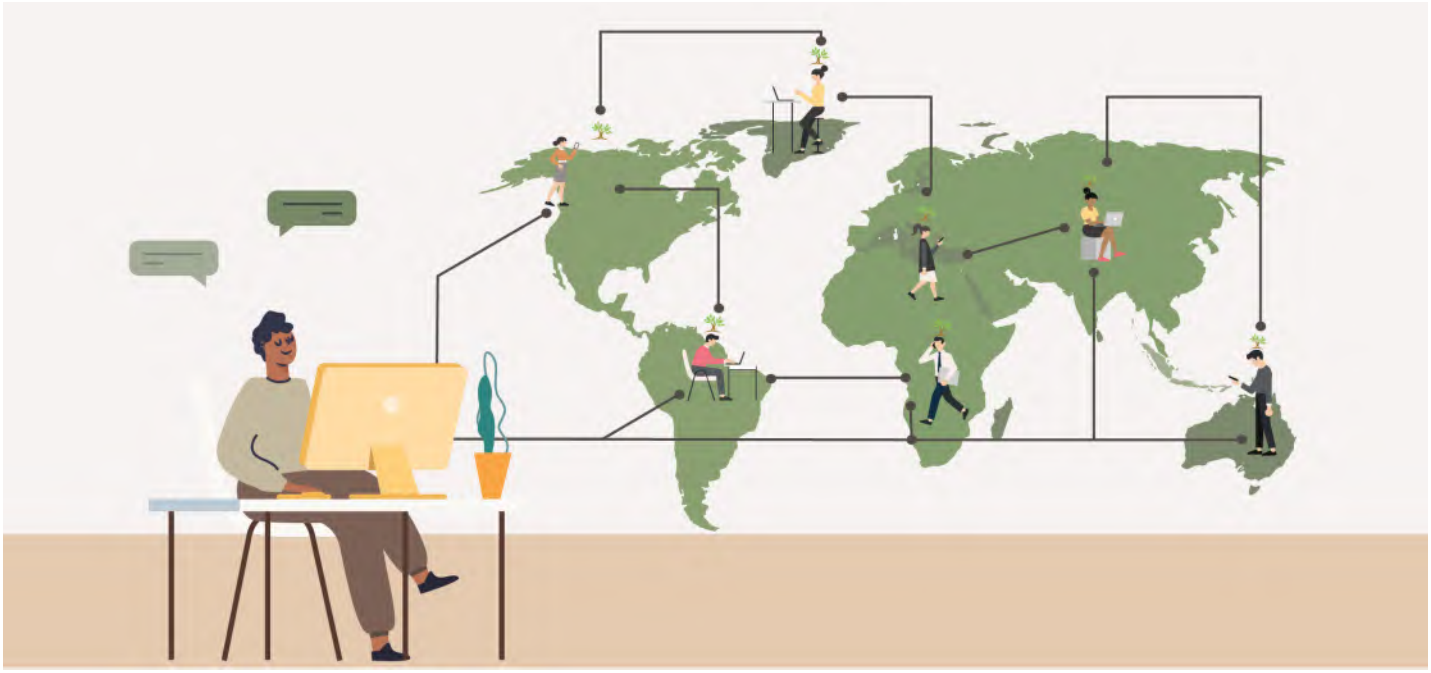

> "อยากให้ธรรมชาติเป็นส่วนหนึ่งของการใช้ชีวิต อยากให้ตระหนักถึงธรรมชาติให้มาก รวมถึงให้ใช้ชีวิตแบบไม่เห็นแก่ตัว ไม่เน้นความสะดวกสบายมากเกิน ไม่ใช้พลังงานมาก อยากให้เกิดความรู้สึกของคำว่า จะทำอะไรให้คิดถึงสิ่งแวดล้อมก่อน ให้มีใจกับสิ่งแวดล้อมให้มาก"
>
> *คุณปู ปวีณา ศรีอ่ำดี*

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 05/11/2569 00:13:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

Cyber Green : พื้นที่สีเขียว บนโลกออนไลน์

: จุฑาทิพย์ บัวเขียว

“กรีนเนอรี่ (Greenery)” กลุ่มของคนรุ่นใหม่ทางความคิดที่มีแนวคิด และเจตคติในการร่วมเป็นส่วนหนึ่งที่จะขับเคลื่อนโลกใบนี้ให้หมุนกลับไปสู่วิถีที่เชื่อเรื่องการบริโภคอย่างยั่งยืน สร้างวัฒนธรรมสีเขียวที่ส่งเสริมให้คนหันมาปรับชีวิต ให้สมดุลกับธรรมชาติ โดยอาศัยพื้นที่บนโลกออนไลน์เป็นตัวกลางในการสื่อสารข้อมูลและกิจกรรมต่าง ๆ นำโดย คุณธนบูรณ์ สมบูรณ์ หรือคุณเอส อดีตช่างภาพแฟชั่นแถวหน้าของเมืองไทยที่ผันตัวมาก่อตั้งองค์กร ‘กรีนเอทีฟ มูฟ’ ในการออกแบบนวัตกรรมเพื่อสังคม ซึ่งเน้นด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม กรีนเนอรี่ขับเคลื่อนสังคมด้วยแนวคิดที่ว่า “Eat Good, Live Green” เพื่อให้ข้อมูลความรู้ สร้างแรงบันดาลใจ และกระตุ้นให้คนหันมาใช้ชีวิตอย่างเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

คุณเอสมีความคิดที่ว่า ‘การเริ่มต้น เท่ากับ การเปลี่ยนแปลง’ แต่จะทำยังไงให้คนกล้าที่จะเริ่มต้น หลายคนรู้ว่าควรทำอะไร แต่พวกเขาไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นทำสิ่งนั้นอย่างไร เริ่มแรกคุณเอสได้ก่อตั้งกลุ่ม Greenery Challenge ผ่านทางเฟซบุ๊กเพื่อใช้เป็นพื้นที่สำหรับแบ่งปันประสบการณ์และการตั้งเป้าหมายร่วมกันคือ การมอบของขวัญให้กับโลกด้วยการลดใช้พลาสติกชนิดใช้ครั้งเดียวทิ้ง (Single Use) ที่เป็นหัวใจหลักของปัญหาขยะพลาสติกมากที่สุด

Greenery Challenge เป็นกิจกรรมที่อ้างอิงจากทฤษฎี 21-Day Habit Theory ของแมกซ์เวลล์ มอลทซ์ ว่า ถ้าเราตั้งใจที่จะเปลี่ยนแปลงตนเองและสามารถทำสิ่งนั้นได้ครบ 21 วัน เราจะสามารถเปลี่ยนนิสัยนั้นได้อย่างถาวร ซึ่งคุณเอสนำหลักทฤษฎีนี้มาใช้โดยการท้าให้สมาชิกปฏิบัติตามหัวข้อในแต่ละภารกิจเป็นเวลา 21 วัน โดยจะเปลี่ยนโจทย์ไปเรื่อย ๆ ทุกเดือน และให้สมาชิกแบ่งปันเรื่องราวความสำเร็จ หรือความล้มเหลวในการลดขยะครั้งนั้นของตนเพื่อเป็นการชักชวน และแนะนำการลดขยะในแต่ละโอกาส พร้อมติดแฮชแท็ก #greenerychallenge และหัวข้อภารกิจที่ตนได้ทำลงในกลุ่ม Greenery Challenge ในช่วงหลัง ๆ สมาชิกในกลุ่มเริ่มแชร์ไอเดียที่หลากหลายไม่ว่าจะเป็นวิธีการลดพลาสติกรูปแบบใหม่ ๆ รวมทั้งการนำสิ่งของที่ไม่ใช้มาดัดแปลงให้สามารถใช้ประโยชน์อื่น ๆ ได้

คุณเอสได้กล่าวในงานรำลึก 28 ปี สืบ นาคะเสถียร ณ หอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 7 กันยายน 2561 ที่ผ่านมาเกี่ยวกับการลดขยะไว้ว่า “ถ้าเราลดขยะกันอย่างน้อยคนละ 1 ชิ้น แปลว่าในหนึ่งวันเราลดขยะไปได้ 60 ถึง 70 ล้านชิ้น ปีนึงก็คูณไป 365 วัน นั่นแปลว่าเราสามารถลดขยะได้ในปริมาณมหาศาล” หากเปรียบคนเป็นต้นกล้าเล็ก ๆ ต้นหนึ่งที่เจริญเติบโตเป็นต้นไม้ใหญ่ และหากต้นไม้เหล่านั้นมาอยู่รวมกัน จากต้นไม้ต้นเดียวก็จะกลายเป็นผืนป่าที่สมบูรณ์ได้

ลิขสิทธิ์ ผู้ใช้นี้ [illegible] เมื่อวันที่ 05/11/2562 10:15:20 และวันที่ 05/12/2562 23:59:59

ปัจจุบัน Greenery Challenge มีภารกิจทั้งหมด 9 ภารกิจ ได้แก่ #คิดไม่ถุง, #มาเป็นคู่ #ไม่หลอดเนาะ #บอกเลิกพลาสติกใช้ครั้งเดียวทิ้ง, #รีแล้วกรีน, #รีแล้วกรีน (ให้ถึงขีดสุด), เพื่อนกรีนหาง่าย, #ร้านนี้กรีนดี และ #ชวนเธอมานับกัน

นอกจากความสำเร็จที่สมาชิกนำมาแบ่งปันกันแล้ว อีกหนึ่งอย่างที่สมาชิกนำมาเล่าสู่กันฟังก็คือเรื่องราวความล้มเหลวในการลดใช้พลาสติกในแต่ละวัน โดยมีกิจกรรมที่ชื่อว่า ***เฟลบ้าง...อะไรบ้าง*** เพื่อให้สมาชิกในกลุ่มรู้สึกไม่ตึงเครียดจนเกินไป ทุกคนสามารถล้มเหลวได้และเป็นการให้กำลังใจกันต่อไป โดยนอกจากมิตรภาพที่เกิดขึ้นในกลุ่มแล้ว สมาชิกในกลุ่มเริ่มมีการแบ่งปันน้ำใจซึ่งกันและกันโดยการส่งมอบและแจกอุปกรณ์ต่าง ๆ ให้แก่กันอีกด้วย

ปัจจุบันกลุ่ม Greenery Challenge มีสมาชิกเข้าร่วมกว่า 40,000 คนทั่วประเทศ แสดงให้เห็นถึงพลังแห่งความกล้าของคนในการที่จะลุกขึ้นมาร่วมกันขับเคลื่อนสังคมในการเห็นความสำคัญและแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อม นับว่าเป็นสัญญาณที่ดีที่คนไทยเริ่มหันมาใส่ใจสิ่งแวดล้อมมากขึ้น

นอกจากกลุ่ม Greenery Challenge ทางกรีนเนอรี่ยังมีการจัดกิจกรรม Greenery Market ตลาดสำหรับอาหารปลอดสารพิษ รวมถึงสินค้าท้องถิ่นและกิจการเพื่อสังคมต่าง ๆ โดยภายในงานมีการจัดภารกิจ #Givemebags เป็นการรับบริจาคถุงผ้าสภาพดีที่ไม่ใช้ แล้วเพื่อนำมาจำหน่ายในงาน Greenery Market ให้กับผู้มาร่วมงานเพื่อใช้ใส่ของที่ซื้อจากงาน โดยเงินที่ได้จะนำไปบริจาคให้แก่มูลนิธิต่าง ๆ

9 ภารกิจ Greenery Challenge

#ขวดเดียวแก้วเดิม
พกแก้วหรือขวดน้ำส่วนตัวในการซื้อเครื่องดื่ม

#เพื่อนกรีนหาง่าย
ชักชวนคนรอบข้างมาเข้าร่วมอุดมการณ์กรีนในการเปลี่ยนพฤติกรรม

#คิดไม่ถุง
ชวนกันลดถุงพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้ง ไม่เพียงแค่การรณรงค์ใช้ถุงผ้าแต่ยังรวมไปถึงการนำถุงพลาสติกที่ได้มาใช้ซ้ำเนื่องจากบางครั้งเราก็จำเป็นที่ต้องใช้พลาสติกแต่เราจะใช้อย่างไรให้คุ้มที่สุด

#บอกเลิกพลาสติกใช้ครั้งเดียวทิ้ง
โดยการทำภารกิจทั้งสามที่ผ่านมา ได้แก่
1. #ขวดเดียวแก้วเดิม
2. #คิดไม่ถุง
3. #มาเป็นคู่ #ไม่หลอดเนาะ

#ร้านนี้กรีนดี
แบ่งปันพิกัดร้านค้าที่ร่วมรณรงค์ ลดการใช้ขยะพลาสติก

#มาเป็นคู่ #ไม่หลอดเนาะ
พกช้อนส้อมและตะเกียบแทนการใช้ตะเกียบไม้ และช้อนส้อมพลาสติก และพกหลอดที่สามารถรียูสได้แทนการใช้หลอดพลาสติก

#รีแล้วกรีน
ในการนำหลัก 7R มาปรับใช้ในการลดขยะพลาสติก

#รีแล้วกรีน (ให้ถึงขีดสุด)
แบ่งปันการลดขยะโดยใช้หลัก 7R ในฉบับของตนแบบสุดขีด

#ชวนเธอมานับกัน
1 2 3
เป็นการนับจำนวนขยะพลาสติกที่ตนสามารถลดได้ในแต่ละวัน เพื่อให้เห็นกันว่า ในหนึ่งวันเราสามารถช่วยลดขยะพลาสติกได้กี่ชิ้น

> ถ้าเราลดขยะกันอย่างน้อยคนละ 1 ชิ้น แปลว่าในหนึ่งวันเราลดขยะไปได้ 60 ถึง 70 ล้านชิ้น ปีนึงก็คูณไป 365 วัน นั่นแปลว่าเราสามารถลดขยะได้ในปริมาณมหาศาลมาก
>
> โดย ผู้ใช้ทั่วไป
>
> ดาวน์โหลดเมื่อ 05/11/2569 00:13:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59
>
> *คุณธนบูรณ์ สมบูรณ์ กล่าวในงานรำลึก 28 ปี สึบ นาคะเสถียร เมื่อวันที่ 7 กันยายน 2561*

ถุงไม่ทิ้งเพื่อหมาที่ถูกทิ้ง

: นิศาชล สุวรรณ์
: จุฑาทิพย์ บัวเขียว

“ถุงไม่ทิ้งเพื่อหมาที่ถูกทิ้ง” โครงการที่เกิดจากการรวมตัวกันของกลุ่มคนที่มีใจรักหมาแมวเห็นว่า ถุงกระสอบอาหารของสัตว์แต่ละบ้านที่เลี้ยงเป็นขยะกำจัดยาก จึงเกิดความคิดนำมาทำเป็นกระเป๋า เพื่อลดการใช้พลาสติกและลดขยะจากกระสอบพลาสติกใส่อาหารของหมาแมว อีกทั้งยังเป็นการนำพลาสติกมาใช้ซ้ำให้เกิดประโยชน์สูงสุด

จุดเริ่มต้นของโครงการนี้เกิดขึ้นที่คอกม้า ซึ่งมีถุงกระสอบอาหารอยู่ เจ้าของคอกนึกสนุกเลยนำมาตัดเย็บเป็นกระเป๋าแจกเด็ก ๆ ที่คอกม้า ทีมงานเห็นก็เกิดชอบ ทางเจ้าของคอกจึงทำแจกให้ใช้ ปรากฏว่ามีคนชอบกันมาก จึงเกิดไอเดียว่าจะเย็บขายแล้วนำรายได้ไปบริจาคให้มูลนิธิ The-ARK Chiangmai ซึ่งเป็นมูลนิธิช่วยเหลือสัตว์ที่บาดเจ็บหรือถูกทำร้าย

ถุงกระสอบอาหารสัตว์เป็นกระสอบพลาสติกที่ผลิตมาจากเม็ดพลาสติกประเภท Polypropylene หรือ PP พลาสติกชนิดนี้จะมีความทนทาน รับน้ำหนักได้มากพอสมควร รวมทั้งกันน้ำได้ ทำให้มีประโยชน์ในการเอามาทำเป็นกระเป๋าสำหรับใส่สิ่งของ และด้วยความที่มีสีสันลวดลายเป็นรูปหมา แมว หรือสัตว์อื่น ๆ ก็เลยทำให้กลายเป็นกระเป๋าที่ดูแปลกใหม่น่าใช้ไม่น้อย

ราคากระเป๋าจะกำหนดโดยผู้ซื้อ ใครมีจิตศรัทธาอยากบริจาคเท่าไหร่ก็โอนเท่านั้น และโอนเข้าบัญชีของมูลนิธิโดยตรงเลย ทีมงานไม่คิดค่าแรงใด ๆ แค่มีเงื่อนไขว่าต้องซื้อไปใช้เอง ไม่นำไปใช้ในเชิงธุรกิจ ส่วนช่องทางการขายจะลงขายผ่านเฟซบุ๊กส่วนตัวของทีมงาน เนื่องจากในตอนแรกเน้นขายให้เพื่อนหรือคนรู้จักในเฟซบุ๊ก ต่อมามีการแชร์ออกไปทำให้มีกลุ่มคนอื่น ๆ เข้ามาซื้อกันมากขึ้น

ในส่วนของขั้นตอนการทำงานนั้น ขั้นแรกทีมงานจะช่วยกันไปหาซื้อกระสอบจากร้านจำหน่ายอาหารสัตว์ใบละ 3 บาท นำมาช่วยกันเลาะตะเข็บถุงออก ล้างและเช็ดให้สะอาดแล้วก็ลงมือตัดเย็บในช่วงเวลาที่ว่างจากนั้นก็ทำการขายหรือแพ็กส่ง และเนื่องจากสมาชิกในทีมแต่ละคนล้วนมีกิจการส่วนตัวเป็นของตัวเอง เป็นการแบ่งเวลาว่างจากการดูแลกิจการส่วนตัวมาทำ การทำงานจึงไม่ได้รวดเร็วมาก รวมถึงอาจจะมีผิดพลาดบ้าง แต่ทุกคนก็พยายามทำกันอย่างเต็มที่

ในอนาคตทางโครงการยังไม่มีแผนที่จะขยายโครงการหรือรับคนที่มีจิตอาสามาช่วยทำ เนื่องจากข้อจำกัดในเรื่องของสถานที่และอื่น ๆ รวมทั้งในตอนนี้ทีมงานยังพอสามารถทำได้ เมื่อถามถึงอุปสรรคในการทำงาน ทางทีมงานได้ตอบมาว่า มีท้อบ้าง เพราะกว่าจะทำกระเป๋าออกมาได้หนึ่งใบนั้นค่อนข้างหลายขั้นตอน ต้องใช้แรงกาย แรงใจพอสมควร แต่พอเห็นยอดบริจาคก็มีกำลังใจและมีแรงฮึดต่อ

กระเป๋าหลากสี หลายลวดลายที่ทำมาจากถุงอาหารสัตว์นี้ ไม่ได้มีจุดประสงค์เพียงแค่ต้องการยอดบริจาคเยอะ ๆ แต่เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงการนำไอเดียมาช่วยจัดการขยะได้อย่างสร้างสรรค์ การรณรงค์ให้งดใช้ถุงพลาสติกนั้นอาจไม่ใช่แนวทางเดียวในการลดขยะพลาสติกเสมอไป เพราะพลาสติกก็ยังมีข้อดีและประโยชน์บางอย่างต่อชีวิตประจำวัน ดังนั้น การนำพลาสติกมาใช้ซ้ำให้เกิดประโยชน์ที่สุดก็เป็นอีกหนึ่งวิธีการจัดการขยะพลาสติกที่ดีไม่น้อยเหมือนกัน

เอกสาร ผู้ใช้ได้เฉ
ทำรายการเมื่อ 05/11/2569 00:13:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:5

เก็บขยะ บนภูเขา

: ภัทรกันย์ แก่นจันทร์
: จุฑาทิพย์ บัวเขียว

ขยะบนภูเขาเป็นปัญหามานานเพราะคนที่ขึ้นมาบนภูเขา ไม่ว่าจะขึ้นมาพิชิตยอดเขา ขึ้นมาสัมผัสบรรยากาศ หรือชื่นชมความงดงามของธรรมชาติ ต่างทิ้งขยะมากมายไว้ระหว่างทางอย่างเช่น คนที่มาพิชิตยอดเขา ต้องปีนเขา ใช้แรงเยอะเสียเหงื่อมากเลยต้องพกน้ำดื่ม หรือพวกเกลือแร่ขึ้นมา แต่พอน้ำหมดพวกเขากลับไม่เก็บไปทิ้งในถังขยะ แต่พวกเขาดันทิ้งไว้ข้างทาง บางคนก็บิดขวดแล้วโยนทิ้ง บ้างก็แอบซ่อนไว้ในพุ่มไม้

อาสาสมัครเก็บขยะจึงเกิดขึ้น เพราะเพียงแค่เจ้าหน้าที่ทำความสะอาดมีไม่เพียงพอต่อจำนวนขยะที่มากขึ้นในทุก ๆ วัน โดยเฉพาะในช่วงเทศกาลที่มีนักท่องเที่ยวขึ้นมาบนภูเขาเป็นจำนวนมาก

จังหวัดเชียงใหม่มีภูเขาอยู่มากและมีนักท่องเที่ยวเป็นจำนวนมากที่นิยมขึ้นไปชื่นชมความงดงามบนภูเขา อย่างประเพณีเดินขึ้นดอย ซึ่งเป็นประเพณีที่พุทธศาสนิกชนจากชุมชนต่าง ๆ รวมถึงนักท่องเที่ยวจากต่างถิ่น มาร่วมกันเดินเท้าขึ้นดอยสุเทพ เป็นระยะทางกว่า 11 กิโลเมตร เพื่อไปกราบสักการะพระบรมธาตุ ซึ่งตลอดทางจะมีผู้ใจบุญคอยแจกอาหาร ขนม และน้ำดื่มให้กับคนที่เดินขึ้นดอยด้วย ทำให้สิ่งของเหล่านั้นเป็นขยะตามทางขึ้นเขาเป็นจำนวนมาก ทำให้มีอาสาสมัครจิตอาสาที่เป็นนักเรียน นักศึกษา จากสถาบันการศึกษาหลายแห่งและประชาชนกว่า 2,000 คน ช่วยกันเดินเก็บขยะตลอดทางขึ้นวัดพระธาตุดอยสุเทพ-ราชวรวิหารที่ประชาชนนับหมื่นคนทิ้งไว้ระหว่างร่วมประเพณี โดยกลุ่มจิตอาสาได้ช่วยกันนำขยะริมทางที่มีทั้งขวดน้ำพลาสติกและกล่องโฟมใส่ในถุงดำ และนำวางไว้ริมถนนตลอดเส้นทาง รวมแล้วกว่า 5,000 ถุง เพื่อให้รถเก็บขยะจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมาเก็บ

รวมทั้งประเพณีรับน้องขึ้นดอยของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ซึ่งเป็นกิจกรรมที่มีนักศึกษาและประชาชนมารวมตัวกันเป็นจำนวนมาก จึงเกิดขยะเกลื่อนกลาดระหว่างทาง มีการประชาสัมพันธ์และพยายามควบคุมการทิ้งขยะ และจัดให้มีอาสาสมัครของตัวแทนนักศึกษาแต่ละคณะขึ้นไปช่วยกันเดินเก็บขยะตลอดทาง เพื่อรักษาความสะอาดของสถานที่

ในส่วนของจังหวัดอื่น ๆ ที่มีจุดท่องเที่ยวบนภูเขาอย่างภูกระดึง จังหวัดเลย ก็ได้มีอาสาสมัครได้ประกาศเชิญชวนทางเฟซบุ๊กขององค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน รวมแล้วประมาณ 500 คน ได้ขึ้นไปเก็บขยะบนภูเขา โดยจัดในวันที่ 1 มิถุนายนของทุกปี ก่อนที่จะมีการปิดเพื่อพักฟื้นป่าในฤดูฝน วิธีเก็บของพวกเขาก็คือ ตามระหว่างทางได้เสาะหาเศษขยะตามมุม ตามซอกต่าง ๆ คีบใส่ถุงไว้แล้วก็กองรอข้างทาง เพื่อหิ้วลงตอนขากลับ ทำอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ จนถึงยอดภูกระดึง เมื่อถึงพื้นราบ ทุกคนเอาถุงขยะมาเทกองรวมกันเพื่อคัดแยก และพบว่ามีน้ำหนักถึงครึ่งตัน หรือ 500 กิโลกรัม ซึ่งขยะทั้งหมดเป็นอันตรายต่อสัตว์ป่าที่มันแยกไม่ออกว่าอะไรกินได้หรือไม่ แม้สัตว์ป่าไม่กินไป ขยะก็เป็นมลพิษทั้งทางสายตาและต่อระบบนิเวศ แถมยังอันตรายเพิ่มขึ้นอีกหากขยะมีความแหลมคม

การช่วยลดขยะสามารถเริ่มต้นได้ด้วยความร่วมมือกันของทุกคน โดยเริ่มทำคนละไม้คนละมือก็สามารถช่วยลดขยะไปได้อย่างมาก โดยสามารถทำได้ด้วยวิธีง่าย ๆ เช่น

วิธีแรกการนำของต่าง ๆ ขึ้นมาบนภูเขาไม่ว่าจะเป็นขวดน้ำ เศษอาหาร หรืออื่น ๆ แล้วอย่าทิ้งตามทาง ตามซอกหิน หรือพุ่มไม้ ให้นำของเหล่านั้นติดตัวไปด้วย เพราะการทิ้งระหว่างทางจะทำให้สิ่งแวดล้อมไม่สะอาดและไม่น่าอยู่

วิธีถัดมาเลือกใช้บรรจุภัณฑ์ในการใส่ของเป็นรีไซเคิล ไม่ว่าจะเป็นน้ำดื่มหรืออาหารที่สามารถนำกลับมาใช้ได้อีกครั้ง เพื่อลดการใช้แล้วทิ้ง

วิธีสุดท้ายทิ้งขยะให้เป็นที่ ทิ้งในจุดที่มีถังขยะ เจ้าหน้าที่จะได้นำขยะไปกำจัดได้ง่ายขึ้น ไม่เกลื่อนกลาดตามข้างทาง

ปัญหาขยะบนภูเขามีมานานแล้ว แต่ขยะก็ยังเกิดขึ้นเรื่อย ๆ และส่งผลเสียต่อสภาพแวดล้อมเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะสภาพแวดล้อมที่มีสัตว์ป่าอยู่เป็นจำนวนมาก โดยคนที่ขึ้นมาบนภูเขาไม่ว่าจะเป็นนักปีนเขาหรือนักท่องเที่ยวก็ตาม ควรตระหนักถึงปัญหาเหล่านี้ โดยนำขึ้นมาแล้วนำกลับไป ไม่ทิ้งข้างทาง สภาพแวดล้อมธรรมชาติที่งดงามก็จะไม่เสื่อมสภาพลง สิ่งแวดล้อมก็จะน่าอยู่มากยิ่งขึ้น และการกำจัดขยะไม่ได้เป็นหน้าที่ของคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง แต่เป็นหน้าที่ของทุกคนที่จะต้องรับผิดชอบและช่วยกันดูแลสิ่งแวดล้อมให้สะอาดและน่าอยู่

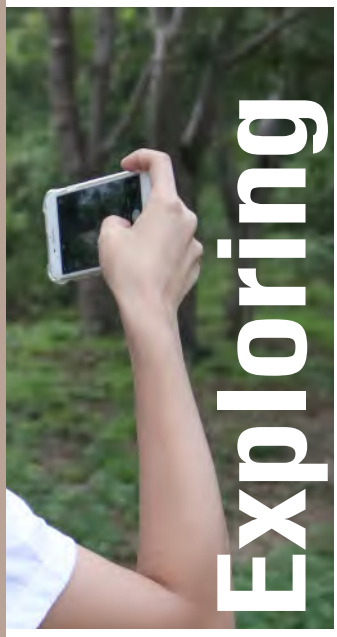
ไม่ว่าทุกคนจะไปไหน ที่ใด ให้ลดการทิ้งขยะ โดยทำให้เป็นนิสัย สร้างขยะให้น้อย และการไปชื่นชมธรรมชาติ เที่ยวชมป่าเขายังต้องระมัดระวังอย่าทิ้งอะไรไว้ “ขยะของเรา อย่าให้คนอื่นต้องตามไปเก็บ”

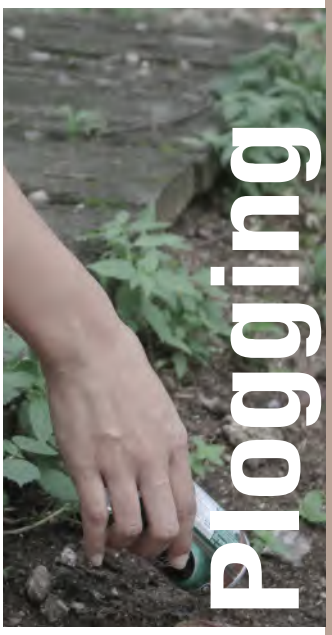
โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 05/12/2569 00:13:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

Green Exercise

: ธนพร กันทะเสน และ สิตานันท์ รีเอี่ยม
: ธนพร กันทะเสน

คุณเคยได้ยิน การออกกำลังกายสีเขียวหรือไม่ การออกกำลังกายไม่ได้มีเพียงแค่การออกกำลังกายในโรงยิมหรือในสนามกีฬาเท่านั้น เราสามารถเลือกที่จะออกมาสัมผัสบรรยากาศท่ามกลางธรรมชาติ ซึ่งผลการวิจัยจาก University of Essex มหาวิทยาลัยวิจัยในรัฐเอสเซ็กซ์ ประเทศอังกฤษรองรับว่า Green exercise หรือการออกกำลังกายสีเขียว เป็นการออกกำลังกายท่ามกลางธรรมชาติ นอกจากส่งผลดีต่อร่างกายแล้ว ยังส่งผลดีทางจิตใจ

การออกกำลังกายสีเขียวต่างจากการออกกำลังกายธรรมดาที่สามารถทำให้ผู้ออกกำลังกายมีความรู้สึกในเชิงบวก ได้รับวิตามินดี เพิ่มแรงจูงใจ สร้างแรงบันดาลใจในการออกกำลังกาย เพิ่มความเพลิดเพลิน และการหลบหนีจากการใช้ชีวิตประจำวันที่แสนจะเหน็ดเหนื่อย และที่สำคัญยังมีส่วนช่วยในการปรับอารมณ์ของผู้ป่วยโรคซึมเศร้า และผู้ที่มีความวิตกกังวลได้อีกด้วย โดยมีวิธีง่าย ๆ ดังนี้

Exploring ออกไปสำรวจธรรมชาติ

ให้วันหยุดของคุณเป็นวันที่ได้ออกไปสำรวจธรรมชาติ พาตัวเองไปทำความรู้จักกับสภาพแวดล้อมที่อยู่ใกล้ตัวคุณ ในประเทศไทยอุดมสมบูรณ์ไปด้วยธรรมชาติ ภาคเหนือที่รายล้อมไปด้วยภูเขา หรือภาคใต้รายล้อมไปด้วยทะเล หมู่เกาะ

นอกจากนี้ยังมีอุทยานกว่า 131 แห่งให้คุณสามารถออกไปสำรวจธรรมชาติได้ พกโทรศัพท์มือถือ หรือจะชวนเพื่อนออกไปเดินเล่นท่ามกลางธรรมชาติ คุณจะได้รับประโยชน์จากการเดินเล่นถ่ายภาพโดยที่คุณไม่รู้ตัว เพราะแค่เพียงคุณเดินถ่ายภาพไปเรื่อย ๆ ก็เปรียบเสมือนคุณได้ออกกำลังกายไปในตัวนั่นเอง

Gardening เติบโตไปพร้อมกับสวนของคุณ

การทำสวนก็เป็นอีกหนึ่งกิจกรรมที่ทำให้เสียเหงื่อไม่ต่างจากการออกกำลังกายทั่วไปนอกจากคุณจะได้สุขภาพตัวเองดีขึ้นแล้วยังสามารถเพิ่มพื้นที่สีเขียวไปในตัวอีกด้วย

Plogging วิ่งเก็บขยะ

ในปัจจุบัน มีกิจกรรม Plogging เป็นเทรนด์ออกกำลังกายแนวใหม่จากประเทศสวีเดน ที่กำลังพูดถึงไปทั่วโลก เกิดขึ้นครั้งแรกเมื่อปี 2559 โดยเป็นการรวมกันของ 2 กิจกรรม คือ การ Jogging และ Plocka Upp (ภาษาสวีเดน แปลว่าหยิบขึ้นมา) ซึ่งเป็นการวิ่งออกกำลังไปพร้อมกับการเก็บขยะระหว่างทาง โดยมีการเตรียมถุงขยะเพื่อไปใส่ขยะ กิจกรรมนี้ก็เป็นส่วนหนึ่งของการออกกำลังกายท่ามกลางธรรมชาติที่ทำให้เราหันมาใส่ใจสิ่งแวดล้อมได้มากขึ้น และยังสร้างประสบการณ์ใหม่ของการวิ่งได้อีกด้วย

การออกกำลังกายไม่ว่าคุณจะวิ่ง เดิน หรือทำกิจกรรรมต่าง ๆ รูปแบบใด ท้ายสุดแล้ว ทุกกิจกรรมจะตอบแทนคุณประโยชน์ให้คุณเสมอ อาจจะมองเห็นเพียงแค่ผลลัพธ์ทางสุขภาพกาย แต่ถ้าสภาพแวดล้อมพร้อมที่จะสนับสนุนการออกกำลังกายของคุณไปด้วย มันก็จะสร้างผลลัพธ์ทางจิตใจให้คุณได้เช่นกัน

โดย ผู้เข้าชมเว็บไซต์ หมายเลข IP: 115.2369.60.15:20 และหมดอายุ วันที่ 31/12/2569 23:59:59

5 ไอเทม พกง่าย ใช้สะดวก

: จุฑาทิพย์ บัวเขียว

ถึงเวลานี้เชื่อว่าหลายคนคงอยากมีส่วนร่วมในการลดปริมาณขยะให้กับโลก แต่ถ้าจะให้พกพาอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่จำเป็นต้องใช้ในชีวิตประจำวันอย่างแก้วน้ำ ช้อน จาน ชาม ติดตัวไปด้วยทุกที่ก็คงจะไม่ไหว ทำให้จำเป็นที่จะต้องรับพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้ง เช่น การรับช้อนพลาสติก หลอด หรือถุงพลาสติกจากร้านค้า แต่ปัญหาเหล่านั้นจะหมดไป เนื่องจากปัจจุบันมีการออกแบบสิ่งของและภาชนะที่พกพาง่าย สะดวก มีขนาดเล็ก กะทัดรัด แถมยังสามารถใช้งานได้เทียบเท่ากับภาชนะปกติ ทำให้เราสามารถใช้ชีวิตในวิถีแบบกรีนได้ในทุก ๆ วัน โดยไม่ลำบากอีกต่อไปเพียงแค่พับและเก็บใส่กระเป๋าก็สามารถพกพาไปใช้ในสถานที่ต่าง ๆ ได้สะดวกมากขึ้น

1

ถุงซิลิโคนถนอมอาหาร

ถุงประเภทนี้มีความยืดหยุ่นและทนความร้อนสูง สามารถใส่อาหารได้ทุกประเภท มีซิปล็อกปิดสนิท และยังมีคุณสมบัติในการช่วยถนอมอาหาร เราสามารถใช้ถุงซิลิโคนแทนถุงพลาสติกบรรจุอาหารได้

2

แก้วพับได้

ทำจากซิลิโคน Food Grade ใส่ได้ทั้งร้อนและเย็น สามารถล้างทำความสะอาดได้ด้วยน้ำยาล้างจานทั่วไป หากต้องการใช้ค่อยยืดออก และพับเก็บเมื่อใช้งานเสร็จแล้ว พกพาไปไหนก็สะดวก

4

กล่องพับได้

ทำจากซิลิโคน Food Grade ทนความร้อนได้ถึง 200 องศาเซลเซียส สามารถเข้าไมโครเวฟได้ ฝาล็อกปิดสนิทไม่ต้องกลัวหกเลอะเทอะ พับได้พกพาสะดวกไม่เปลืองพื้นที่ในกระเป๋า

3

หลอดพกพา

ปัจจุบันมีหลอดหลากหลายประเภทให้เลือกใช้ ได้แก่ หลอดสเตนเลส หลอดกระดาษ หลอดไม้ไผ่ และหลอดซิลิโคนโดยความพิเศษของหลอดซิลิโคนนั่นคือสามารถพับเก็บใส่กล่องเล็ก ๆ พกพาไปกับเราได้ทุกที่

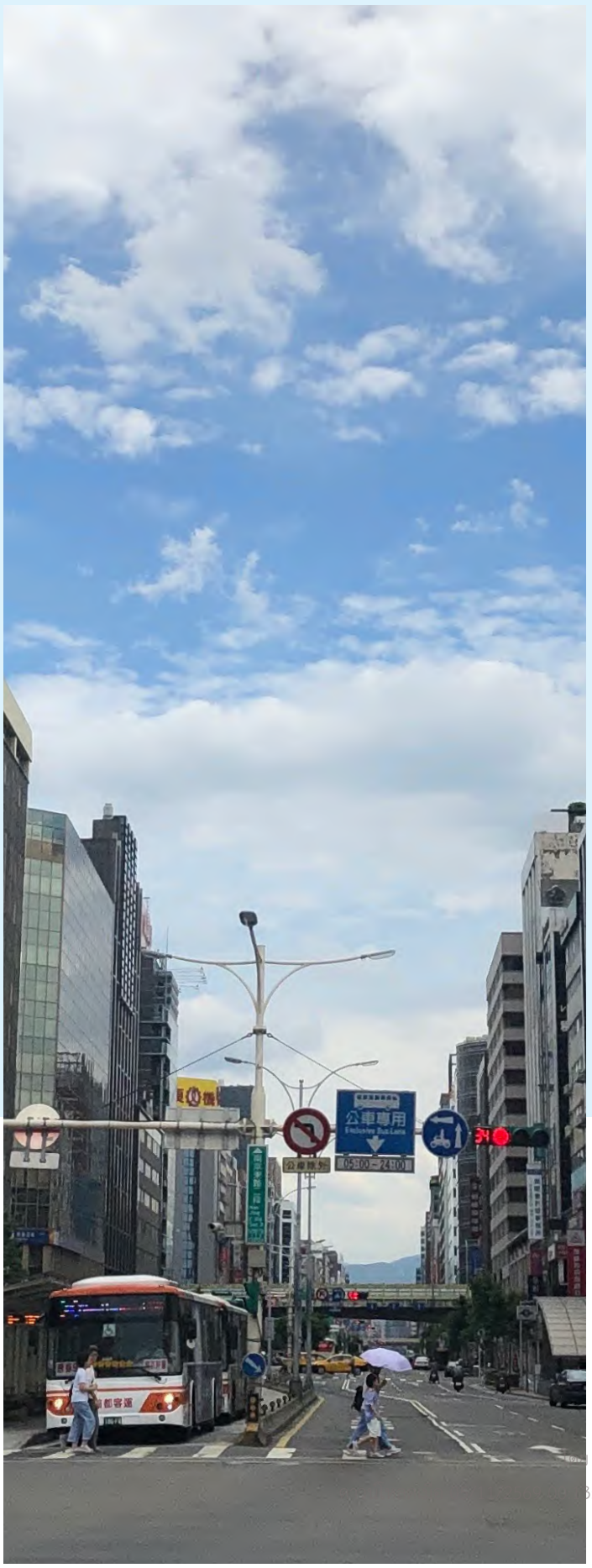
5

ช้อนส้อมและตะเกียบพกพา

ช้อนและตะเกียบแบบต่อด้ามจับสามารถถอดเก็บได้ง่ายพกพาสะดวก น้ำหนักเบา และมีความแข็งแรงกว่าช้อนพลาสติกทั่วไป สามารถถอดด้ามต่อเพื่อความสะดวกในการพกพายิ่งขึ้น

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 05/11/2569 00:13:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

公車專用
Exclusive Bus Lane
05:00 - 24:00

Angkaew Plus+ GO INTER (NATIONAL)

‘ข้อจำกัด’ อาจดูเป็นคำที่สื่อถึงความหมายในแง่ลบ แต่สำหรับบางประเทศคำว่าข้อจำกัดกลับทำให้เกิดการพัฒนาได้อย่างก้าวกระโดด

เช่นเดียวกับสองประเทศและอีกหนึ่งเมืองเกาะนี้ ที่ต้องต่อสู้กับข้อจำกัดด้านภูมิประเทศ และทรัพยากรธรรมชาติ แต่เพราะมีน้อยจึงทำให้เห็นคุณค่า กลายเป็นสิ่งที่ผลักดันการพัฒนาเมืองให้เป็นไปควบคู่กับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม จนกลายเป็นเมืองต้นแบบการจัดการขยะที่ถูกยกย่องในระดับโลก

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 05/12/2569 00:13:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

ไต้หวัน สองทศวรรษกับการจัดการปัญหาขยะที่ยั่งยืน

: ตรีรัก วงศ์รัตนโสภณ
: ชยพงศ์ เชื่อนยัง

ภาพผู้คนออกมายืนรอข้างถนนพร้อมกับถุงใบใหญ่ โดยมีเสียงเพลง A Maiden's Prayer หรือเพลง Fur Elise ดังประกอบ เป็นภาพที่ไม่คุ้นตานักในมุมมองของนักท่องเที่ยวต่างชาติ แต่เป็นสิ่งที่ประชาชนชาวไต้หวันทำเป็นกิจวัตร สิ่งที่เขาเหล่านั้นกำลังยืนรอคือ รถขยะ เพื่อที่จะทิ้งขยะซึ่งถูกคัดแยกอย่างเรียบร้อยจากครัวเรือน และเสียงเพลงทั้งสองก็เป็นสัญญาณเตือนว่ารถขยะกำลังมาแล้วนั่นเอง

ย้อนกลับไปช่วงปี 2523 - 2532 ไต้หวันพยายามพัฒนาเมืองครั้งใหญ่ ทั้งในด้านเศรษฐกิจและด้านการท่องเที่ยว ผู้คนหลั่งไหลจากต่างจังหวัดเข้าสู่ไทเป ทำให้ประสบปัญหาประชากรล้น จึงเกิดปัญหาที่ตามมาอย่างเลี่ยงไม่ได้คือ ปัญหาขยะล้นเมือง เพราะการทิ้งขยะสามารถทำได้ง่าย ๆ โดยการนำขยะไปทิ้งรวมกันในถังขยะที่เทศบาลจัดไว้ หรือกระทั่งกองทิ้งรวมกันตามท้องถนน ทำให้ขยะส่งกลิ่นไม่พึงประสงค์ ไม่เพียงแค่ขยะเหล่าสัตว์จำพวกหนูหรือแมลงก็มากขึ้นตามไปด้วย ไต้หวันพัฒนาขึ้นแต่ก็ได้รับสมญา "เกาะขยะ" (Garbage Island) เป็นของแถม

รัฐบาลไต้หวันใช้เวลาเพียงไม่กี่ทศวรรษจัดการปัญหาขยะอย่างจริงจัง อดีตเกาะขยะจึงกลายเป็นเมืองที่เป็นโมเดลการจัดการขยะระดับโลกในปัจจุบัน และเมืองหลวงอย่างไทเปก็ติดอันดับเมืองน่าอยู่ที่พัฒนาอย่างต่อเนื่อง 5 อันดับแรกของโลก (จากการจัดอันดับโดย Economist-Intelligence Unit ประจำปี 2561) เรียกได้ว่าปัญหาขยะของไต้หวันในอดีตนั้นไม่ต่างจากปัญหาที่ประเทศไทยกำลังประสบอยู่ในทุกวันนี้เลย

แล้วมาตรการแบบไหนกันนะที่สามารถใช้พัฒนาเมืองให้ '**กริ๊บ**' ได้ภายในไม่กี่สิบปี

1

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
อนุญาตให้ใช้ได้ตั้งแต่ 01/12/2569 00:13:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

‘ขยะ’ ไม่ใช่เรื่องของใครคนใดคนหนึ่ง

รัฐบาลไต้หวันเริ่มต้นใช้ไม้แข็งกับประชาชน ด้วยการร่างกฎหมายเกี่ยวกับการคัดแยกขยะ วางแนวทางการกำจัดขยะอย่างเข้มข้น การไม่คัดแยกขยะหรือทิ้งขยะไม่ถูกที่มีบทลงโทษทางกฎหมาย การวางถังขยะหน้าครัวเรือนประชาชนถูกยกเลิก ถังขยะสาธารณะถูกลดจำนวนลงและเปลี่ยนเป็นถังขยะแบบแยกประเภท และสิ่งทดแทนจำนวนถังขยะที่หายไปเป็นจำนวนมากคือ รถขยะกับเสียงเพลงอันเป็นเอกลักษณ์ ขยะต่าง ๆ ต้องถูกแยกประเภทก่อน ซึ่งคนแยกขยะแล้วนำมาทิ้งก็คือตัวประชาชนเอง

รถขยะของไต้หวันแบ่งเป็นสองประเภทคือ รถสีเหลืองสำหรับทิ้งขยะทั่วไป และรถสีขาวสำหรับทิ้งขยะรีไซเคิล ที่นี่ไม่มีเจ้าหน้าที่ของเทศบาลมาเก็บให้เหมือนบ้านเรา เจ้าหน้าที่แค่จับตาดูว่าเราทิ้งขยะถูกประเภทหรือไม่เท่านั้น สำหรับไทเปถุงขยะที่ใส่ขยะมาทิ้งต้องเป็นถุงขยะที่จำหน่ายโดยรัฐบาล มีบาร์โค้ดกำกับ ถือเป็นค่ากำจัดขยะ ส่วนในภูมิภาคอื่น ๆ ของไต้หวันประชาชนต้องเสียค่ากำจัดขยะมากน้อยตามค่าน้ำที่ใช้ในแต่ละเดือน เพราะทางรัฐมองว่าหากบ้านไหนใช้น้ำเยอะนั่นหมายความว่าขยะต้องเยอะตามไปด้วย

ภาครัฐเป็นผู้ออกนโยบายการเปลี่ยนแปลง ภาคเอกชนเป็นผู้สอดรับและเป็นอีกหนึ่งหัวเรือใหญ่ในการกำจัดขยะในไต้หวันครั้งนี้ ผู้ผลิตสินค้าอุปโภคบริโภคเปลี่ยนวัสดุที่นำมาใช้ผลิตเป็นบรรจุภัณฑ์ เพียงลองเดินเข้าไปในร้านสะดวกซื้อไต้หวัน แล้วลองยืนมองตู้แช่เครื่องดื่ม ขวดที่ใช้บรรจุน้ำจะเป็นพลาสติกประเภทที่สามารถรีไซเคิลได้ และบรรจุภัณฑ์ใส่นมแบบกล่องกระดาษเพื่อลดการใช้หลอดพลาสติกในการดื่ม ผู้คนที่ไปจับจ่ายใช้สอยในซูเปอร์มาร์เก็ตหรือมินิมาร์ทต้องเตรียมถุงผ้าสำหรับใส่ของไปเอง เพราะที่ไต้หวันหากต้องการรับถุงพลาสติกต้องเสียค่าถุงพลาสติกเพิ่มเติม แม้จะเป็นค่าใช้จ่ายที่ไม่มากนัก เพียงแค่ 1 ดอลลาร์-ไต้หวัน (ประมาณ 1 บาท) ต่อถุงขนาดกลางหนึ่งใบ แต่ก็เป็นการปลูกฝังความคิด ว่าการใช้ถุงพลาสติกสิ้นเปลืองนั้นมีราคาที่ต้องจ่าย

2

3

รัฐบาลได้สร้างคุณค่าแก่ขยะ และสร้างแนวคิดที่ว่า ‘**ขยะมีราคา**’ แก่ประชาชน ในยุคแรกของนโยบายการจัดการปัญหาขยะ รัฐบาลรับซื้อขวดพลาสติกที่สามารถนำไปรีไซเคิลได้จากประชาชนในราคาสูงมาก ประมาณกิโลกรัมละ 20 บาท เพื่อสร้างแรงจูงใจให้ประชาชนคัดแยกขยะ ภายหลังจึงค่อย ๆ ปรับลดราคาขวดพลาสติกลง จนปัจจุบันขวดพลาสติกมีราคาเพียงกิโลกรัมละ 1 บาท แต่สิ่งที่ยังหลงเหลืออยู่คือนิสัยการแยกขยะและแนวคิดที่ไม่มองว่าขยะไร้ค่าอีกต่อไป

หากเปรียบสังคมเป็นผืนป่า คนในสังคมเปรียบเสมือนต้นไม้ที่ยืนต้นแข็งแรง เด็กและเยาวชนคือกล้าไม้ที่จะเติบโตไปเป็นกำลังสำคัญของสังคมในอนาคต นโยบายการจัดการขยะของไต้หวันจึงให้ความสำคัญต่อการปลูกฝังระเบียบวินัยในสถานศึกษาเช่นกัน โรงเรียนและมหาวิทยาลัยต้องแยกขยะก่อนทิ้งอย่างจริงจัง เทศบาลมีมาตรการเด็ดขาดในการไม่ส่งรถขยะเข้าไปเก็บขยะของสถานศึกษาที่ไม่แยกขยะให้เรียบร้อย แต่ละเมืองของไต้หวันไม่ได้มีขนาดใหญ่เหมือนประเทศไทย โรงเรียนก็มีขนาดเล็กลงตามไปด้วย ในพื้นที่จำกัดกับขยะปริมาณมากที่นักเรียนทิ้งในหนึ่งวันคงเป็นสภาวะที่ไม่น่าอยู่นัก แต่เหตุการณ์แบบนั้นก็ไม่ได้เกิดขึ้นบ่อยในอดีต และไม่เกิดขึ้นแล้วในปัจจุบันเพราะนักเรียน-นักศึกษาสามารถคัดแยกขยะได้โดยไม่ได้มองว่าเป็นสิ่งยุ่งยาก เริ่มจากการรับผิดชอบขยะของตัวเองในสังคมจำลองขนาดเล็กอย่างสถานศึกษาไปสู่การรับผิดชอบส่วนรวมในสังคมของการใช้ชีวิตจริง

(1) ชาวบ้านในไทจงล้างและคัดแยกขยะก่อนนำมาขายที่สถานีกำจัดขยะต้าฟง
(2) บ้านในไต้หวันมีพื้นที่จำกัดจึงต้องคัดแยกของออกมาขายเมื่อย้ายบ้าน
(3) ป้ายแสดงราคาขยะรีไซเคิลชนิดต่าง ๆ ด้านในคือพนักงานที่คอยบันทึกข้อมูลเมื่อมีประชาชนคัดแยกของมาวางบนตราชั่ง

ภาพนี้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 05/12/2569 00:00 และพิมพ์เมื่อ 05/12/2569 23:59:59

แม้ฝนจะตกแต่ที่สถานีกำจัดขยะก็มีผู้คนแวะเวียนมาไม่ขาด

ธุรกิจสิ่งแวดล้อม จากประชาชน เพื่อประชาชน

ธุรกิจภาคเอกชนที่เติบโตขึ้นมาพร้อมนโยบายล้างขยะจากเกาะไต้หวันคือ ธุรกิจการกำจัดขยะ ผู้เขียนและทีมงานได้มีโอกาสพูดคุยกับตัวแทนของบริษัทต้าฟง (Da Fon Environmental Technology Co. Ltd) บริษัทรีไซเคิลครบวงจรรายใหญ่ของไต้หวัน เพื่อไปเยี่ยมชม **"สถานีกำจัดขยะ"** ในเมืองไทจง เมืองหลักอีกเมืองของไต้หวัน

สถานีกำจัดขยะ ดำเนินการภายใต้ความคิดที่จะให้ประชาชนเป็นฝ่ายเดินเข้ามาหาโรงงาน เป็นสถานีขนาดเล็กให้คนสามารถนำขยะมาขายได้ แน่นอนว่าภายใต้ข้อแม้ว่าต้องคัดแยกประเภทมาแล้วเรียบร้อย ขวดพลาสติกที่จะนำมาขายได้ต้องเป็นส่วนที่รีไซเคิลได้จริง ๆ เฉพาะส่วนขวด โดยต้องไม่มีฝาหรือฉลากติดมาด้วย

หากจะเปรียบเทียบให้เห็นภาพสถานีกำจัดขยะของต้าฟงจะเหมือนร้านรับซื้อของเก่าขนาดใหญ่ที่อัปเกรดแล้วของบ้านเรา ตั้งอยู่ใกล้กับชุมชน เพื่อให้ง่ายต่อการนำขยะเข้ามาขาย มีตราชั่งดิจิทัลที่มีมาตรฐาน และพนักงานประจำการคอยจับตาดู ส่วนหน้าที่การนำไปชั่งและแยกขยะรีไซเคิลตามล็อกที่โรงงานจัดไว้นั้นเป็นหน้าที่ของประชาชนเองทั้งหมด คนไทยอาจไม่ชินกับวัฒนธรรมการบริการแบบนี้ แต่ปฏิเสธไม่ได้ว่าการรับผิดชอบการคัดแยกขยะด้วยตนเอง ทำให้คนไต้หวันมีวินัยกับการทิ้งขยะอย่างเป็นที่ประจักษ์ได้จริง ๆ

ขยะทั่วไป เช่น ขยะพลาสติก ขวดแก้ว กระดาษ เหล่านี้ผู้คนสามารถคัดแยกได้ง่าย ส่วนเครื่องใช้ไฟฟ้าที่มีชิ้นส่วนซับซ้อน ก็มีกฎหมายกำหนดชัดเจนว่าประชาชนต้องส่งคืนให้รัฐบาลเพื่อจัดการแยกชิ้นส่วนอย่างถูกวิธี เครื่องใช้ไฟฟ้าเหล่านั้นคือ โทรทัศน์ ตู้เย็น แอร์ เครื่องซักผ้า รวมไปถึงรถยนต์เก่า ประชาชนต้องส่งคืนขยะอิเล็กทรอนิกส์เหล่านี้ให้รัฐบาล โดยมีบริษัทอย่างต้าฟงเข้ามาทำหน้าที่เป็นผู้ติดต่อประสานงาน นัดหมายระหว่างประชาชนกับรถขนส่งจากบริษัทแยกขยะเฉพาะทาง ค่าใช้จ่ายทั้งหมดมาจากกองทุนของรัฐบาลที่จัดตั้งขึ้นโดยเงินภาษีประชาชน ซึ่งหักจาก ณ ที่จ่ายเมื่อประชาชนซื้อเครื่องใช้ไฟฟ้าหรือรถยนต์มาตั้งแต่ต้น เป็นการจัดการขยะแบบวัฏจักรที่มีประสิทธิภาพอย่างแท้จริง

ย้อนมองเมืองไทย

ประเทศไทยในปัจจุบันหันมาใส่ใจปัญหาขยะกันมากขึ้น ผู้คนจำนวนหนึ่งเริ่มออกมาเคลื่อนไหวเพื่อรณรงค์ในการลดการใช้พลาสติก แม้แต่ห้างสรรพสินค้าหรือร้านสะดวกซื้อรายใหญ่ในประเทศก็หันมาใช้นโยบายงดใช้ถุงพลาสติก องค์กรการศึกษารณรงค์เพื่อเป็นโรงเรียนและมหาวิทยาลัยสีเขียว ทุกการเคลื่อนไหวล้วนเป็นสัญญาณที่ดีต่อการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ในอนาคต แต่มันเพียงพอแล้วหรือไม่ ในเมื่อปัญหาขยะเป็นปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อโลกในวงกว้าง และเป็นปัญหาที่ควรเป็นเรื่องของทุกคน

ไต้หวันดำเนินนโยบายกำจัดขยะโดยการคำนึงถึงทุกภาคส่วนของสังคม ระบบการศึกษามีส่วนสำคัญยิ่งในการปลูกฝังเยาวชน ภาคเอกชนดำเนินธุรกิจโดยคำนึงกฎหมายเป็นสำคัญ และประชาชนทุกคนมีส่วนให้การรับผิดชอบในการแก้ปัญหาของสังคม

แล้วประเทศไทยล่ะ ในแต่ละปีคนไทยทิ้งขยะรวมกันมากกว่า 27 ล้านตัน กรมมลพิษรายงานว่าขยะในปี 2561 มากขึ้นจากปี 2560 1.64% และมีแนวโน้มมากขึ้นทุกปี ถึงเวลาที่ทุกภาคส่วนต้องจับมือกันแก้ไขปัญหาขยะอย่างจริงจังได้แล้วหรือยัง

ถึงเวลาที่เราจะใช้ไม้แข็งกับประเทศไทย...
กับตัวเองได้แล้วหรือยัง?

ใช้ ผู้ใช้ทั่วไป
สงวนลิขสิทธิ์ 05/11/2563 10:15:20 และหมดอายุ 05/12/2563 23:59:59

บทความนี้ได้รับเงินสนับสนุนบางส่วนจากทุนผลิตผลงานสำหรับแขนงวิชาการหนังสือพิมพ์และสื่อสิ่งพิมพ์ ณ ต่างประเทศ ปีงบประมาณ 2/2561 ในชื่อโครงการ ไต้หวัน: ต้นแบบการอนุรักษ์ควบคู่กับการพัฒนา

Angus กระเป๋าเดินทาง จากพลาสติก 100%

: ชยพงศ์ เชื่อนยัง

กระเป๋าเดินทาง อุปกรณ์คู่ใจของนักเดินทาง มักมีหลายขนาด หลากสีสัน และรูปแบบแตกต่างกันไป แต่คุณทราบหรือไม่ เมื่อกระเป๋าเดินทางหมดอายุการใช้งาน จุดจบของมันคือที่ไหน

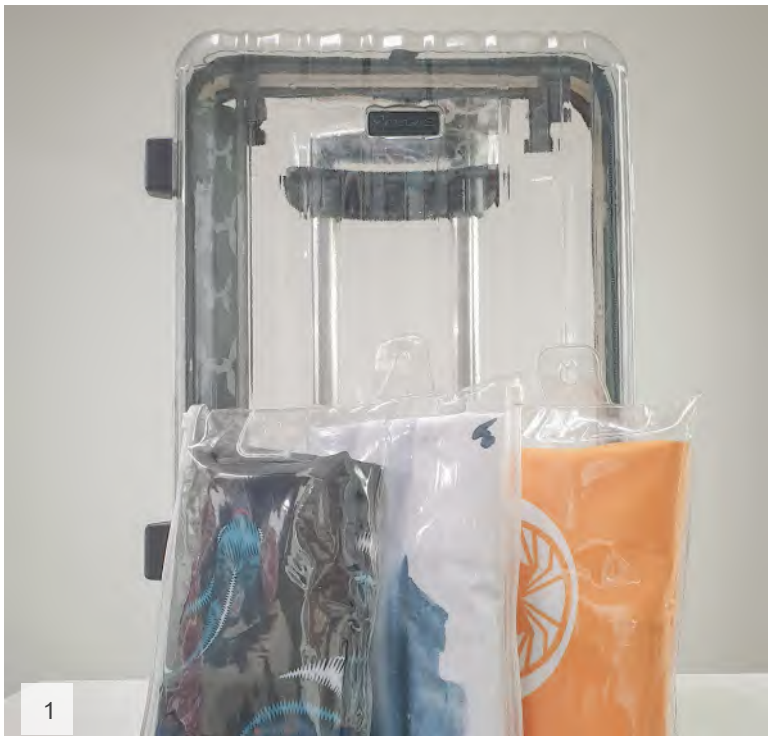
ที่ประเทศไต้หวันเมื่อกระเป๋าเดินทางของคุณเกิดความเสียหายเกินกว่าจะซ่อมแซมจนกลายเป็นขยะ จุดหมายปลายทางก็ไม่พ้นการถูกนำไปกำจัด เนื่องจากเป็นพลาสติกประเภทที่ไม่สามารถนำไปรีไซเคิลได้ ซึ่งแน่นอนว่าทำให้สิ้นเปลืองพลังงานรวมไปถึงค่าใช้จ่ายที่เพิ่มมากขึ้น

จากปัญหานี้ **เจเน็ต แวง** (Janet Wang) นักธุรกิจหญิงชาวไต้หวัน เจ้าของบริษัทผลิตกระเป๋า เธอมีคำถามกับตัวเองว่า จะทำอย่างไรจึงจะสามารถช่วยลดปริมาณขยะพลาสติกของประเทศไต้หวันลงได้ และคำตอบของเธอคือ การรีไซเคิล (Recycle) เธอจึงเลือกเปลี่ยนแนวทางการผลิตกระเป๋าและอุปกรณ์เดินทางของเธอใหม่ จึงเป็นจุดเริ่มต้นของกระเป๋าใบใสของแบรนด์ **แองกัส** (Angus) ที่ผลิตขึ้นมาจากขยะพลาสติกที่ถูกทิ้งภายในประเทศไต้หวัน

เหตุผลที่แบรนด์แองกัสเลือกผลิตกระเป๋าพลาสติกใส เพราะวัสดุที่นำมาผลิตเป็นพลาสติกที่ไม่มีสีผสม จึงสามารถนำไปรีไซเคิลได้ 100% นอกจากนี้ยังแก้ไขปัญหาความเป็นส่วนตัวของเหล่านักเดินทางโดยการใช้ผ้าบุแทนสีพลาสติก โดยมีหลากหลายสีและลวดลายให้นักเดินทางได้เลือกตามต้องการ หากยังไม่ถูกใจก็สามารถออกแบบลวดลายผ้าบุของตัวเองได้

“ลูกค้าของเรามีหลายรูปแบบ บางคนก็ประทับใจลวดลายของเรา บางคนก็อยากได้ลวดลายเฉพาะตัวของพวกเขา ก็สามารถนำมาให้แบรนด์ของเราทำได้ตามที่ต้องการ และหากใช้กระเป๋าจนชำรุดก็สามารถนำกลับมาให้เราซ่อมแซมได้โดยไม่มีค่าใช้จ่ายใด ๆ” เธอกล่าวด้วยรอยยิ้ม

ด้วยเหตุนี้ นอกจากกระเป๋าของแบรนด์แองกัสจะนำขยะมาผลิตใหม่ให้กลายเป็นกระเป๋าเดินทางใบงามคู่ใจนักเดินทางแล้ว ยังสามารถลดขยะที่สามารถกลายเป็นปัญหาสิ่งแวดล้อมให้กับประเทศไต้หวันได้อีกด้วย นับเป็นนวัตกรรมที่ทำให้เราสามารถปรับตัวเข้ากับสถานการณ์เรื่องสิ่งแวดล้อม และใช้ชีวิตได้อย่างสะดวกสบายในการออกแบบลวดลายที่เป็นของตนเองโดยไม่ต้องซ้ำแบบกับใคร

1

2

ทุกวันนี้ประเทศไต้หวันเป็นประเทศอันดับต้น ๆ ของโลกที่สามารถจัดการกับปัญหาขยะได้เป็นอย่างดี ประชากรของประเทศไต้หวันสร้างขยะรายวันเพียง 850 กรัมต่อคน ลดลงจาก 1.2 กิโลกรัม ภายในระยะเวลา 15 ปีที่ผ่านมา การนำขยะกลับมาใช้ใหม่มีแนวโน้มสูงมากขึ้นกว่า 50% และกระเป๋าพลาสติกใสจากแบรนด์แองกัสก็เป็นฟันเฟืองหนึ่งในความเคลื่อนไหวนี้

(1) กระเป๋าจากพลาสติกรีไซเคิลที่สามารถตกแต่งได้ตามใจชอบ
(2) เจเน็ต แวง กับผลิตภัณฑ์เพื่อสิ่งแวดล้อม

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
สำเนานี้ให้เพื่อ 05/11/2569 00:13:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

บทความนี้ได้รับเงินสนับสนุนบางส่วนจากทุนผลิตผลงานสำหรับแขนงวิชาการหนังสือพิมพ์และสื่อสิ่งพิมพ์ ณ ต่างประเทศ ปีงบประมาณ 2/2561 ในชื่อโครงการ ไต้หวัน: ต้นแบบการอนุรักษ์ควบคู่กับการพัฒนา

ทางของแก้ว

: ตรีรัก วงศ์รัตนโสภณ

คุณเชื่อในประโยคที่ว่าเพื่อนกันตัดกันไม่ขาดบ้างไหม? ความจริงผมก็ไม่แน่ใจนักหรอก... ผมเพียงแต่จดจำพวกเขาได้ดี และเชื่อว่าเราจะได้พบกันใหม่ในสักวันหนึ่ง

ผมกำเนิดจากความร้อน เป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา ถูกทำให้เย็น และบรรจุน้ำไว้ภายใน บางอย่างในตัวบอกว่าผมคือ แก้ว ตัวผมไม่ก่อให้เกิดปฏิกิริยาเคมีที่ทำให้รสชาติอาหารเปลี่ยนไป เช่นนี้ผมถึงเป็นภาชนะที่สามารถคงสภาพและรสชาติเครื่องดื่มได้ดีกว่าพลาสติก สิ่งเหล่านี้ผมรับรู้ได้โดยไม่จำเป็นต้องถูกสอน (แต่ผมไม่แน่ใจนักว่าพลาสติกคืออะไร) ผมถูกบรรจุลงในกล่องพร้อมกับเหล่าเพื่อนแก้วขวดอื่น ๆ พวกเราต่างเรียกกันและกันว่าแก้ว ผมว่าเรามีความผูกพันบางอย่าง อาจเป็นเพราะเราถูกผลิตขึ้นมาพร้อมกันและอยู่ในกล่องเคียงข้างกันขณะถูกขนส่ง

ผมไม่แน่ใจว่าคุณรู้จักบ้านของผมไหม ทางตะวันออกเฉียงใต้ของประเทศที่ใหญ่เป็นลำดับต้น ๆ ของโลกอย่างจีน มีเกาะขนาดกะทัดรัดที่ชื่อว่า “ไต้หวัน” ตั้งอยู่ แม้จะเป็นเกาะขนาดเล็ก แต่กลับถูกยกย่องอย่างยิ่งใหญ่ว่าเป็นเมืองต้นแบบการจัดการขยะระดับโลกเคียงคู่มากับประเทศพัฒนาแล้วอย่างอังกฤษ แคนาดา และญี่ปุ่น ในแต่ละปีไต้หวันสามารถรีไซเคิลขยะได้มากถึง 55% จากจำนวนขยะทั้งหมด ผมว่านั่นเป็นจำนวนที่น่าทึ่งมากเลย สำหรับเกาะเล็ก ๆ แบบนี้

ผมไม่ได้อยู่ในเมืองหลวงหรอกนะ บ้านผมคือเมืองขนาดเล็กทางตอนเหนือของไต้หวันชื่อซินจู๋ (Hsinchu) เพราะไม่ใช่จุดหมายปลายทางหลักที่นักท่องเที่ยวนิยมมาอย่างไทเป ซินเป่ย หรือไทจง ที่นี่จึงเป็นเมืองที่ไม่วุ่นวายมากนัก รายล้อมไปด้วยภูเขา และมีลมแรงพัดผ่านตลอดเวลา สมกับที่ถูกเรียกว่า นครแห่งลม ไต้หวันถูกขนานนามว่าเป็นเมืองต้นแบบการจัดการขยะ โดยมีซินจู๋เป็นเหมือนแม่ทัพใหญ่ในอุตสาหกรรมรีไซเคิลแก้ว ที่นี่เป็นทั้งบ้านของศิลปินผู้สร้างสรรค์งานแก้วเป่า และที่ตั้งของโรงงานรีไซเคิลแก้วครบวงจรที่รีไซเคิลแก้วถึง 100,000 เมตริกตันต่อปี โรงงานนี้เองเป็นที่ซึ่งผมถือกำเนิดขึ้น

เพียงแค่เดินเข้าไปสำรวจตู้แช่เครื่องดื่ม คุณจะเห็นได้ว่าเครื่องดื่มของไต้หวันเกือบทั้งหมดเป็นขวดพลาสติกและกล่องกระดาษที่สามารถรีไซเคิลได้ ถูกออกแบบให้ดื่มจากบรรจุภัณฑ์ได้สะดวกเพื่อลดปริมาณการใช้หลอด แต่ถึงอย่างนั้นบริษัทเครื่องดื่มที่เลือกใช้แก้วเป็นบรรจุภัณฑ์ก็ยังคงมีอยู่ ในร้านสะดวกซื้อแห่งนี้มีพื้นที่เล็ก ๆ สำหรับผมและเพื่อน ๆ ที่มุมหนึ่งของตู้แช่เครื่องดื่ม พวกเราถูกจัดเรียงอยู่เคียงข้างกัน มีทั้งขวดใสแบบผม ขวดสีเขียว และขวดสีชา ผู้คนมากมายแวะเวียนเข้ามาในร้านสะดวกซื้อแห่งนี้ แก้วหลายใบถูกซื้อกลับไป บางขวดถูกเติมเข้ามา จึงมีเรื่องเล่าจากแก้วเรื่องใหม่ในทุก ๆ วัน

และนี่คือเรื่องราวของผมกับเหล่าเพื่อนแก้ว...

การเดินทางของผมเริ่มต้นขึ้นในเช้าที่ไม่ได้สดใสนักวันหนึ่ง ผมคิดว่าฝนใกล้จะตกเต็มที ผู้หญิงรูปร่างท้วมคนหนึ่งเดินเข้ามายืนหยุดที่หน้าชั้นวางเครื่องดื่ม เธอกวาดสายตาเร็ว ๆ ไปทั่ว ผมสังหรณ์ใจว่าวันนี้อาจเป็นคราวของผมเสียที่ที่ถูกพาออกไป... เป็นจริงดังความคิด ผมถูกหยิบจากชั้นวาง เป็นความรู้สึกที่ตื้นตันอย่างบอกไม่ถูก ความรู้สึกราวกับว่าชีวิตได้เริ่มต้นขึ้นเสียทีนั่นล่ะ

เครื่องดื่มที่ถูกบรรจุไว้ถูกดื่มจนหมด ตัวผมกำลังจะถูกทิ้ง คำว่า ‘ทิ้ง’ เพราะเป็น ‘ขยะ’ เคยเป็นเรื่องน่ากลัว แต่ความพิเศษของแก้วคือพวกผมไม่สามารถสลายหายไปได้ พวกผมสามารถรีไซเคิลได้ หรือก็คือผมเกือบจะเป็นอมตะเชียวล่ะ นั่นมันแจ่มมากอีกแล้ว การถูกทิ้งหรือกลายเป็นขยะเป็นแค่คำที่ใช้เรียกการเดินทางครั้งใหม่ของผมเท่านั้น

ในแต่ละวันคนไต้หวันต้องแยกขยะอย่างละเอียด แน่นอนว่ามีถังขยะสำหรับแก้วโดยเฉพาะ แต่ที่ซินจู๋พิเศษและแตกต่างออกไป ถังขยะประเภทแก้วรีไซเคิลของที่นี่ ไม่ได้มีเพียงถังขยะของเทศบาล แต่มีถังของ Spring-Pool Glass บริษัทที่ผลิตและรีไซเคิลแก้วรายใหญ่ที่สุดของไต้หวัน ถังนี้เกิดจากการตกลงร่วมกันของรัฐบาลและทาง Spring Pool Glass เทศบาลสามารถประหยัดค่าใช้จ่ายในการเก็บขยะ ส่วนบริษัทก็ได้รับแก้วที่สามารถนำไปรีไซเคิลได้ฟรี ๆ ถือว่าวิน-วินกันทั้งสองฝ่าย นั่นแหละทางที่พาผมมาอยู่ที่นี่ ตอนนี้ ผมถูกทิ้งใส่ถังรีไซเคิลของ Spring Pool Glass ที่แรกอาจยังไม่รู้ก็จริง แต่เพราะรถขยะไม่ได้มีเสียงสัญญาณเพลงที่คุ้นเคย (วิ่งผ่านร้านสะดวกซื้อทุกวันเชียวครับ) และคำยืนยันจากเพื่อนแก้วขวดใหม่บนรถขยะถึงได้มั่นใจว่าใช่

รถของบริษัทจะไปเก็บแก้วเหล่านี้แล้วส่งไปที่โรงงาน ที่ซึ่งแก้วจะถูกคัดแยกประเภท โดยแบ่งตามลักษณะและสีของแก้ว ขยะประเภทขวดแก้วทั้งสีใส สีเขียว และสีชา ที่โรงคัดแยกนี่เองที่ทำให้ผมพบแก้วหลายขวดที่ตั้งข้างกันในตู้แช่เย็น แก้วอีกขวดมาจากรถขยะสีขาวซึ่งเป็นรถขยะรีไซเคิลของเทศบาล พวกแก้วต้องถูกบดให้ละเอียด แล้วนำไปหลอมใหม่พร้อมกับทรายและสารเคมีบางชนิด สุดท้ายก็ขึ้นรูปกลับเป็นแก้ว มันอาจจะดูน่ากลัวไปสักหน่อย แต่ไม่ต้องห่วงนะครับ ผมถูกออกแบบมาให้ไม่รู้สึกเจ็บปวด ทุกอย่างเกิดขึ้นตามคำสั่งของลูกค้า (Made by order) เราอาจจะกลายเป็นขวดแก้วอีกครั้ง หรือกลายเป็นงานแก้วเป่าใหม่ ๆ ซึ่งผมไม่ใช่ขวดที่มีสิทธิ์เลือกหรอก แต่มันก็น่าตื่นเต้นดีออกนะ

ไม่ใช่แค่งานแก้วทั่วไปที่โรงงานนี้ผลิตขึ้น T.A. Wu คือผู้บริหารใหญ่ของ Spring Pool Glass เขาพยายามยกระดับของการรีไซเคิลแก้วด้วยการคิดค้นอิฐบล็อกสำหรับก่อสร้างจากแก้วรีไซเคิล อิฐชนิดนี้มีน้ำหนักเบาทนไฟ และเก็บเสียง ปัจจุบันมีโครงการระยะทดลองของทางบริษัทที่นำอิฐรีไซเคิลแก้วชนิดนี้ไปใช้ในการสร้างบ้านแล้ว ถือเป็นนวัตกรรมที่ดูจะเป็นทางเลือกแห่งอนาคตในการจัดการขยะประเภทแก้วที่ใช้งานได้จริง แก้วบางส่วนถูกส่งไปแลบทดลองเพื่อผลิตอิฐบล็อก ผมชะเง้อมองจาก

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ห้ามนำไปใช้เมื่อ 05/12/2569 00:13:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

สายพานที่เม็ดแก้ว (ผมเป็นหนึ่งในนั้น) กำลังถูกขนเรียง การเป็นนวัตกรรมนำสมัยอะไรแบบนั้นมันเท่ออกไม่ใช่เหรอ ผมคิด แต่ก็เป็นอีกครั้งที่ไม่ใช่คราวของผม

ถ้าไม่ถูกนำไปขึ้นรูปก็คงกลายเป็นอิฐจากแก้ว อย่างน้อยผมก็คิดว่าอย่างนั้น จนกระทั่งผมถูกบรรจุลงกล่องอีกครั้ง ผมจึงได้รู้ว่าที่นี่ยังไม่ใช่จุดหมายของผม แล้วความรู้สึกของการเดินทางก็กลับมาอีกครั้ง

รัฐบาลไต้หวันมีนโยบายสนับสนุนการท่องเที่ยวในทุกภูมิภาค โดยนโยบายหนึ่งที่ไต้หวันเลือกใช้คือการสนับสนุนงานศิลปะ ทุกเมืองของที่นี่ไม่ว่าจะเล็กหรือใหญ่ต่างก็มี Creative Park สวนสาธารณะซึ่งเป็นศูนย์รวมกิจกรรม บางแห่งก็เป็นที่จัดแสดงผลงานศิลปะ

สวนสาธารณะกลางเมืองชินจู๋เป็นที่ตั้งของพิพิธภัณฑ์แก้วขนาดเล็กที่จัดแสดงผลงานศิลปะจากแก้วเป่า ความน่ารักของที่นี่คือเจ้าหน้าที่ทุกคนคือผู้สูงอายุ ซึ่งเป็นอาสาสมัครจากในชุมชน ทำหน้าที่แนะนำในจุดต่าง ๆ ที่นี่คงเป็นปลายทางของแก้วหลายใบ อวดความงามใต้แสงไฟ และได้พบปะผู้คนจากต่างถิ่นตลอดเวลา เพื่อนแก้วบางขวดเดินทางมาที่นี่ ผมพบพวกเขาระหว่างทาง และรับรู้ได้ด้วยเซนส์แก้ว ๆ ของผม

ผมเดินทางไกลขึ้นเรื่อย ๆ ออกมานอกตัวเมืองชินจู๋ ผมรู้เพราะในบรรยากาศมีกลิ่นสะอาด ๆ ที่เพื่อนแก้วรีไซเคิลในกล่องเดียวกับผมเรียกว่า ธรรมชาติ Joy Houng เป็นหนึ่งในศิลปินผู้สรรสร้างงานศิลปะจากแก้วรีไซเคิล งานของเธอเป็นแก้วเป่าประเภทร้อน ขึ้นรูปเป็นภาชนะแบบต่าง ๆ เอกลักษณ์ของเธอคือ ใช้สีสันสด ๆ แต่งแต้มลงไปบนแก้วใส งานของเธอจัดแสดงที่สตูดิโอของตัวเองในชื่อ Joy Houng Studio Glass นอกจากเธอจะจัดแสดงงาน เธอยังเปิดเวิร์คช็อปงานเป่าแก้ว และเปิดให้ซื้อผลงานจากแก้วรีไซเคิลที่จัดแสดงของเธอด้วย แก้วบนชั้นเหล่านั้นส่งเสียงทักทาย ตอนนั้นเอง....

ผมรู้ทันทีว่าที่นี่คือที่สำหรับผม

การเดินทางทำให้ผมพบเจอเรื่องราวมากมาย แก้วทุกใบมีเส้นทางของตัวเอง ผมก็ด้วย หลังจากนี้ผมอาจถูกตั้งโชว์ที่สตูดิโอนี้ หรืออาจถูกพากลับไปที่บ้านสักหลัง แต่นั่นไม่สำคัญเท่ากับว่าที่นี่ทำให้ผมได้สัมผัสความอบอุ่นคุ้นเคยของเตาหลอม ผมอยากถูกแต่งแต้มด้วยความสดใสแบบนั้น ผมฝันเลยล่ะ

ส่วนเพื่อนแก้วขวดอื่น ๆ ผมหวังว่าสักวันเราจะได้พบกันอีก ไม่ว่าเราจะเป็นส่วนหนึ่งของบ้าน ของนิทรรศการ หรือเป็นแก้วแบบที่เราเป็นเสมอมา คงมีเรื่องราวมากมายให้ได้พูดคุยกัน

จนกว่าจะได้พบกันใหม่

บทความนี้ได้รับเงินสนับสนุนบางส่วนจากทุนผลิตผลงานสำหรับแขนงวิชาการหนังสือพิมพ์และสื่อสิ่งพิมพ์ ณ ต่างประเทศ ปีงบประมาณ 2/2561 ในชื่อโครงการ ไต้หวัน: ต้นแบบการอนุรักษ์ควบคู่กับการพัฒนา

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 05/11/2569 00:13:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

1

Safety Ride เดินทางปลอดภัย ในร้ัวมหา'ลัย

: สุพรรณนิการ์ เกิดโมฬี
: สุพรรณนิการ์ เกิดโมฬี และธนพร สว่างเมือง

คุณเคยประสบปัญหานี้หรือไม่?

คาบเรียนแปดโมงเช้าที่ต้องเข้าเรียนให้ตรงเวลา แต่ต้องเจอกับรถมากมายที่ไม่ยอมเคลื่อนที่ไปไหน รถในวงเวียนไม่ได้ไปก่อน คนที่ขับรถอยู่ข้างหลังก็ตัดหน้าจนเกือบจะเกิดอุบัติเหตุ พอมาถึงที่หมายยังต้องขับรถวนหาที่จอดเสียตั้งนาน กว่าจะเข้าชั้นเรียนได้ก็สายไปแล้วสิบห้านาที

ปัญหาการจราจรภายในมหาวิทยาลัยเป็นหนึ่งในปัญหาที่ใครหลายคนอาจเคยประสบมา ยากที่จะปฏิเสธว่าปัญหาเหล่านี้ไม่ได้เกิดจากการใช้ยานพาหนะส่วนบุคคล สำหรับชีวิตที่นักศึกษาต้องทำกิจกรรมต่าง ๆ มากมาย ทั้งจักรยานยนต์และรถยนต์ก็เป็นทางเลือกในการเดินทางที่ขาดเสียไม่ได้ เพราะยานพาหนะส่วนบุคคลให้ความเป็นส่วนตัว เดินทางได้รวดเร็ว และสามารถเดินทางไปได้ทุกที่ตามสะดวก

จากความจำเป็นที่ทำให้หลายคนต้องเลือกใช้ ปริมาณยานพาหนะส่วนบุคคลก็เพิ่มขึ้นไปตามจำนวนคน แต่พื้นที่ในมหาวิทยาลัยนั้นมีอยู่อย่างจำกัด ส่งผลให้เกิดปัญหาจราจรมากมาย ทั้งอุบัติเหตุจากการเฉี่ยวชน ปริมาณรถหนาแน่นในชั่วโมงเร่งด่วน ที่จอดรถไม่เพียงพอต่อความต้องการ เพราะทุกคนที่ใช้พื้นที่ร่วมกันต้องแบ่งสรรปันส่วนเพื่อให้มีพื้นที่ของตัวเอง

โดย ผู้ใช้นิรนาม
ห้ามนำไปใช้ต่อ 05/11/2562 00:13:20 ถึง 31/12/2562 23:59:59

(1) จักรยานสามารถสัญจรได้อิสระ จากการจำกัดการใช้รถยนต์และจักรยานยนต์
(2) ป้ายระบุเขตห้ามใช้จักรยานยนต์ภายในมหาวิทยาลัย

ปัญหาจราจรจึงเป็นโจทย์สำคัญของหลายมหาวิทยาลัยที่เผชิญอยู่ ว่าการแก้ไขแบบไหนจะเป็นทางออกที่ดีสำหรับทุกคน เพราะปัญหานี้ส่งผลกระทบต่อความปลอดภัย รวมถึงการใช้ชีวิตของทุกคนในมหาวิทยาลัย

เราอยากเล่าถึงมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในไต้หวันที่แก้โจทย์นี้ได้อย่างน่าสนใจ

ด้วยพื้นที่ 1,606.25 ไร่ มหาวิทยาลัยนานาชาติตงหัว (National Dong Hwa University) ถือเป็นมหาวิทยาลัยที่มีพื้นที่ใช้งานขนาดใหญ่แห่งหนึ่งของสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) มีเขตที่ตั้งอยู่ในเขตซูเฟิง (Shoufeng) เมืองฮวาเหลียน (Hualien)

ในรั้วมหาวิทยาลัยได้แบ่งพื้นที่ออกเป็นสองส่วน ส่วนแรกประกอบด้วยอาคารเรียนของแต่ละคณะ และสำนักงานมหาวิทยาลัยอยู่ในบริเวณส่วนกลางของพื้นที่ทั้งหมด ส่วนที่สองบริเวณรอบนอกอาคารเรียนจะเป็นอาคารหอพักนักศึกษา พื้นที่กิจกรรมนันทนาการ อาคารกีฬา รวมถึงโรงอาหาร การจัดสรรพื้นที่เช่นนี้ ทำให้การจัดการจราจรง่ายยิ่งขึ้น โดยส่วนที่เป็นอาคารเรียน ไม่อนุญาตให้มีการใช้จักรยานยนต์ สามารถใช้รถยนต์ส่วนบุคคลได้ในบางจุดเท่านั้น (ซึ่งผู้ใช้งานหลักเป็นอาจารย์ บุคลากร นักศึกษาพิการ หรือนักศึกษาที่ไม่ได้อาศัยอยู่ในหอพักนักศึกษาและที่พักอาศัยห่างไกลจากมหาวิทยาลัย) อีกทั้งการนำรถยนต์และจักรยานยนต์เข้ามาใช้ ต้องจอดในพื้นที่ที่กำหนด โดยมีจุดจอดรถยนต์บริเวณใกล้เคียงกับอาคารเรียน และหอพักนักศึกษา 12 จุด จุดจอดจักรยานยนต์ 4 จุด ส่วนบริเวณที่เป็นหอพักนักศึกษาไม่มีการจำกัดการใช้ยานพาหนะใดเป็นพิเศษ แต่มีการติดตั้งกล้องตรวจจับความเร็วและกล้องตรวจจับการสวมหมวกนิรภัย หากขับขี่เร็วเกินกำหนด หรือไม่สวมใส่หมวกนิรภัย จะถูกลงโทษตามกฎหมาย

เมื่อยานพาหนะใช้เชื้อเพลิงถูกจำกัดพื้นที่การใช้งาน ยานพาหนะพลังงานสะอาดจึงเป็นทางเลือกสำหรับการเดินทาง

ยานพาหนะยอดนิยมคือจักรยาน สามารถยืมจักรยานจากมหาวิทยาลัยด้วยราคาเพียง 500 ดอลลาร์ไต้หวัน (ประมาณ 497 บาท) ต่อหนึ่งเทอม รวมกับค่ามัดจำ 1,000 ดอลลาร์ไต้หวัน (ประมาณ 995 บาท) ที่จะได้รับคืนเมื่อนำจักรยานไปตรวจสภาพตามกำหนด ถ้านำจักรยานมาใช้เอง ทางมหาวิทยาลัยมีบริการซ่อมบำรุงฟรี หรือใช้บริการจากชมรมจักรยานของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยได้เช่นกัน ทางเลือกที่ได้รับความนิยมรองลงมาเป็นสกูตเตอร์ไฟฟ้า เพราะระยะเวลาที่ใช้ชาร์จค่อนข้างนาน ประมาณ 2-3 ชั่วโมง และจุดชาร์จไฟมีเพียงแค่แห่งเดียวในมหาวิทยาลัย ส่วนอีกหนึ่งทางเลือกคือการเดินเท้า เพราะอาคารตั้งอยู่ใกล้เคียงกัน มีทางเท้ารองรับรอบมหาวิทยาลัย บวกกับสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยค่อนข้างร่มรื่น จึงสามารถเดินได้อย่างสะดวกสบาย

หากต้องการเดินทางออกนอกมหาวิทยาลัยไปยังพื้นที่ตัวเมืองฮวาเหลียน สามารถใช้บริการรถโดยสารประจำทางได้ ภายในมหาวิทยาลัยจะมีป้ายรถโดยสารทั้งหมด 3 จุดที่เป็นจุดสำคัญ ได้แก่ ทางเข้ามหาวิทยาลัย อาคารบริหาร และหอสมุดกลางของมหาวิทยาลัย โดยให้บริการทุกวันตั้งแต่เวลา 06.30 น. ถึง 22.20 น. และมีค่าบริการเพียง 23 ดอลลาร์ไต้หวัน หรือประมาณ 22.7 บาทไทย

ผลลัพธ์การจัดสรรการจราจรเช่นนี้ นอกจากจะตอบโจทย์การใช้ชีวิตของทุกคนในมหาวิทยาลัยแล้วนั้น ยังส่งผลดีในหลายด้าน ทั้งลดอัตราการเกิดอุบัติเหตุ ลดการใช้พลังงานเชื้อเพลิงที่ก่อมลพิษทางอากาศ ไม่เกิดปัญหามลภาวะทางเสียง ช่วยรักษาสภาพแวดล้อมที่ดี สะท้อนให้เห็นถึงความพยายามของมหาวิทยาลัยในการสนับสนุนให้เกิดคุณภาพชีวิตที่ดีในรั้วมหาวิทยาลัย และความร่วมมือร่วมใจของทุกคนที่ปฏิบัติตามกฎระเบียบโดยคำนึงถึงผลประโยชน์ของส่วนรวม

2

เมื่อมองกลับมาในฝั่งไทย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (มช.) เป็นหนึ่งในมหาวิทยาลัยที่ประสบปัญหาการจราจร ก็พยายามจัดการปัญหานี้ด้วย **โครงการพัฒนามหาวิทยาลัยเชียงใหม่เขียว สะอาด และยั่งยืน** (Green Campus University) เป็นโครงการที่มีขึ้นโดยมุ่งหวังให้พื้นที่ในมหาวิทยาลัยนั้นถูกใช้งานได้เต็มประสิทธิภาพ ส่งเสริมการเป็นมหาวิทยาลัยสีเขียว โดยมีระบบการจราจรใกล้เคียงกับมหาวิทยาลัยนานาชาติตงหัว

ในตอนนี้ได้มีการดำเนินโครงการไปบางส่วน ทั้งการจัดระเบียบพื้นที่จอดรถในมหาวิทยาลัย การสร้างอาคารจอดรถ S1 บริเวณประตูคณะเกษตรศาสตร์ ร่วมกับการให้บริการขนส่งมวลชนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (ขส.มช.) ซึ่งประกอบด้วย รถไฟฟ้าขับเคลื่อนด้วยระบบไฟฟ้าจากแบตเตอรี่ 60 คัน รถบัส 2 คัน และรถตู้เพื่อเดินทางภายในมหาวิทยาลัย และระหว่างวิทยาเขต การจัดทำทางเท้าและทางจักรยานเพื่อสนับสนุนการเดินทางด้วยพลังงานสะอาด รวมถึงการเข้มงวดด้านความปลอดภัยในการขับขี่ภายในมหาวิทยาลัยที่เพิ่มมากขึ้น และน่าสนใจว่าการจราจรในมช. จะดีขึ้นอีกเพียงใด หากแผนงานที่วางไว้ของโครงการพัฒนามหาวิทยาลัยฯ อย่างระบบ Bike Sharing ภายในมหาวิทยาลัยเพื่อเพิ่มทางเลือกในการเดินทาง รวมถึงการจัดทำ Parking Zone โดยสร้างอาคารจอดรถและลานจอดรถรอบมหาวิทยาลัยและบริเวณที่กำหนดนั้นสำเร็จ

การแก้โจทย์ของปัญหานี้อาจต้องใช้เวลาเพื่อทำความเข้าใจ พัฒนา ปรับปรุง หรืออาจต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรมขนานใหญ่ แต่หากคำนึงถึงผลลัพธ์ที่ทำให้ทุกคนในมหาวิทยาลัยสามารถมีคุณภาพชีวิตที่ดี มีความปลอดภัยในการใช้พื้นที่จราจรในมหาวิทยาลัย ปลอดอุบัติเหตุ ปลอดมลภาวะทั้งทางอากาศ และทางเสียง การได้ร่วมมีส่วนช่วยกันให้โครงการ Green Campus University ประสบความสำเร็จก็น่าจะส่งผลคุ้มค่า

เพื่อผลลัพธ์ที่ดีที่สุด เพื่อทุกคน

บทความนี้ได้รับเงินสนับสนุนบางส่วนจากทุนผลิตผลงานสำหรับแขนงวิชาการหนังสือพิมพ์และสื่อสิ่งพิมพ์ ณ ต่างประเทศ ปีงบประมาณ 2/2561 ในชื่อโครงการ ไต้หวัน: ต้นแบบการอนุรักษ์ควบคู่กับการพัฒนา

ใช้งานได้ทั่วไป
ทรัพย์สินเลขที่ 0211/2569 ตั้งแต่ 05/12/2562 และหมดอายุ 05/12/2569

โมริซังกับเรื่องราวขยะในเมืองนากะ

: ชนาภา ศรจิตติโยธิน
: นราธร เนตรากูล

เรื่องราวเก็บตกระหว่างทางของกลุ่มนักเขียนอ่างแก้วในประเทศญี่ปุ่นปลายเดือนกรกฎาคม พวกเราได้เดินทางไปสัมผัสประสบการณ์ทำงานในต่างแดน จุดหมายปลายทางของเราคือ *เมืองคามิคัทสึ ต้นแบบเมืองไร้ขยะ เราเดินทางจากสนามบินโอซากาขับรถข้ามเกาะทางใต้เพื่อไปจังหวัดโทกุชิมะ แล้วตรงเข้าที่พักในตำบลนากะ อำเภอนากะ ที่นั่นเราได้ทำความรู้จักกับโมริซัง เจ้าของบ้านขนาดกะทัดรัดที่ออกมาต้อนรับพวกเราอย่างอบอุ่น และได้เรียนรู้ว่าเบื้องหลังการจัดการขยะของชาวญี่ปุ่นเกิดขึ้นได้ด้วยการบังคับอย่างเคร่งครัดของภาครัฐ**

แรกพบนากะและโมริซัง

นากะเป็นตำบลในชนบทที่อยู่ท่ามกลางหุบเขามีทิวทัศน์รอบข้างเป็นแม่น้ำและทุ่งนา ถนนทางเข้ามีอุโมงค์ตัดทะลุเขา อยู่ห่างจากตัวเมืองโทกุชิมะ เมืองที่เราจะไปรับล่ามประมาณหนึ่งชั่วโมง และเมืองคามิคัทสึที่จะไปลงพื้นที่ราวสี่สิบนาที เราตัดสินใจเลือกพักในนากะเพราะมีที่พักราคาถูกที่สุด ที่หาได้จากแอปพลิเคชันที่ชื่อว่า ‘เคาช์เซิร์ฟฟิง (Couchsurfing) – อยู่อาศัยเหมือนคนในท้องที่’ เป็นแอปพลิเคชันเพื่อการท่องเที่ยวที่ให้เราได้มีโอกาสเรียนรู้วิถีชีวิตคนท้องถิ่น ด้วยการขอเข้าพักชั่วคราวแลกเปลี่ยนกับการช่วยเหลืองานบ้านหรือตามข้อตกลงกัน

โมริโมโต โทโมโกะ หรือโมริซัง เพื่อนใหม่วัย 48 ปี ตอบรับคำขอของเราที่ต้องการหาที่พักใกล้เมืองคามิคัทสึ โดยคิดค่าที่พักเป็นค่าใช้บริการนวดฝ่าเท้าคนละหนึ่งครั้ง เธอมีอาชีพหมอนวดหลังจากย้ายกลับมาที่เมืองนากะได้ไม่นาน นากะเป็นเมืองที่เธอเติบโตมาตั้งแต่เด็ก โมริซังเล่าว่า เธอในวัยสาวเคยอาศัยอยู่ที่รัฐแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา เพื่อสอบใบอนุญาตขับเครื่องบินเล็ก เธอชอบการออกไปท่องเที่ยวและทำงานอยู่ในเมืองใหญ่ เพื่อนของเธอมักจะประหลาดใจกับการย้ายที่อยู่บ่อย ๆ ของเธอเสมอ

(1) ทิวทัศน์ของเมืองนากะ
(2) ปฏิทินวันทิ้งขยะของเทศบาลเมืองนากะ
(3) โมริโมโต โทโมโกะ ผู้แบ่งปันเรื่องราวในเมืองที่เธอรัก

1

การจัดระเบียบขยะของเทศบาลนากะ

การย้ายกลับมาครั้งนี้เธออาศัยอยู่ในบ้านเช่า หลังทำเรื่องแจ้งย้ายเข้ากับเทศบาลตำบลนากะ จะมีการชี้แจงข้อตกลงร่วมกันหรือกฎของเมือง รวมไปถึงคู่มือวิธีการทิ้งขยะในชุมชนจะมีการกำหนดวันที่สามารถนำขยะไปทิ้งได้ จำนวนประเภทที่ต้องคัดแยก เช่น ขยะพลาสติก ขวดแก้วแยกตามสี กระป๋อง ขยะเผาได้ และขยะเผาไม่ได้ แตกต่างจากในอดีตที่ไม่ได้เคร่งครัดมากเท่าในตอนนี้ โมริชังเล่าถึงการแยกขยะตอนเธอยังเด็กว่า ขยะเผาได้ส่วนใหญ่จะเผากันเองในครัวเรือน และแยกขยะน้อยประเภทกว่าในปัจจุบัน

การทิ้งขยะในเมืองนากะมีข้อกำหนดของตัวเอง ซึ่งแต่ละเมืองในญี่ปุ่นนั้นมีข้อกำหนดที่แตกต่างกันไป ในเมืองนากะจะมีถุงขยะเฉพาะของเมืองเพื่อทิ้งขยะตามประเภท ซึ่งหาซื้อได้จากร้านค้าในเมือง มีถุงสีใสใส่ขยะพลาสติกและถุงสีขาวใส่ขยะเผาได้ ถุงขยะจะต้องเขียนชื่อเจ้าของบ้านกำกับบนถุงก่อนนำไปทิ้งตามวันที่กำหนด นอกจากนี้ขยะประเภทที่นำไปรีไซเคิลได้อย่างกล่องนมและพลาสติกบรรจุอาหารจะต้องล้างให้สะอาดและตากให้แห้งก่อนทิ้ง ถุงขยะจะต้องนำไปวางไว้ที่จุดทิ้งขยะในเช้าของวันที่กำหนดเท่านั้น เพื่อไม่ให้เกิดกลิ่นเหม็นและมีสัตว์รบกวน รถขยะจะมารับไปในวันนั้น ซึ่งขยะที่ทิ้งผิดวันผิดประเภทรถจะไม่เก็บไป แล้วทิ้งถุงมีชื่อนั้นไว้ให้เจ้าของกลับมารับผิดชอบ

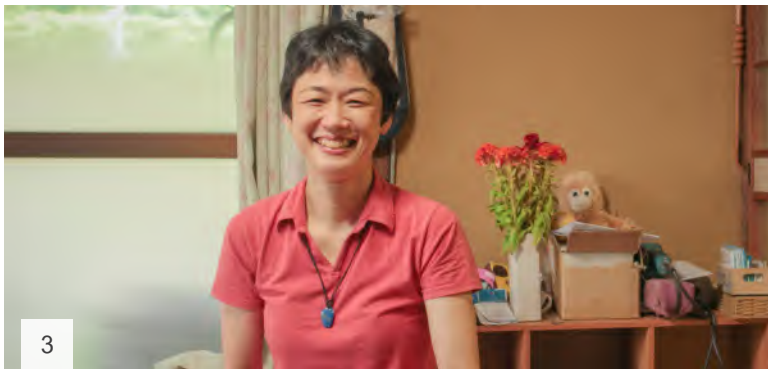
ขยะสดในบ้านจัดอยู่ในประเภทขยะเผาได้ แต่บางบ้านจะนำขยะเหล่านั้นไปฝังกลบดินเพื่อให้เกิดกระบวนการย่อยสลายในเวลาไม่เกินหนึ่งอาทิตย์ แล้วนำปุ๋ยที่ได้นั้นไปทำสวนต่อไป ในมื้อเช้าวันแรกของเราเองก็มีมะเขือเทศและผักสดจากสวนของเพื่อนบ้านที่เติบโตด้วยปุ๋ยขยะสด

โมริชังไม่ได้คิดว่าการแยกขยะเป็นเรื่องที่ยุ่งยากเนื่องจากเป็นการทำหน้าที่ตามระเบียบของเมือง แต่ในบางครั้งขยะบางประเภททำให้เธอสับสนว่าควรจะแยกอย่างไร และจัดให้มันอยู่ในขยะประเภทใด กลับกันบางคนคัดแยกขยะแค่พอเป็นพิธีเท่านั้น เธอหวังว่าทุกคนจะใส่ใจกับการแยกขยะมากขึ้น เพื่อให้ขั้นตอนการจัดการขยะในภายหลังเป็นไปด้วยดี

ชาวญี่ปุ่นขาดถุงพลาสติกได้หรือไม่

เราพบกับเรื่องน่าประหลาดใจสองเรื่องในประเทศญี่ปุ่น เรื่องแรกคือตอนเข้าซูเปอร์มาร์เก็ตและร้านสะดวกซื้อ ญี่ปุ่นยังไม่มีนโยบายการลดใช้ถุงพลาสติกในการซื้อของทั้งในเมืองใหญ่อย่างโอซาก้า และโทกุชิมะ รวมถึงในเมืองเล็กอย่างนากะ คงจะมีแต่ที่เมืองคามิคัทสึที่เราไปลงพื้นที่ สมกับเป็นต้นแบบเมืองไร้ขยะ ร้านค้าในเมืองมีการจูงใจให้ลดใช้ถุงพลาสติกและให้คนใช้ถุงผ้าแทน แม้ว่าญี่ปุ่นจะยังไม่มีการลดใช้ถุงพลาสติกในการจับจ่าย แต่กระบวนการจัดการขยะยังคงมีประสิทธิภาพด้วยการคัดแยกประเภทแล้วนำไปรีไซเคิล ทั้งนี้การสร้างถุงพลาสติกใช้ครั้งเดียวจำนวนมากยังคงส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม การลดใช้จึงเป็นทางเลือกที่ดีกว่า

2

3

อีกเรื่องหนึ่งคือ ถังขยะในญี่ปุ่นเป็นของหายากมากทีเดียว อีกทั้งถังขยะยังแบ่งออกเป็นหลายประเภท เมื่อต้องการทิ้งขยะเรายังเกิดความรู้สึกเกรงใจที่จะทิ้งรวมกันหรือทิ้งโดยไม่ได้ทำความสะอาดก่อน สุดท้ายเราจึงนำขยะที่แยกใส่ถังรีไซเคิลไม่ได้แล้วทิ้งลงในถังขยะรวมที่สนามบิน

รักษ์โลก เลือกได้

นอกจากชาวเมืองคามิคัทสึที่เรียนรู้การจัดการขยะเป็นอย่างดีแล้ว ยังมีคนกลุ่มหนึ่งที่ใส่ใจและต้องการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมด้วยอำนาจการซื้อของตัวเอง หนึ่งในนั้นคือโมริชัง เจ้าของบ้านพักของเรานี่เอง เธอพยายามที่จะลดการใช้พลาสติกใช้ครั้งเดียว โดยมักจะนำถุงผ้าไปชอปปิง นำกล่องเพื่อไปซื้อเมล็ดกาแฟ มีครั้งหนึ่งที่เธอลืมนำกล่องไปด้วย เธอถึงกับนำกระดาษใบปลิวเหลือใช้มาพับเป็นกล่อง เพื่อใส่เมล็ดกาแฟ หากเป็นสถานการณ์ที่หลีกเลี่ยงพลาสติกไม่ได้ อย่างขวดซาเชียวตอนที่ไปประชุมกับหมู่บ้าน เธอจะนำขวดนั้นกลับมาใช้ซ้ำแล้วซ้ำอีกจนพอใจ โมริชังยังใช้ผลิตภัณฑ์กับร่างกายที่เป็นออร์แกนิก เธอไม่ส่งเสริมการใช้เคมีด้วยการไม่ใช้แชมพูสระผม ครีมที่เธอใช้ในการนวดลูกค้าเองก็ทำมาจากยูสุ ส้มลูกเล็กของขึ้นชื่อเมืองนากะ

“คนญี่ปุ่นมักจะทำตามสิ่งที่คนส่วนใหญ่ทำ เพราะไม่อยากเด่นหรือถูกมองว่าสร้างภาพ” โมริชังบอกเหตุผลที่เรายังไม่เห็นคนทำแบบเธอมากนัก

เธอเชื่อว่าเมื่อทำให้สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องปกติ ในอนาคตจะต้องมีคนหันมาใส่ใจกับการเลือกลดใช้พลาสติกมากขึ้น จนกระทั่งกลายเป็นเรื่องที่คนส่วนใหญ่ก็ทำกัน

หนึ่งในสิ่งที่เราได้เรียนรู้จากการลงพื้นที่ในประเทศญี่ปุ่นครั้งนี้ คือได้รู้เบื้องหลังความสวยงาม ความเป็นระเบียบและความสะอาดของเมือง เริ่มมาจากการสร้างกฎระเบียบของภาครัฐ และเกิดขึ้นได้ด้วยวินัยในการปฏิบัติตามของประชาชน รวมทั้งการใช้อำนาจในการเลือกซื้อเพื่อส่งเสริมการใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน นอกจากนี้ยังมีการร่วมมือจากเอกชนที่จะต้องมีการพัฒนาการผลิตในอนาคตให้คำนึงถึงต้นทุนของการทำลายสิ่งแวดล้อม เพื่อลดการสร้างปัญหาสิ่งแวดล้อมซึ่งเป็นวาระของโลกต่อไป

*ติดตามอ่านสารคดีเรื่อง ‘คามิคัทซึ เมือง Zero Waste’ ได้ใน หนังสือพิมพ์อ่างแก้ว ฉบับที่ 2 ปีที่ 44

บทความนี้ได้รับเงินสนับสนุนบางส่วนจากทุนผลิตผลงานสำหรับแขนงวิชาการหนังสือพิมพ์และสื่อสิ่งพิมพ์ ณ ต่างประเทศ ปีงบประมาณ 2/2561 ในชื่อโครงการ เหลียวหน้าแลหลัง จากญี่ปุ่นถึงไทย: ต้นแบบจัดการขยะครบวงจร

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ตามนโยบายที่ 05/12/2562 00:15:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

1

บทเรียนจาก ประเทศเมอร์ไลออน

: ชนาภา ศรจิตติโยธิน
: วิศรา เพชรสกุล

“เมื่อเดินไปเจออุปสรรค มีแต่ต้องหาวิธีเดินข้ามไปเท่านั้น” เป็นบทเรียนหนึ่งที่การพัฒนาสิงคโปร์สอนฉัน

รู้จักกับประเทศท่าเรือ

สิงคโปร์เป็นประเทศหมู่เกาะที่เป็นเพียงแค่จุดเล็ก ๆ บริเวณเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เมื่อมองหาบนแผนที่โลก ที่ต้องเผชิญกับข้อจำกัดของทรัพยากรธรรมชาติบนเกาะไม่เพียงพอกับจำนวนประชากร ทั้งพื้นที่อยู่อาศัย น้ำกินน้ำใช้ และความมั่นคงทางอาหาร แต่สิงคโปร์ไม่เคยหยุดพัฒนา อาจเป็นเพราะมีกำแพงข้อจำกัดไล่ตามหลังอยู่ตลอดเวลา ทำให้สิงคโปร์เลือกวิ่งไปข้างหน้าด้วยการวางแผนการพัฒนาประเทศอย่างรัดกุม จนก้าวขึ้นมายืนอยู่ในกลุ่มประเทศพัฒนาแล้ว สร้างอำนาจและจุดยืนของประเทศในเวลาแค่ครึ่งศตวรรษ หลังมีอิสระในการปกครองตนเองในปี 2508

ทว่าสิงคโปร์ในอดีตเองเป็นที่หมายตาของผู้คนมากมายทั้งชาติตะวันตกและตะวันออก ชาวจีนและอินเดียเดินทางเข้ามาที่สิงคโปร์เพื่อหางานทำและลงหลักปักฐานอยู่ที่นั่น ชาวดัตช์และอังกฤษเคยเข้ามาครอบครองพื้นที่นี้เป็นเขตอาณานิคม ยังมีทหารญี่ปุ่นที่เดินทัพลงมายึดสิงคโปร์ไปในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง หลังสงครามสิงคโปร์ยังอยู่ภายใต้การปกครองของมาเลเซีย ไม่นานหลังจากนั้นจึงได้ประกาศอิสรภาพ

(1) Marina Bay Sands
(2) Garden by the Bay

โดย ผู้ใช้ที่ลงทะเบียน
ดาวน์โหลดเมื่อ 05/11/2569 00:13:20 เลขที่สมัครสมาชิก 05/12/2569 23:59:59

สาเหตุที่หลายชาตินิยมชมชอบสิงคโปร์เพราะจุดแข็งเรื่องตำแหน่งยุทธศาสตร์ทางทะเลซึ่งเป็นปากทางเข้า 'ช่องแคบมะละกา' ทำให้สิงคโปร์เป็นประเทศผู้นำของโลกด้านการขนส่งทางทะเล ด้วยเป็นทางผ่านสำคัญของการขนส่งสินค้าทั่วโลกระหว่างตะวันออกและตะวันตก

ตรงจุดนี้เองทำให้สิงคโปร์มีความมั่นคงทางอาหารและเครื่องอุปโภค-บริโภคแม้จะไม่ใช่ผู้ผลิตเอง เนื่องจากมีสินค้าเข้าออกประเทศเป็นจำนวนมากทุกวัน อีกทั้งยังมีธุรกิจข้ามชาติหลายแห่งตั้งบริษัทที่สิงคโปร์เป็นศูนย์หลักของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ จะยกเว้นก็แต่ "น้ำ" ที่มีการทำสัญญานำเข้าจากแค่ประเทศเดียว

เพราะมีจำกัด จึงเห็นความสำคัญ

น้ำเป็นปัจจัยสำคัญในการดำรงชีวิต แต่ประเทศหมู่เกาะอย่างสิงคโปร์มีปริมาณน้ำประปาจากธรรมชาติสำหรับอุปโภคและบริโภคไม่เพียงพอ ดังนั้นประเทศจึงเพิ่มแหล่งน้ำสะอาดด้วยการใช้เทคโนโลยีเข้ามาช่วย

แหล่งน้ำของสิงคโปร์มาจาก 4 แหล่งสำคัญ ที่แรกมาจากธรรมชาติโดยตรงคือ น้ำฝน มีการสร้างระบบท่อระบายน้ำและอ่างเก็บน้ำเพื่อกักเก็บแหล่งน้ำธรรมชาติให้มากที่สุด แหล่งที่สองคือการทำสัญญาซื้อน้ำจากประเทศมาเลเซียที่ตกลงแลกเปลี่ยนน้ำกัน โดยมาเลเซียจะขายน้ำจากแหล่งธรรมชาติให้แก่สิงคโปร์แล้วสิงคโปร์ขายน้ำประปาที่บำบัดแล้วกลับไป แต่สัญญานั้นจะสิ้นสุดในปี 2604 หรืออีก 42 ปีข้างหน้า ซึ่งไม่แน่ว่ามาเลเซียจะมีการต่อสัญญาหรือคิดเพิ่มราคาน้ำ ซึ่งย่อมส่งผลต่อความเป็นอยู่ของประชาชนสิงคโปร์

แหล่งน้ำจากแหล่งที่สามคือนิววอเทอร์ (NEWater) เป็นการรีไซเคิลน้ำใช้แล้ว ด้วยเทคโนโลยีเมมเบรนในการกรองน้ำให้สะอาดและปลอดภัย น้ำประปาทุกที่สามารถดื่มได้แม้แต่น้ำในห้องน้ำ เทคโนโลยีนิววอเทอร์เป็นการเร่งวัฏจักรธรรมชาติของน้ำให้เร็วขึ้น เป็นวงจรของน้ำที่ใช้แล้วนำไปบำบัดกลับมาใช้ใหม่ และแหล่งน้ำสุดท้ายเป็นการพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตน้ำจากน้ำทะเล ซึ่งเป็นวิธีการที่มีราคาสูงที่สุด แต่สิงคโปร์ยังมุ่งพัฒนาและเพิ่มการผลิตน้ำจากทะเลเพื่อทดแทนการนำเข้า

เพราะมีจำกัด จึงใช้อย่างคุ้มค่า

สิงคโปร์เป็นประเทศที่ขยายขึ้นเรื่อย ๆ

การถมทะเลช่วยเพิ่มพื้นที่ให้ประเทศเพื่อสร้างพื้นที่ทางเศรษฐกิจ เช่น ที่ตั้งสนามบินอันดับหนึ่งของโลกอย่างสนามชางกี บริเวณนั้นทั้งหมดเกิดจากการถมทะเล ซึ่งการถมทะเลสุดท้ายแล้วก็จะไม่สามารถทำต่อไปได้อีก เพราะเงื่อนไขที่ว่าจะถมได้เฉพาะส่วนที่เป็นน้ำตื้นเท่านั้น

ยังมีเกาะปูเลาเซมาเกาทางใต้ของสิงคโปร์ เป็นเกาะสำหรับถมขยะของประเทศที่มีภูมิทัศน์สะอาดและอุดมสมบูรณ์ โดยการกำจัดขยะในประเทศยังเป็นการนำไปเผาแล้วนำขี้เถ้ามาถมลงไปบนยางไม่ให้เกิดการปนเปื้อนกับระบบนิเวศทางทะเล แต่ยังมีข้อจำกัดที่จะใช้วิธีการนี้ ที่เกาะจะเต็มในอีก 30 ปีข้างหน้า ประเทศต้องมีการเตรียมรับมือด้วยการผลักดันให้เกิดการสร้างขยะให้น้อยลง ทำให้เกิดการรีไซเคิลตั้งแต่ในบ้าน

พัฒนาขนส่งสาธารณะ จำกัดรถส่วนตัว

สิงคโปร์จำกัดจำนวนรถยนต์ส่วนบุคคลบนท้องถนนเพียง 600,000 คันต่อปีเท่านั้น และในอนาคตยังมีแนวโน้มจะลดโควตาลงอีก ทั้งนี้ สาเหตุหนึ่งมาจากความจำกัดด้านพื้นที่ หากไม่มีการจำกัดจำนวนรถที่สามารถขับอยู่บนถนนได้ สิงคโปร์คงเกิดปัญหาการจราจรติดขัดไม่ต่างจากเมืองใหญ่ทั่วโลก นอกจากนี้ผู้โดยสารด้วยรถยนต์ส่วนใหญ่ไม่ได้นั่งจนเต็มคันรถ การใช้รถส่วนตัวจึงถือเป็นความสิ้นเปลือง

2

รัฐบาลออกมาตรการจำกัดจำนวนรถด้วยวิธีการ ดังนี้ การสร้างกำแพงภาษีรถยนต์นำเข้า การขายประมูลใบอนุญาตการครอบครองรถในประเทศจำนวนจำกัด และมีการคิดค่าผ่านทางเข้าเขตเมืองในอัตราต่างกันตามช่วงเวลาเร่งด่วน

ในขณะเดียวกันรัฐมีหน่วยงานที่จัดการระบบขนส่งสาธารณะได้เป็นอย่างดีทั้งเรื่องความรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ โดยมีช่องทางโดยสารหลัก 2 ช่องทาง คือ รถบัสประจำทาง และรถไฟฟ้าใต้ดินเอ็มอาร์ที ซึ่งมีตารางการเดินทางที่ครอบคลุมไปทั้งเกาะ นอกจากนี้ยังมีการปรับปรุงคุณภาพการให้บริการอยู่เสมอด้วยการตอบสนองความต้องการของผู้ใช้ คำนึงถึงผู้ใช้อย่างแท้จริง เพิ่มจำนวนรถบัสและรถไฟฟ้าในเวลาเร่งด่วน นอกจากนี้ยังมีเส้นทางรถไฟที่กำลังจะเกิดขึ้นอีก 2 สายให้ครอบคลุมการเดินทางทั้งประเทศยิ่งขึ้น สถานีขนส่งสาธารณะยังสร้างขึ้นโดยคำนึงถึงผู้โดยสารให้ไม่ไกลเกิน 10 นาทีในการเดินเท้าจากเขตที่พักอาศัย โดยราคาค่าโดยสารอยู่ที่ไม่เกิน 50 บาท ต่อการเดินทาง

ก่อนออกเดินทาง ฉันคิดหาข้อเสียของสิงคโปร์เพื่อตอบคำถามในห้องสัมภาษณ์ไม่ได้ เมื่อนึกถึงสิงคโปร์ ฉันคิดถึงความก้าวหน้า การพัฒนาและความอุดมสมบูรณ์ที่เกิดขึ้นพร้อมกัน อาจจะเป็นเพราะสิงคโปร์เป็นประเทศที่มีข้อจำกัดในหลาย ๆ ด้าน แต่ยังคงหาวิธีรับมือด้วยการจัดทำนโยบาย และวางแผนการใช้ทรัพยากรที่มีอย่างคุ้มค่ามากที่สุดทำให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืน

การพัฒนาของสิงคโปร์เป็นบทเรียนที่น่าประทับใจของประเทศเล็ก ๆ ที่สร้างจุดยืนที่แข็งแกร่งบนเวทีโลกด้วยการพัฒนาจุดแข็งและข้อได้เปรียบที่มี การวางแผนโดยมองภาพกว้างในระยะยาว รวมทั้งรักษาความสมดุลในการพัฒนาระหว่างสิ่งแวดล้อม สังคม และเทคโนโลยี นับเป็นบทเรียนที่สามารถนำไปใช้ในการพัฒนาทางความคิดและสร้างความเปลี่ยนแปลงได้ด้วยความกล้าที่จะเริ่มทำ

สำหรับผู้ใช้ทั่วไป
สำรวจเพิ่มเติมได้ที่ https://www.se-ed.com/06-13-20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

เกาเหม่ย

บาดแผลการรุกรานธรรมชาติที่ได้รับการเยียวยา

GAOMEI : A healing natural invasion wound

“高美” 一个被入侵后成功恢复自然环境的城市

: ภาสกร คำเลิศ / Phatsakon Khamloet / 钱小美学生
: ธนพร กันทะเสน / Thanapawn Kantasen

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 05/11/2569 00:13:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

การพัฒนาประเทศให้เจริญขึ้นเพื่อตอบสนองความสุขและแก้ไขปัญหาปากท้องของประชาชน ซึ่งมุ่งเน้นความสำคัญในการพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐานเป็นหลัก ทั้งเศรษฐกิจ การคมนาคม การท่องเที่ยว ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี สาธารณสุขและการแพทย์ โดยไม่ตระหนักว่าการพัฒนาอย่างรวดเร็วของปัจจัยต่าง ๆ สร้างผล กระทบต่อระบบนิเวศทางธรรมชาติจากการกระทำเหล่านั้น

สาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) เป็นหนึ่งในเขตปกครองพิเศษที่กำลังพัฒนาและเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว จนส่งผลกระทบต่อทรัพยากรทางธรรมชาติของไต้หวัน จากการที่ไต้หวันเคยตกอยู่ภายใต้อาณานิคมของประเทศมหาอำนาจอย่างญี่ปุ่น ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ประเทศญี่ปุ่นใช้พื้นที่ของเกาะไต้หวันในการทำการเกษตรและแผ่ขยายพื้นที่ทางการเกษตรอย่างรวดเร็ว รวมถึงการรุกรานจากพรรณไม้ต่างถิ่น การทำอุตสาหกรรมไม้ของประเทศญี่ปุ่นที่ส่งผล กระทบมาจนถึงปัจจุบัน อีกทั้งปัญหาขยะที่เพิ่มขึ้นจากการพัฒนาประเทศอย่างรวดเร็วที่ไต้หวันประสบอยู่และไม่สามารถจัดการอย่างเป็นระบบได้

พื้นที่ชุ่มน้ำเกาเหม่ย เมืองไทจง เป็นหนึ่งในสถานที่ทางธรรมชาติที่ได้รับความเสียหายจากการพัฒนาประเทศดังที่กล่าวมาข้างต้น พื้นที่ชุ่มน้ำแห่งนี้เป็นแหล่งอาศัยของสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม สัตว์น้ำขนาดเล็ก สัตว์ปีกบริเวณชายฝั่ง แมลงและพืชน้ำจำนวนมาก รวมถึงเป็นแนวต้านลมมรสุม ไต้ฝุ่นได้เป็นอย่างดี อีกทั้งยังเปรียบเสมือนไตของทะเล ที่คอยดักสารเคมีและโลหะหนักก่อนลงไปสร้างผลกระทบต่อระบบนิเวศทางทะเล

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ทั่วโลกกำลังให้ความสนใจในการพัฒนาเศรษฐกิจควบคู่กับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม รัฐบาลไต้หวันจึงได้เล็งเห็นถึงปัญหาในประเทศที่เรื้อรังมายาวนานสมควรแก่การแก้ไขและเยียวยา อุตสาหกรรมเกี่ยวกับการพัฒนาพลังงานหมุนเวียนในไต้หวันจึงกลายเป็นที่นิยมและแผ่ขยาย ทั้งอุตสาหกรรมโซลาร์เซลล์ ซึ่งไต้หวันกลายเป็นผู้นำอุตสาหกรรมที่มีขนาดใหญ่เป็น อันดับ 4 ของโลก และอุตสาหกรรมการผลิตกระแสไฟฟ้าพลังงานลม ปัจจุบันมีโรงไฟฟ้าพลังงานลมกว่า 30 แห่งทั่วเกาะไต้หวัน หนึ่งในนั้นตั้งอยู่ในบริเวณพื้นที่ชุ่มน้ำเกาเหม่ยอีกด้วย

นางสาวจางเมิ้งเจิน นักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชีย (Asia University) ได้กล่าวถึงพื้นที่ชุ่มน้ำเกาเหม่ย ตั้งแต่เธอยังจำความได้ว่า “การพัฒนาพื้นที่ชุ่มน้ำให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว ทำให้ นักท่องเที่ยวและผู้คนได้ใกล้ชิดกับแหล่งน้ำ อีกทั้ง ยังสามารถช่วยลดการทำลายพื้นที่ดังกล่าวได้อีกด้วย ส่วนในแง่เศรษฐศาสตร์ก็มีการสร้างสะพานที่นำไปสู่ท่าเรือไทจง จะมีนักท่องเที่ยวจำนวนมากสามารถเดินทางไปยังท่าเรือได้ง่ายขึ้น รวมทั้งการเปิดตัวร้านค้า เพื่อประชาสัมพันธ์และทำให้เศรษฐกิจดีขึ้น ทำให้จากชนบทกลายเป็นเมืองที่น่าท่องเที่ยวอีกแห่งหนึ่ง”

เกาเหม่ยได้กลายเป็นหนึ่งในแหล่งเรียนรู้ทางด้านการศึกษาธรรมชาติและพลังงานสะอาด รวมถึงระบบนิเวศพื้นที่ชุ่มน้ำที่ดีกลับคืนมา ด้วยความร่วมมือกันระหว่างรัฐบาลและประชาชนที่ทำตามกฎระเบียบอย่างเคร่งครัด สร้างเส้นทางท่องเที่ยวธรรมชาติเพื่อไม่ให้ประชาชนและนักท่องเที่ยวลงไปเหยียบย่ำจนสร้างความเสียหายให้กับสัตว์น้ำและพืชน้ำ อีกทั้งยังปลูกจิตสำนึกในการรับผิดชอบของประชาชนให้มีการจัดการขยะที่เป็นระบบ จนไม่มีขยะทิ้งเกลื่อนกลาดในบริเวณพื้นที่ชุ่มน้ำเลยแม้แต่น้อย เกาเหม่ยจึงสามารถฟื้นฟูบาดแผลจากการถูกรุกรานให้กลับมามีชีวิตอีกครั้งหนึ่ง

จุดเริ่มต้นจากการสูญเสีย โดยไม่เล็งเห็นถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จนกลายมาเป็นพลังในการลุกขึ้นมาเพื่อฟื้นฟูธรรมชาติ ให้กลับมาอยู่เคียงข้างกับมนุษย์อย่างสมดุล จากความร่วมมือของทุกฝ่ายทั้งภาครัฐและประชาชนที่ช่วยกันขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืนและไม่สร้างผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ไต้หวันจึงเป็นอีกหนึ่งต้นแบบการพัฒนาควบคู่กับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมที่มีประสิทธิภาพ ควรค่ากับการนำมาปฏิบัติหรือประยุกต์ใช้กับประเทศที่กำลังพัฒนาได้เป็นอย่างดี

“ พื้นที่ชุ่มน้ำเกาเหม่ย เมืองไทจง เป็นหนึ่งในสถานที่ทางธรรมชาติที่ได้รับความเสียหายจากการพัฒนาประเทศ ปัจจุบันเป็นหนึ่งในแหล่งเรียนรู้ทางด้านการศึกษาธรรมชาติและพลังงานสะอาด รวมถึงระบบนิเวศพื้นที่ชุ่มน้ำที่ดีกลับคืนมา ด้วยความร่วมมือกันระหว่างรัฐบาลและประชาชน ”

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ท่านโหลดเมื่อ 05/11/2569 00:13:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

The Republic of China (Taiwan) is one of the developing states which has advanced rapidly. A former colonial nation of Japan during World War 2, Japan used Taiwan as an area for farming and agriculture. This resulted in damages to local ecological system.

Gaomei is one of the places suffered. From the development of the country, This wetland has the habitat of mammals. Small animals, animals, poultry, coastal areas, insects and many aquatic plants. It was also well-known for its resistance to wind, monsoon, and Typhoon, and also acts as kidneys to the sea which traps chemicals and heavy metals before it.

Over the years, the Taiwanese government had try to remedy and heal its country. Environment the main point to rehabilitation. The industry's renewable energy in Taiwan has become popular and expands to entire solar-cell industries. the Taiwan's wind power generation industry is the 4th largest in the world with over 30 plants in the island of Taiwan. One of them is located in the Gaomei wetland area.

Gao Mei has become a site to study nature and clean energy. It's the well-restored wetland ecosystem with the cooperation from the government and the people who follow strict rules in order not to damage aquatic animals and plants, The office also in the responsibility of the people in regard to the waste management system which doesn't garbage to be disposed in the area.

An Asian University student (Zhang Meng Zhen), has mentioned the wetland, she also remembered that "The development of the original wetland into a tourist attraction, has allowed more people to get in touch with the wetland culture, The effort to minimize the damage to the wetland ecology, a complete regional tourism industry, making the city has turned into a new generation of sightseeing towns."

The balance and cooperation between the government and the public's has driven sustainable development of the country. Taiwan is now a model of environment conservation worth emulating.

Zhang Meng Zhen : Student of Asia Univesity and exchange student of Faculty of Mass Communication Chiang Mai Univesity

จาง เมิ้ง เจิน : นักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชีย และนักศึกษาแลกเปลี่ยน คณะการสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

詹孟真 : 交换清迈大学 传播艺术学院 ,亚洲大学生

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 05/11/2569 10:13:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

一个国家在发展国内经济的同时，也要解决人们安居乐业的问题。不能仅仅只靠大力发展经济、科技、医疗、外交、旅游业，或者其他产业，而忽略了自然环境因素，和环境因此被破坏的问题。

中国台湾是发展中国家之一，过去几十年经历了迅速的发展，但台湾的自然资源在某种程度上也遭到了破坏。

台湾在第二次世界大战的时候，曾遭到日本殖民入侵。日本在台湾地区迅速扩大耕地面积，进行农业耕作；由于木材工业的扩张，当地的自然资源、植物受损。台湾当时迅速的发展造成了许多自然生态的问题，有些甚至至今也未能系统地解决。

高美湿地是台中市自然资源保护得最好的地方之一。这个湿地是许多小型生物、哺乳动物、家禽、海洋生物、昆虫、贝类和许多水生植物的栖息地。它以其抗风、防风和防台风的能力而闻名，也因湿地强大的净化能力，被称为海洋的“肾脏”。但是过多的化学品和重金属，使得维持这些区域的生态变得很难。

多年来，台湾政府有一个长期的规划。全世界都对发展经济、保护环境高度重视，台湾也一样。环境问题已成为政府最热心的政策之一。台湾可再生能源产业的发展已风靡一时，政府大力发展了太阳能电池产业。台湾的风力发电产业在全世界发展程度中排名前四。 如今，台湾岛内有30多个风电基地。其中一个位于高美湿地地区。

高美湿地现在已成为最自然、最清洁的生态地区之一。它现在拥有恢复良好的湿地生态系统，通过政府与市民之间合法有序的合作，旅游路线中市民和游客数量严格控制在合理水平，防止对水生动物和水生植物的破坏。政府还培养了国民对废物管理回收系统的意识，该地区完全没有垃圾污染。

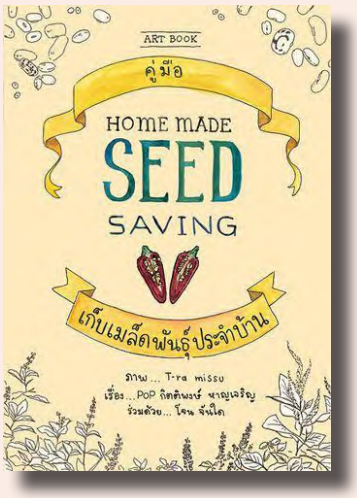
亚洲大学的一位学生说道：“高美湿地曾经是旅游景点，游客们可以到此处欣赏风景，它的美景能让参观过的游客留下深深的印象和难以忘却的回忆，这让人们意识到保护好这个地区的重要性，现在已经有大桥跨过此地到达台中口岸，交通便利后也会在此处迎来更多的游客，建立便利店、纪念品商店等。而且，我们处于网络信息时代，此地的美景也会通过网络传播出去，吸引外地而来的游客，从而能够拉动当地的旅游业和经济发展。”

在各方的合作下，政府部门和社会各界都推动着可持续发展。台湾是一个将有效的环境保护和经济共同开发的一个成功实践和值得学习的典型案例。

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 05/11/2569 00:13:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

กล้า REVIEW

: ปฏิภาณ การะอุ่น และคุลิกา แก้วนาหลวง

HOME MADE SEED SAVING

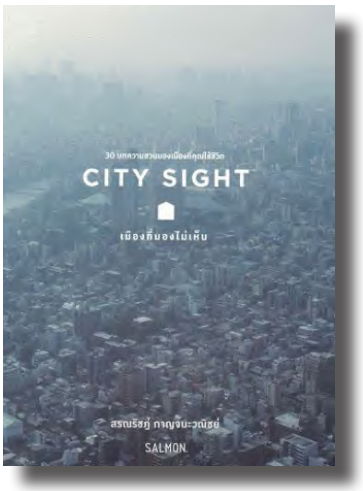
เก็บเมล็ดพันธุ์ประจำบ้าน

ในช่วงหนึ่งศตวรรษที่ผ่านมาจำนวนเมล็ดพันธุ์แท้หรือเรียกอีกอย่างว่า 'เมล็ดพันธุ์พื้นถิ่น' สูญพันธุ์ไปกว่า 90% จากการดัดแปลงพันธุกรรมของอุตสาหกรรมอาหาร ทำให้เราได้รับสารอาหารที่ทานเข้าไปไม่ครบถ้วนและหลากหลายเหมือนอย่างเมื่อก่อน

คุณป๊อบ กิตติพงษ์ และคุณโจน จันได ปราชญ์ชาวบ้านผู้ริเริ่มการสะสมเมล็ดพันธุ์แท้ร่วมกันเขียนหนังสือ "Home made seed saving คู่มือเก็บเมล็ดพันธุ์ประจำบ้าน" หนังสือหมวด How to แนะนำบุคคลที่สนใจการเก็บเมล็ดพันธุ์แท้ให้ทำเองที่บ้านอย่างถูกวิธี ได้เมล็ดพันธุ์คุณภาพและรักษาได้นาน ภายในเล่มอธิบายที่มาที่ทำให้เราจำเป็นต้องตระหนักถึงการลดจำนวนลงของเมล็ดพันธุ์แท้อย่างรวดเร็วไว้ว่า การผูกขาดของอุตสาหกรรมอาหาร ในปัจจุบันเป็นสาเหตุที่ทำให้เราสูญเสียเมล็ดพันธุ์แท้ไป เนื่องจากการนำเมล็ดพันธุ์ไปดัดแปลงพันธุกรรม (GMO) เพื่อให้ได้ผลผลิตที่ดีขึ้น แต่รสชาติและสารอาหารด้อยลง และไม่ได้รับการรับรองว่าปลอดภัย ทั้งยังมีรายงานว่ามนุษย์แพ้อาหารเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ยังดูแลยากไม่ทนต่อสภาพแวดล้อมต้องใช้สารเคมีและฮอร์โมน เมื่อต้นแม่อ่อนแอก็ไม่สามารถเก็บเมล็ดพันธุ์ไปปลูกต่อ ต้องซื้อเมล็ดพันธุ์มาปลูกใหม่

เมล็ดพันธุ์แท้นั้นอาจให้ผลผลิตไม่ดีเท่าเมล็ดพันธุ์ GMO แต่รสชาติดีกว่า มีสารอาหารมากกว่า ดูแลง่าย ทนต่อสภาพภูมิอากาศ ทำให้ไม่จำเป็นต้องพึ่งสารเคมีและที่สำคัญที่สุดคือสามารถนำเมล็ดพันธุ์ไปปลูกต่อได้ ซึ่งหากคัดสรรเมล็ดพันธุ์อย่างถูกวิธีจะมีโอกาสกลายพันธุ์ได้น้อยมาก ส่วนขั้นตอนการเก็บเมล็ดพันธุ์ในเล่มนี้ ถูกอธิบายอย่างกระชับเข้าใจง่าย ภายในเล่มเป็นรูปประกอบสีน้ำพร้อมคำอธิบายไว้สั้น ๆ แทรกเกร็ดความรู้ ถือว่าเป็นคู่มือจิ๋ว 31 หน้าที่อัดแน่นไปด้วยความรู้

ผู้ใช้นามว่า ผู้ใช้นามว่า
ตำแหน่งที่ตรวจสอบ 05/11/2569 00:13:20 ตรวจสอบเมื่อ 05/12/2569 23:39:39

CITY SIGHT

เมืองที่มองไม่เห็น

หน้าปกของหนังสือขนาดกะทัดรัดเล่มนี้ถูกดีไซน์มาโดยใช้ภาพเมืองในมุมสูง เผยให้เห็นความหนาแน่นของสิ่งปลูกสร้างซึ่งสะท้อนการอยู่อาศัยของผู้คนในเมือง สื่อถึงเนื้อหาในเล่มได้ดีทีเดียวว่า ขณะที่เราเห็นเมืองในมุมกว้างเพียงด้านเดียว อีกด้านหนึ่งยังมีตรอกซอกซอยที่อาจซุกซ่อนปัญหาไว้ เช่นเดียวกับเวลามองเห็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นในสังคมเรามักมองมุมเดียว แต่แท้จริงแล้วยังมีอีกหลายมุมที่เรามองไม่เห็น

เรื่องราวภายในเล่มจึงเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในเมืองผ่านมุมมองของผู้เขียน คือ สรณรัชฎ์ กาญจนะวณิชย์ หรือ ดร. อ้อย ประธานมูลนิธิโลกสีเขียว เธอเขียนลงคอลัมน์โลกในมือคุณ หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ และสำนักพิมพ์แซลมอนได้รวบรวมทำเป็นหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊ค

อยากเลิกเกลียดมอเตอร์ไซค์ บทหนึ่งในเล่มที่กล่าวถึงปัญหาใกล้ตัว อย่างปัญหามอเตอร์ไซค์บนทางเท้า แต่เมื่อสืบสาวราวเรื่องถึงต้นตอของพฤติกรรมความมักง่ายเช่นนี้ เพราะเลนซ้ายซึ่งเป็นสิทธิของมอเตอร์ไซค์ถูกยึดไปโดยรถยนต์ ดังนั้นเมื่อไม่มีพื้นที่ของตัวเองกอปรกับความคล่องตัวที่มีจึงไปรุกล้ำพื้นที่บนทางเท้า และข้อสำคัญคือนโยบายการออกแบบถนนและกฎจราจรที่มักเอื้ออำนวยให้รถยนต์เป็นหลัก ทำให้มอเตอร์ไซค์เป็นเหมือนชนชั้นสองของโลกแห่งการสัญจร

ถึงแม้จะออกแนววิชาการ แต่ ดร. อ้อย มีวิธีการเล่าผ่านมุมมองของตัวเองได้อย่างน่าสนใจ น้ำเสียงในการเล่าไม่หวือหวานักแต่ได้อรรถรส ทั้งใช้การเปรียบเทียบให้เข้าใจง่าย อ่านได้อย่างเพลิดเพลินอ่านจบแล้วก็ถึงบางอ้อว่าทำไมปัญหานี้ถึงเป็นเช่นนี้ และอีกหลายเรื่อง ดร. อ้อย ได้เสนอทางที่อาจเป็นทางเลือกหนึ่งในการแก้ปัญหานั้นได้อีกด้วย หวังว่าใครที่ได้อ่านแล้วอาจได้เห็นเมืองมากขึ้นผ่านหนังสือเล่มนี้ก็ได้

จัดการขยะอินทรีย์ด้วยไส้เดือน

: ทัตติพงษ์ วงษ์สวรรค์ และพิสุทธินันท์ จี้รัตน์

ขยะอินทรีย์ เป็นขยะที่ส่งผลเสียอย่างซุ่มเงียบมากขึ้นเรื่อย ๆ ทุกปี ไม่ว่าจะเป็นแหล่งเพาะพันธุ์ของแมลงและพาหะของโรค ก่อให้เกิดความรำคาญ รวมไปถึงก่อให้เกิดมลพิษต่อสิ่งแวดล้อม

โดยจากสถิติของกรมควบคุมมลพิษ ระบุว่า มีขยะมูลฝอยเกิดขึ้นประมาณ 27.82 ล้านตัน (เพิ่มขึ้นจากปี 2560 1.64%) เนื่องจากการขยายตัวของชุมชนเมือง ประชากรและประชากรแฝงแรงงานเพิ่มขึ้น และการบริโภคที่มากขึ้น โดยในสัดส่วนของขยะทั้งหมดมีปริมาณขยะอินทรีย์มากถึง 64%

วันนี้เราจึงมาแนะนำวิธีการกำจัดขยะอินทรีย์เหล่านี้ให้หมดไป ด้วยวิธีการ ‘เลี้ยงไส้เดือนแบบคอนโด’ ซึ่งเราได้ข้อมูลและวิธีการเลี้ยงมาจาก คุณครูพิศมัย ลิ้มสมวงศ์ ครูวัยเกษียณ อดีตข้าราชการครู โรงเรียนบ้านแม่โจ้ ตำบลหนองหาร อำเภอสันทราย จังหวัดเชียงใหม่ โดยมีจุดเริ่มต้นจากการเลี้ยงไส้เดือนเพื่อให้นักเรียนศึกษาการกินเศษอาหารของไส้เดือน สู่การต่อยอดจนมาเป็นต้นแบบในการเลี้ยงไส้เดือนเพื่อกำจัดขยะอินทรีย์

คุณครูพิศมัย ลิ้มสมวงศ์

1. รัง

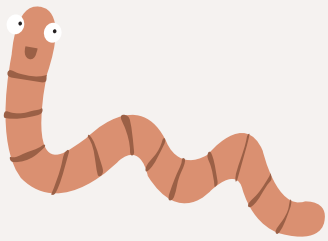
เริ่มจากนำลิ้นชักพลาสติกความสูงประมาณ 4 ชั้น สัดส่วนแต่ละชั้นควรมีขนาดประมาณ 25x35 เซนติเมตร เจาะรูตั้งแต่ชั้นที่ 1-3 ให้น้ำพอไหลผ่าน แต่ชั้นสุดท้ายไม่ต้องเจาะรูเพราะชั้นนี้จะใช้เก็บฉี่ของไส้เดือนที่หมักรวมกับเศษอาหารที่เน่าเสียเรียกว่าน้ำหมักมูลไส้เดือน จากนั้นเตรียมรังของไส้เดือน โดยนำดิน 3 ส่วนและขี้วัว 2 ส่วนผสมกันใส่ในกระบะมีความหนาประมาณ 2 ใน 3 ของความสูงชั้นนั้น

2. ล้าง

ล้างดินเลี้ยงไส้เดือนแต่ละชั้นทิ้งเป็นระยะเวลา 3 วัน วันละ 1 ครั้ง เพื่อจัดการกับส่วนประกอบอื่นที่ปนมา เมื่อล้างน้ำจนครบระยะเวลาแล้วจึงนำไส้เดือนมาลงรัง สัดส่วนของไส้เดือนอยู่ที่ 1 กิโลกรัม ต่อพื้นที่ 1 ตารางเมตร โดยสามารถหาซื้อไส้เดือนได้ที่ศูนย์วิจัยและพัฒนาไส้เดือนดินแม่โจ้

3. เลี้ยง

เมื่อนำไส้เดือนมาลงในรังแล้ว ก็สามารถนำเศษอาหารมาให้ไส้เดือนได้เลย โดยปริมาณอาหารจะอยู่ที่ 1-2 ทัพพีต่อชั้น หากมากกว่านี้อาจจะทำให้ไส้เดือนกินเศษอาหารไม่ทันและส่งกลิ่นเหม็นได้ ควรขุดดินลงไปเล็กน้อยก่อนใส่เศษอาหาร แล้วกลบบาง ๆ จากนั้นรอให้เศษอาหารย่อยสลายไส้เดือนจะขึ้นมากินเศษอาหารเหล่านี้เป็นอาหารเอง

ข้อควรรู้

- ชนิดของไส้เดือนที่แนะนำคือไส้เดือนสายพันธุ์ขี้ตาแร่ เนื่องจากเป็นพันธุ์กินอาหารบนผิวดินได้ปริมาณมากและรวดเร็ว อีกหนึ่งสายพันธุ์คือ American Night Crawler หรือไส้เดือน AF มีจุดเด่นด้านการขยายพันธุ์ที่รวดเร็ว และตัวใหญ่กินจุ
- สามารถนำเศษอาหารมาให้ไส้เดือนได้ทุกวัน รอบการเปลี่ยนรังใหม่โดยปกติจะอยู่ที่ 1 ปี และจะตายง่ายในช่วงฤดูร้อน ดังนั้นควรเพิ่มจำนวนไส้เดือนทุก 1 ปี และรังของไส้เดือนสามารถนำมาเป็นปุ๋ยต้นไม้ได้
- น้ำหมักมูลไส้เดือนสามารถนำมารดต้นไม้ได้ โดยใช้สัดส่วนน้ำหมัก 1 ขวดผสมน้ำเปล่า 20 ขวด ต่อการใช้งาน 1 ครั้ง น้ำหมักจะช่วยให้พืชเจริญเติบโตได้ดี

ดาวน์โหลดเมื่อ 05/12/2569 00:13:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

STREET ART
สะท้อนสิ่งแวดล้อม

: เบญญาภา ตานุ
: ปิยศักดิ์ เขียวสะอาด

สตรีท อาร์ต เป็นศิลปะฟรีสไตล์ที่ศิลปินสร้างสรรค์ลงบนผนังหรือกำแพง ภายนอกอาคาร โดยหันหน้าเข้าทางถนน พบเห็นได้ทั่วไปตามพื้นที่สาธารณะ หลายแห่งเปรียบเสมือนแกลเลอรีให้คนที่สัญจรไปมาได้ชม บางคนมองว่าเป็นศิลปะที่สวยงาม บางคนมองว่าเลอะเทอะ สร้างความสกปรก แต่ในขณะเดียวกัน คนบางกลุ่มกลับมองว่า สตรีท อาร์ต เป็นศิลปะที่สามารถสื่อสารได้ดีที่สุด

นายปิยศักดิ์ เขียวสะอาด หรือคุณมวย หนึ่งในสมาชิก MSV กลุ่มผู้สร้างสรรค์งาน สตรีท อาร์ต เชียงใหม่ ได้กล่าวถึงความพิเศษของ สตรีท อาร์ต ว่าเป็นจิตรกรรมที่ไม่เลือกหรือจำกัดชนชั้นในการรับชม ไม่ว่าใคร เพศไหน วัยใดก็สามารถมีปฏิสัมพันธ์กับผลงานได้ เมื่อผู้คนสามารถเข้าถึงและเห็นผลงานได้มากขึ้น สารก็ถูกส่งไปมากยิ่งขึ้น ต่างจากการจัดแสดงในแกลเลอรี ที่ผู้คนส่วนใหญ่มักกลัวว่าจะเข้าไม่ถึงผลงาน คิดว่าเป็นสถานที่ไฮโซหรือทางการมากเกินไป จึงกลายเป็นการจำกัดประเภทคนเข้าชม ทำให้สารส่งไปถึงผู้คนได้ค่อนข้างน้อย

เมื่อ สตรีท อาร์ต กลายเป็นอีกช่องทางในการสื่อสาร ผู้สร้างสรรค์จึงได้สอดแทรกเรื่องราวไว้ในรูปภาพที่สวยงาม โดยเฉพาะการสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาในเรื่องต่าง ๆ เช่นเดียวกับคุณมวย ที่ผลงานทั้งหมดของเขาเป็นการสะท้อนปัญหาสิ่งแวดล้อมและสัตว์ป่า เขาใช้ สตรีท อาร์ต ในการสื่อสารแทนสัตว์ที่ไม่สามารถพูดได้ เพื่อให้ผู้คนเห็นว่าขณะนี้สิ่งแวดล้อมเราเป็นยังไง สัตว์ป่าได้รับผลกระทบจากมนุษย์เพียงใด ผ่านในมุมมองของสัตว์ป่า

การสื่อสารของคุณมวย จะไม่ได้บอกเล่าเรื่องราวบนรูปภาพให้เห็นอย่างชัดเจนมากนัก เขาไม่ได้หวังว่าคนจะชอบหรือเข้าใจผลงานเขาทั้งหมด หากมีคนเห็นผลงาน 10 คน เข้าใจผลงาน 1 คน ก็ถือว่าเป็นกำไรแล้ว การสร้างสรรค์งานของคุณมวย จึงไม่มีการขาดทุน ผู้เขียนจึงได้คัดเลือกภาพผลงานของคุณมวยมาให้ผู้อ่านได้ชมกันว่าเกิดอะไรขึ้นกับเหล่าบรรดาสัตว์ทั้งหลายบ้างในสายตาของผู้สร้างสรรค์

โดย ผู้จัดการ
ทำรายการสั่งซื้อเลขที่ 2211/2559 0015250 สั่งซื้อหมดอายุ 15/12/2020 23:59:59

LET IT BURN

สถานที่ แม่สอด จ. ตาก
เมื่อมนุษย์เผาป่า สุดท้ายแล้วสิ่งที่ทำก็จะย้อนกลับมาทำร้ายตัวเอง

COUNTDOWN

สถานที่ แม่สอด จ. ตาก
เมื่อโลกร้อนมากขึ้น สัตว์ก็เริ่มละลาย แรดที่ขึ้นชื่อว่าเป็นสัตว์ทนทานที่สุดก็ยังละลาย

NATURE PROTECTION

สถานที่ แม่สอด จ. ตาก
เม่นมีขนไว้ป้องกันตัวเอง สัตว์ก็มีป่าไว้ป้องกันตัวเอง ขนของเม่นในภาพเป็นป่า ในเมื่อไม่มีใครสามารถปกป้องพวกเขาได้ ก็ต้องเป็นพวกเขาที่ปกป้องเอง

FINDING FRIENDS

สถานที่ แม่สอด จ. ตาก
การตกเพื่อนของลิงที่เอากล้วยล่อเพื่อนให้มาหาเขาต้องการเพื่อน เนื่องจากเพื่อนสัตว์ป่าน้อยลงไปในทุก ๆ วัน

WHEN ANIMALS ARE

สถานที่ ม. พายัพ จ. เชียงใหม่
เมื่อสัตว์กลายเป็นแค่รูปตัดแปะหรือรูปถ่ายในอนาคตเด็ก ๆ อาจจะไม่มีทางรู้ว่าสัตว์ชนิดต่าง ๆ ตัวจริงมันเป็นอย่างไร ได้เพียงแต่เห็นรูปภาพและใช้จินตนาการเติมแต่งวาดทับส่วนที่ขาดหายไปเท่านั้น

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ทำรายการเมื่อ 05/11/2569 00:13:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

LONG LIVE

สถานที่ แม่สอด จ. ตาก
การมีชีวิตอยู่ของสัตว์นั้นแสนสั้นและเป็นเรื่องที่ทำได้ยาก ในฐานะที่เต่าเป็นสัตว์ที่อายุยืน เขาจึงเปลี่ยนกระดองของเขากลายเป็นเป้ที่มีรูปร่างเหมือนบ้านเป็นที่อยู่ของสัตว์อื่น ๆ เพื่อที่จะคุ้มครองและแบกเพื่อน ๆ พาไปด้วยกัน

ความในใจจากใต้ท้องทะเล

: นิศาชล สุวรรณ์
: Creativecitizen, Openphuket, CatDumb News และ Isranews

ช่วงหลายปีมานี้ศิลปะได้เข้ามามีบทบาทอย่างมากในการเคลื่อนไหวทางสังคมเกี่ยวกับปัญหาขยะ ศิลปินหลายคนบอกเล่าเรื่องราวและผลกระทบจากขยะผ่านงานศิลปะของตน เพื่อสะท้อนถึงสถานการณ์ขยะพลาสติกในโลก รวมถึงเป็นอีกหนึ่งเสียงช่วยเรียกร้อง ให้ผู้คนตระหนักถึงวิกฤตที่กำลังเกิดขึ้นกับสัตว์ทะเลอีกด้วย

'Planet Ocean' ผลงานแสดงศิลปะขยะพลาสติกของศิลปินนักออกแบบชาวสิงคโปร์ ชื่อว่า Tan Xi Zi หรือรู้จักกันในนาม MessyMsXi โดยความน่าสนใจของงานศิลปะนี้คือ การนำขยะจำนวนกว่า 26,000 ชิ้น มาจัดแสดงให้เหมือนขยะจำนวนมากที่ลอยอยู่ในทะเล และใช้มุมมองภาพแทนสายตาเหล่าสัตว์น้ำจากใต้ท้องทะเล ซึ่งมองเห็นแต่ขยะลอยอยู่เต็มไปหมด เพื่อสื่อให้เห็นถึงปัญหามลพิษทางสิ่งแวดล้อมระดับโลกในปัจจุบัน หากเราลองจินตนาการดูว่าต้องอยู่ท่ามกลางสิ่งแวดล้อมที่มีแต่ขยะแบบนั้น ก็คงจะไม่น่ารื่นรมย์เท่าไรนัก

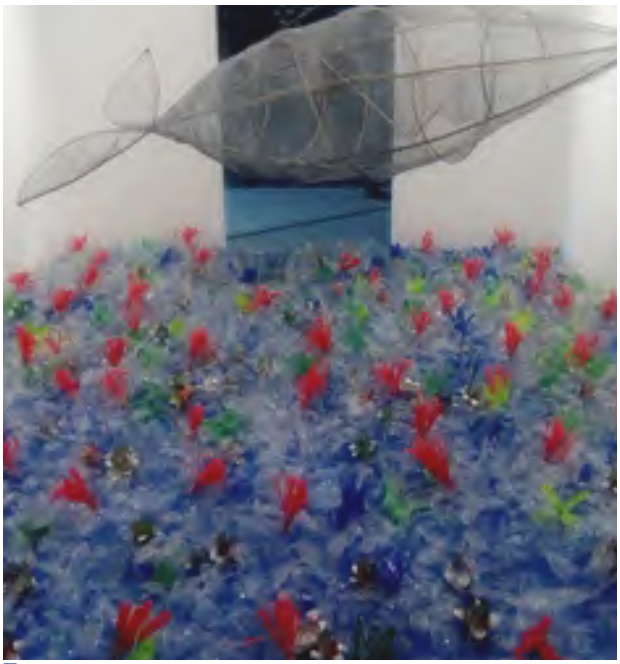
โดย ผู้ใช้ทั่วไป

ในทุกปีสัตว์ทะเลถูกพบสาเหตุการตายว่า เกิดจากการกินขยะพลาสติก รวมถึงถูกอวนหรือเชือกรัดตายจำนวนมาก

การแก้ไขครั้งล่าสุด 05/12/2562 00:15:20 และหมดอายุ 05/12/2563 23:59:59

อาจารย์ประสพสุข เลิศวิริยะปิติ หรือ**อาจารย์ป้อม** ECO Artist ในจังหวัดภูเก็ต สร้างผลงาน 'Lost Paradise' เพื่อสื่อสารและสร้างความตระหนักด้านการรักษาสิ่งแวดล้อม อาจารย์ป้อมใช้ขยะที่ถูกทิ้งลงทะเลมาจำลองเป็นโลกใต้ทะเล โดยใช้อวนสีฟ้าล้อมเป็นกรอบสี่เหลี่ยมแนวตั้งเผยให้เห็นโฟม กระป๋อง เศษพลาสติก ลอยอยู่รอบตัวของสัตว์ทะเล เช่น โลมา แมงกะพรุน รวมถึงดอกไม้ทะเลที่ล้วนทำมาจากถุงพลาสติกใส พร้อมทั้งติดตั้งดวงไฟหลากสีไว้ในผลงาน ให้ความรู้สึกเหมือนเป็นสรวงสวรรค์ยามค่ำคืน

ชื่อของผลงานตีความมาจากการสูญเสียบ้านที่เปรียบเสมือนสวรรค์ของสัตว์ทะเลนั่นเอง

ศิลปะจากขยะ ‘Let me live among beautiful corals’ โดย อลิญญะ

‘Lost Paradise’ โดย อาจารย์ประสพสุข เลิศวิริยะปิติ

Stephanie Hermes ชาวเยอรมันวาดการ์ตูนชุด ‘The Little Trashmaid’

Stephanie Hermes ศิลปินชาวเยอรมัน ได้สะท้อนถึงปัญหาการทิ้งขยะพลาสติกลงทะเลจนส่งผลกระทบต่อสัตว์ทะเลผ่านตัวการ์ตูนเงือกน้อย โดยมีแรงบันดาลใจมาจากเทพนิยายชื่อดังอย่าง The Little Mermaid นำมาดัดแปลงเป็นภาพการ์ตูนขนาดสั้นหลายตอน ในชื่อใหม่ว่า **The Little Trashmaid** ผ่านบัญชีผู้ใช้อินสตาแกรม @s0s2tagram บอกเล่าถึงเรื่องราวของเงือกน้อยผจญภัยในโลกปัจจุบันที่ต้องใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางขยะใต้ทะเล เธอใช้ถุงพลาสติกจากร้านสะดวกซื้อชื่อดังแทนเสื้อผ้า เอากระป๋องพลาสติกมาคลุมหัว กินก้นบุหรี่เพราะคิดว่าเป็นอาหาร มองดูเป็นภาพน่ารักขำขัน แต่กลับสะท้อนปัญหาขยะในทะเลเอาไว้ได้อย่างเฉียบคม ซึ่งเงือกน้อยเสมือนเป็นตัวแทนของเหล่าสัตว์ทะเลที่ได้รับผลจากการกระทำอันไร้ความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมของมนุษย์

อลิญญะ ศิลปินชาวลาว ก็ออกมาช่วยเรียกร้องให้ผู้คนหยุดทำลายบ้านของสัตว์ทะเล โดยการจัดแสดงผลงานศิลปะจากขยะชื่อ ‘Let me live among beautiful corals’ เป็นการนำขยะมาจัดแสดงเป็นวาฬกำลังแหวกว่ายอยู่ในทะเล แต่ข้างใต้กลับเป็นขยะพลาสติกแทนที่จะเป็นดอกไม้ทะเล เพื่อให้ผู้คนตระหนักถึงปัญหาที่กำลังเกิดขึ้น และหันมาร่วมมือกันช่วยรักษาทะเลให้สะอาดสวยงามดั่งที่เคยเป็นมา

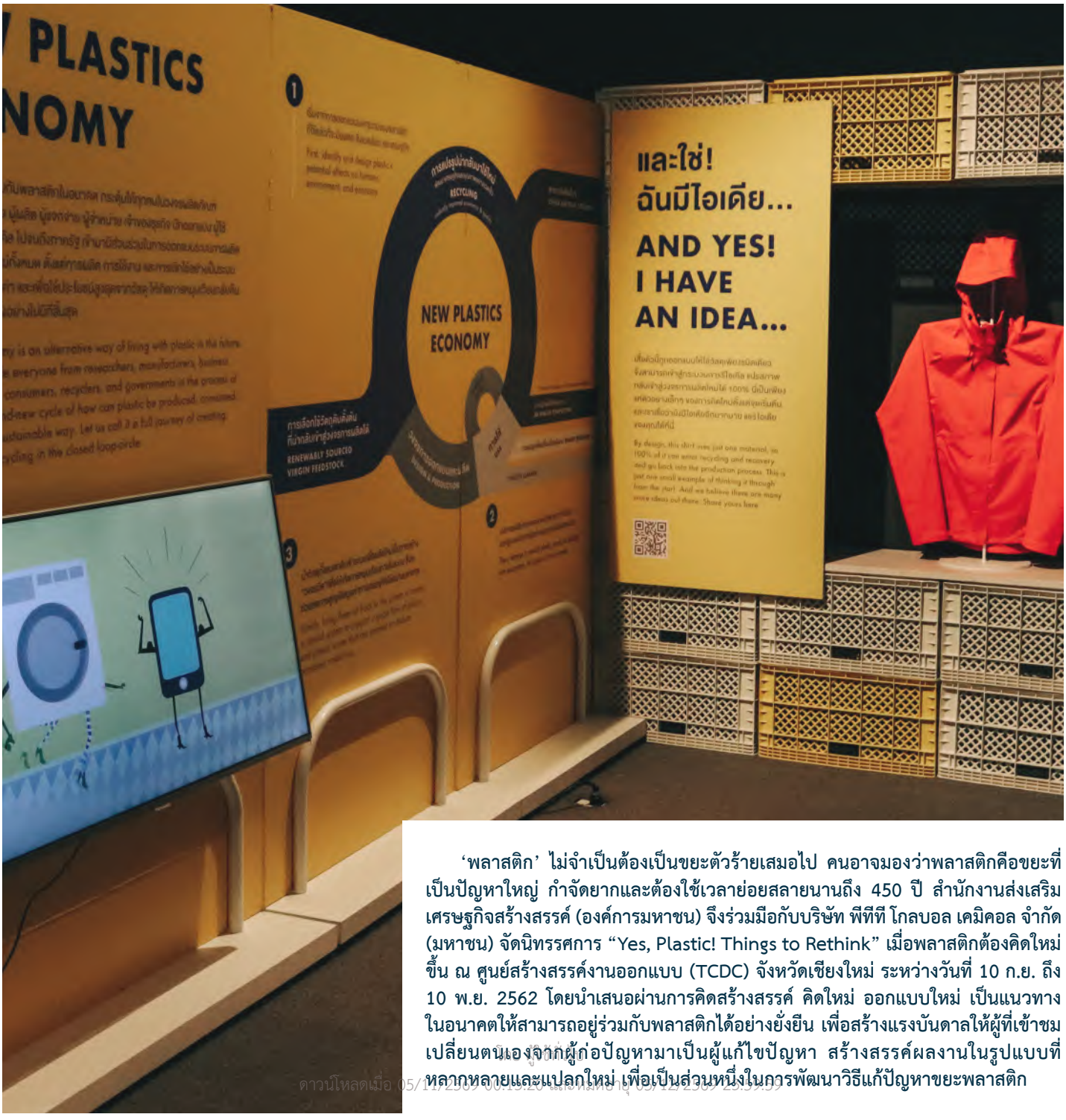
ทะเลเปรียบเสมือนบ้านของสัตว์เหล่านี้ แต่ขยะมากมายกำลังรุกรานบ้านของพวกมันจนไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป เพราะระบบนิเวศตามธรรมชาติกำลังถูกทำลายจนเสียสมดุล จากมหาสมุทรอันสวยงามกำลังถูกแทนที่ด้วยขยะอันตรายและไม่น่าพิสมัย มนุษย์ผู้หลงลืมตนคิดว่าเป็นเจ้าของธรรมชาติ นำทรัพยากรที่ธรรมชาติสร้างไว้มาใช้อย่างสิ้นเปลืองไม่พอ ยังกลับมาทำร้ายธรรมชาติเหล่านั้นอีกด้วย และหากยังเป็นอยู่แบบนี้ ในอนาคตอันใกล้อาจจะถึงคราวของพวกเราเหล่ามนุษย์ที่ต้องเผชิญกับขยะมหาศาลรุกรานบ้านเหมือนเหล่าสัตว์ทะเลบ้างก็เป็นไปได้

โดย ผู้ใช้ทั่วไป

ตารางเทศกาลเมื่อ 05/11/2569 00:13:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

เมื่อพลาสติกไม่ใช่แค่ ‘ขยะ’

: กัญญ์ฐพิมพ์ ตุ้ยแก้ว
: ธนพร กันทะเสน

‘พลาสติก’ ไม่จำเป็นต้องเป็นขยะตัวร้ายเสมอไป คนอาจมองว่าพลาสติกคือขยะที่เป็นปัญหาใหญ่ กำจัดยากและต้องใช้เวลาย่อยสลายนานถึง 450 ปี สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจสร้างสรรค์ (องค์การมหาชน) จึงร่วมมือกับบริษัท พีทีที โกลบอล เคมิคอล จำกัด (มหาชน) จัดนิทรรศการ “Yes, Plastic! Things to Rethink” เมื่อพลาสติกต้องคิดใหม่ขึ้น ณ ศูนย์สร้างสรรค์งานออกแบบ (TCDC) จังหวัดเชียงใหม่ ระหว่างวันที่ 10 ก.ย. ถึง 10 พ.ย. 2562 โดยนำเสนอผ่านการคิดสร้างสรรค์ คิดใหม่ ออกแบบใหม่ เป็นแนวทางในอนาคตให้สามารถอยู่ร่วมกับพลาสติกได้อย่างยั่งยืน เพื่อสร้างแรงบันดาลให้ผู้ที่เข้าชมเปลี่ยนตนเองจากผู้ก่อปัญหามาเป็นผู้แก้ไขปัญหา สร้างสรรค์ผลงานในรูปแบบที่หลากหลายและแปลกใหม่ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาวิธีแก้ปัญหาขยะพลาสติก

ดาวน์โหลดเมื่อ 05/11/2563 00:13:20 เมษายน ตุ้ย 05/12/2563 23:59:59

ผลงานที่ถูกสร้างสรรค์เพื่อบอกเล่าการแก้ปัญหาจากขยะพลาสติก

คิดใช้ซ้ำ

การเพิ่มคุณค่าให้แก่ขยะพลาสติกโดยการนำพลาสติกมาใช้ซ้ำเพื่อสร้างสรรค์ผลงานให้ออกมาในรูปแบบศิลปะ ภายในนิทรรศการได้จัดแสดงนวัตกรรมการสร้างสรรค์พลาสติกในรูปแบบใหม่ ๆ ไม่ว่าจะเป็นรูปปั้นหุ่นจำลองเทพีไนกี้ที่ทำขึ้นจากเม็ดพลาสติกรีไซเคิลผสมปูนเป็นตัวประสาน โดยหุ่นจำลองนี้ถูกนำมาเป็นสัญลักษณ์แห่งแรงบันดาลใจใหม่ เป็นจุดเด่นของนิทรรศการในครั้งนี้ ที่ต้องการสร้างแรงบันดาลใจให้แก่ผู้ที่เข้าชม อีกทั้งยังมีการจัดทำภาพเขียนจากสีอะคริลิก ซึ่งเป็นสีที่มีส่วนผสมของพลาสติกร่วมด้วย จึงได้ออกมาเป็นภาพ School of Athens ที่รังสรรค์ขึ้นบนผ้าใบทอด้วยเส้นใยพลาสติก

ทั้งนี้ในด้านการคมนาคมยังมีการจัดแสดงถนนขยะพลาสติก มีการนำพลาสติกรีไซเคิลมาผสมกับวัสดุดั้งเดิม ซึ่งมีส่วนช่วยในการหมุนเวียนและสามารถเพิ่มมูลค่าของขยะพลาสติก โดยถนนนี้มีคุณสมบัติช่วยลดก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ได้อีกด้วย

คิดใหม่

การคิดค้นพลาสติกขึ้นมาในรูปแบบใหม่ เพื่อแก้ไขปัญหาพลาสติกที่ใช้ครั้งเดียวแล้วทิ้ง อาทิ ‘พลาสติกชีวภาพ’ หรือที่เรียกว่าไบโอพลาสติก เป็นพลาสติกที่สามารถย่อยสลายได้ง่ายและรวดเร็ว ทำจากวัสดุธรรมชาติ ซึ่งสามารถย่อยสลายได้ในดิน ละลายได้ในน้ำ รวมถึงมีการคิดค้นเอนไซม์ที่สามารถย่อยสลายพลาสติกได้

คิดทดแทน

การนำพลาสติกมาใช้ทดแทนส่วนประกอบเดิมที่มีอยู่แล้ว เช่น การผลิตคอนกรีตจากโฟม ทำให้คอนกรีตทนต่อแรงกดกระแทกได้ดีขึ้น มีน้ำหนักเบา และยังสามารถลดต้นทุนในการผลิตได้อีกด้วย อีกทั้งยังมีการจัดแสดงแบบจำลองเครื่องบินแอร์บัส A350 เพื่อสื่อถึงเครื่องบินแอร์บัสที่มีการนำพลาสติกบางประเภทมาทดแทนในส่วนประกอบบางส่วนของการผลิตเครื่องบิน ซึ่งพลาสติกที่นำมาทดแทนนี้มีศักยภาพในด้านความยืดหยุ่นสูง แข็งแรงทนทาน ทั้งยังมีน้ำหนักเบา

ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งของนิทรรศการเท่านั้น ยังมีการผลงานสร้างสรรค์ในด้านอื่น ๆ อีก อาทิ ด้านแฟชั่น ด้านการแพทย์ เฟอร์นิเจอร์ ฯลฯ

ภายในนิทรรศการได้นำเสนอผลงานมากมายเพื่อเป็นแรงบันดาลใจให้กับผู้ที่เข้าชม โดยมุ่งหวังให้ผู้ชมได้กลับมาคิดทบทวนเรื่องการใช้พลาสติก การปรับมุมมอง หรือเปลี่ยนพฤติกรรมในการใช้พลาสติกของตน และสามารถนำแนวคิดข้างต้นไปต่อยอดในการสร้างสรรค์ผลงานใหม่ ๆ สิ่งเหล่านี้จะสามารถทำให้คนอยู่ร่วมกับพลาสติกได้อย่างยั่งยืนในอนาคต แต่ทั้งนี้การเปลี่ยนแปลงไม่อาจเกิดขึ้นได้หากขาดการร่วมมือและช่วยกันคิดสร้างสรรค์ เพื่อให้โลกก้าวเข้าสู่สังคมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

ยินดีให้ใช้ทั่วไป
การนำไปใช้ตั้งแต่วันที่ 05/11/2569 00:19:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 05/11/2569 00:13:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 05/11/2569 00:13:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

: ณัฏฐวุฒิ ลอยสา
: ญาสุมินทร์ มุระดา

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 05/11/2569 00:13:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59

Special Thanks

ขอขอบคุณ

รศ. ดร. ธีรภัทร วรรณฤมล สำหรับความช่วยเหลือ และคำแนะนำสำหรับในการเดินทางไปไต้หวันแก่ชาวอ่างแก้วพลัส

รศ. ดร. นรินทร์ นำเจริญ
ผศ. สุนันทา แย้มทัพ
อ. ดร. เมริสา สกุลสุทธวงศ์
อ. พิสิทธิ์ ศรีประเสริฐ
และ อ. อัคริมา นันทนาสิทธิ์
สำหรับความรู้ คำแนะนำ และกำลังใจที่มอบให้กับชาวอ่างแก้วพลัสในการผลิตนิตยสาร ‘กล้า’ ฉบับนี้

บุคคลต้นเรื่องทุกท่าน ที่มาร่วมแบ่งปันเรื่องราวของความกล้าให้กับพวกเรา

บุคลากรของคณะการสื่อสารมวลชนทุกท่าน ที่ให้ความช่วยเหลือ และอำนวยความสะดวกทั้งสถานที่ อุปกรณ์ และการจัดพิมพ์นิตยสาร

ขอขอบคุณ

โมโม่ และแซนดี้ ที่ให้ความช่วยเหลือ และเป็นเพื่อนร่วมทางในการเดินทางของอ่างแก้วพลัส ณ ไต้หวัน

เพื่อน ๆ ชาวหนังสือพิมพ์อ่างแก้วทุกคนที่คอยสนับสนุนและเป็นกำลังใจในการทำงานให้กับพวกเรา รวมถึงช่วยสร้างรอยยิ้มและความสนุกสนานให้บรรยากาศการทำงานเต็มไปด้วยความสุข

ชาวอ่างแก้วพลัสทุกคนที่ร่วมมือร่วมใจทำงาน สร้างสีสัน และเป็นกำลังใจให้กันและกัน จนวันนี้ ‘กล้า’ เล่มนี้สำเร็จลงด้วยดี

โดย ผู้ใช้ทั่วไป

โดย ผู้ใช้ทั่วไป
ดาวน์โหลดเมื่อ 05/11/2569 00:13:20 และหมดอายุ 05/12/2569 23:59:59